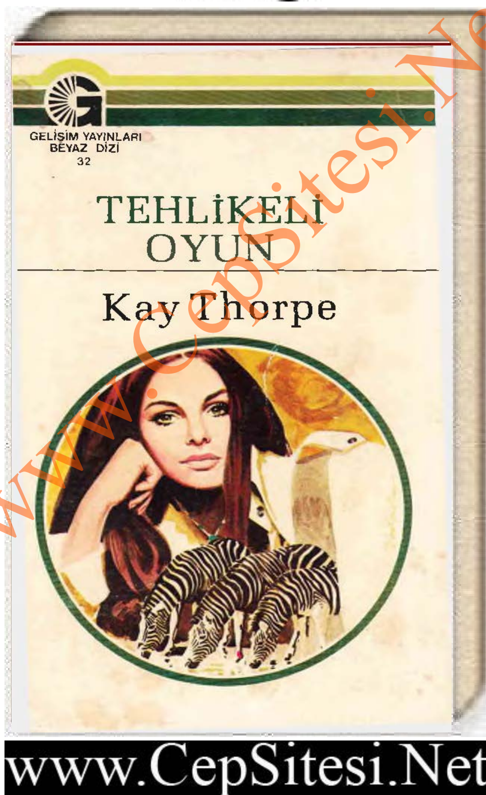
Kay Thorpe - Tehlikeli Oyun

TEHLİKELİ OYUN

Kim yanındakileri unutmuştu, arabadan inip biraz ileride duran mühendisin yanına koştu, kolunu çekerek, «Dave nerede? diye sordu. Adam üzgün bir yüzle dönüp ona bakmadan önce de cevabm ne olacağını sezmişti.

Adam kayan buldozeri göstererek, «Altında,» dedi. «Buldozeri kullanıyordu, yeniden toprak ve taş kaydı, üstüne geldi.»

Kim'in soluğu kesilmişti. «Öldü mü?»

BİRİNCİ BÖLÜM

Yol Freetovvn'dan sonra bir buçuk kilometre kadar yeşil ve ormanlık bir arazide uzanıyordu. İleride, madenlerin başladığı yer kuraktı, tozluydu; ay biçimi bir alan, insan ve dev makinelerle doluydu, ardında gri kayalıklar olanca yabanlığıyla yükseliyordu. Havada pul pul madenimsi bulutçuklar yüzüyor, alanda çalışan, kıpırdayan insanları kaplıyor, yamacın eteklerinde kümelenmiş teneke yapıların, hareketli bantların, tren vagonlarının ve boz renkli ham maden yığınlarının üstüne siniyordu.

Alanın esas kapısında duran Land-Rover arabadan inen Kim, pantolonunun kemerini belinden çekip ayırırken, soğuk bir duş ve köpük köpük sabun düşünüyordu. Son birkaç saat, yapış yapış sıcakta bir kâbus gibiydi; daha şimdiden belinin kızarıp kabardığını hissediyor, bu iklimde beline bir şçy sürse iyi olacağını düşünüyordu. Ama bunun için biraz daha beklemeliydi. Daha önce yapması gereken önemli şeyler vardı.

Kapıdaki bekçi kulübesinde duran nöbetçi Afrikalıydı. Genç kız arabadan indiği vakit, adam kıpırdamadan ona gözlerini dikmişti, Kim pencereye doğru ilerlerken, hâlâ meraklı gözlerle onu izliyordu.

Kim, «Christopher Adams'ı arıyorum,» dedi. «Nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz lüt-

fen?»

Adam ağır ağır başını salladı, sonra uzanıp, yanında duran telefonu açtı. Kısa konuştu, sesi cam bölme yüzünden boğuk çıkıyordu, bir süre dinledi, sonra telefonu kapattı.

«Patron geliyor. Burada beklemeni söyledi.»

Kim, zaten yapacağı başka bir şey olmadığını düşündü. Hiç değilse, sorumlu bir kişi, fazla gecikmeden, ona ne yapacağını söyleyebilecekti. Chris'in başına bir şey gelmiş olmalıydı. Ama ne? Kafasında kurcaladığı korkuyu bir yana bıraktı. Elbette hayattaydı. Bir kaza olsaydı, yetkililer ona haber verirlerdi. Yok, son iki aydır haberleşmemelerinin nedeni başka bir şey olmalıydı. Geçerli bir nedeni olmadan Chris böyle hareket etmezdi. Evlenmekten vazgeçtiği için bu ilişkiyi kesmesi, ondan beklenecek bir davranış değildi. Mektup yazıp bunu açıklayabilirdi.

En yakın teneke barakalardan kapıya doğru bir araba geliyordu. Barikatın iç yanında kayarak durdu, içinden iri yarı, güçlü görünümlü bir adam çıktı. Blucin gömleğinin kolunu dirseğine kadar sıvamıştı, altından kaslı kolları görünüyordu. Tozlu kasketini başının arkasına attı ve aralarındaki üç metre kadar mesafeden Kim'i ince ince süzmeye başladı.

«Adım Dave Nelson. Siz kimsiniz?»

«Kimberley Freeman.» Adamın sesinin tonu karşısında hafifçe çenesini kaldırdı. «Ben, Chris Adams'ın nişanlısıyım. Onunla görüşebilir miyim?»

Kısa bir sessizlik oldu, adamın sert yapılı çenesi daha da sertleşti. «Burada değil. Beş haftadır burada yok. Sizin yerinizde olsam, hemen

geldiğim yere dönerdim.»

Kim hayretle ona baktı. «'Burada değil mi? Öy leyse nerede? Siz herhalde biliyorsunuzdur!»

Koyu renk bir kaş hafif bir alayla yukarıya kalktı. «Ben neden bilecekmişim?»

«Çünkü burada çalışıyordu. Başına bir şey mi geldi yoksa? Onun için benimle konuşmak iste iniyorsunuz. Ben de, siz söyleyinceye kadar bir radan bir adım atmam!»

Gene bir sessizlik oldu; sonra adam Afrikalı nöbetçiye bakarak başını salladı.

Ters bir sesle, «Girin bakalım,» dedi. «Şoföre de söyleyin, beklesin. Fazla sürmez.»

Kim dediğini yaptı, bir yandan da güçlükle tuttuğu öfkesinden ve üzüntüden titriyordu. Burada çok kötü bir şey vardı. İçinden bir şey böyle diyordu. Üstelik bu adam, onun yalnızca gerçeği öğrenmek istediğinin sanki pek farkında değildi.

Adam, onun barikattan geçişini izledi. İncecik genç bir kızdı, uzun kızıl saçları arkaya toplanmıştı, yüzü güzelden çok çarpıcıydı, elmacık kemikleri çıkıktı, hiç kırpmadan dümdüz bakan yemyeşil gözleri vardı.

«Yukarıya büroya gidelim.» Sert bir sesle konuşuyordu. Arabanın kapısını açtı. Kim'in yanına oturduğu vakit, arabanın yaylan indi. Kim sessizce otururken, arabayı döndürdü ve hızla geldiği yoldan geriye hareket etti. Kim, direksiyondaki güneş yanığı ellerin gücünün farkındaydı. Bu Dave Nelson, daha önce tanıdığı erkek-' lere hiç benzemiyordu, böyle birini tanımamış olduğuna da hiç üzülmedi. Herhalde otuz yaşlarındaydı; sert, alaycı ve acımasız birine benziyordu. Sanki her şeyi yapmış, her şeyi görmüş,

yaşamış ve etkilenmemiş bir adam. Hiçbir şekilde güvenemeyeceği bir kişi.

Öbür yapılardan farklı olarak, boyası dökülmüş kırmızı lıir kapısı olan bir binanın önünde durdular. Kim adamın ardından kupkuru, çok sıcak bir odaya girdi. Birkaç- demir masa, dosya dolabı, dümdüz iskemleler ve bir köşede, üstü eski gri bir battaniyeyle örtülü bir kamp yatağı vardı içerde.

Ters bir sesle, «Otursanız iyi olur,» dedi Dave. En yakın masaya dayanarak, arka cebinden bir paket sigara çıkardı. «İçer misiniz?»

Kim başını salladı, kendisine gösterilen iskemleye oturmaya niyeti yoktu. Sigarasını yakarken, adamın kendisini bekletmeye özen gösterdiğini hissetmişti.

«Bana Chris'den söz edecektiniz.» Ellerinin titrediğini belli etmemek için pantolonunun cebine soktu. «İşten neden ayrıldı?»

Aldığı cevap, «Ben onu buradan kovdum da ondan,» oldu. «Aşağıda, Freetown'da oturuyor, hâlâ ilgileniyorsanız.»

«Neden ilgilenmeyecekmişim? Sizinle bir anlaşmazlığı olabilir, ama bu benim gözümde kötü bir şey sayılmaz.» Son kelimelerde biraz yükselen sesine hakim olmaya çalışarak ekledi: «Eğer sizi çok rahatsız etmiyorsam, şimdiki adresini verir misiniz?»

.Dave Nelson, yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden, gözlerini ondan ayırıp, sigarasının yanan ucuna çevirdi. «Neden kovduğumu öğrenmek istemez misiniz?»

Kim bunu çok istiyordu ama, bu adama bunu asla belli etmeyecekti. «Onu gördüğüm vakit,

kendisine sorarım. Şimdi lütfen adresi verir misiniz?»

Adam omuz silkti. «Nasıl isterseniz.» Yerinden kalktı, masaya uzandı, bir çekmeceyi açarak, bir not defteri çıkarıp, sayfalardan birini yırttı. «İşte.»

Kim kâğıdı aldı, yazıya baktı, sonra adama döndü, «Bunu o mu bıraktı?»

«Bıraktı sayılmaz. Ben kendim öğrenmek istedim.»

«Neden?»

Ağzı iyice gerildi Dave Nelson'un. «Bu beni ilgilendirir. Uzaktan mı geliyorsunuz?»

«İngiltere'den.» Adamın yüzündeki ifadenin ansızın değiştiğini fark etti.

«Israrlı bir tipsiniz! Bir adamın ardından gitmek için hayli uzak bir yol değil mi?»

Kim'in yeşil gözleri alev alev yandı. «Sözünü ettiğiniz adam evleneceğim erkek olduğuna göre, pek de sayılmaz. Burada neler olduğunu bilmiyorum, ama olan biteni sizden öğrenmek istemem Mr. Nelson. Bildiğim tek şey, mektuplarıma cevap vermediğine göre, Chris'in önemli bir nedeni olsa gerek.» Sustu, birden aklına bir şey gelmişti. «Mektuplar eline geçmişse tabii.»

Dave Nelson'un gözlerinden, bir şeyler düşündüğü belliydi. «Israrlı ve bağlı. Ne kız! Onu bulduğunuz vakit, umarım hâlâ buna değdiği kanısında olursunuz.» Elini bir daha uzattı ve çekmeceden, paket halinde bağlanmış bir yığın mektup çıkardı.

«Bunları gördü. Ama açmaya niyetlenmedi.»

Bu söz şaşırtmıştı Kim'i. Boş gözlerle adama baktı, kafasının içinde, bir neden bulmaya çalı-

şıyordu.

Sonunda, «Yalan söylüyorsunuz,» dedi.

Dave Nelson'un kaşları, alaycı bir ifadeyle yukarıya kalktı. «Öyle mi dersiniz?»

«Öyle olsa gerek. Chris dünyada yapmaz bunu!» Yumruklarını sıkmıştı, tırnaklan avuçlanna batıyordu.«Nişanlımı tanımadığımı mı söylemek istiyorsunuz?»

«Sizden İngiltere'de ayrılan adamı tanıdığınıza eminim. On sekiz aydan fazla oldu. Tropiklerde insanlara tuhaf şeyler olur.»

«Bu da ne demek?»

Dave Nelson dudaklarını ısırdı. «Kaç yaşmdasmız?»

«Yirmi üç.» Cevabı güçlükle vermişti. «Ne ilgisi olduğunu...»

«Bir bir anlatmama gerek kalmayacak bir yaş bu. Bazı temel istekler, her zamankinden daha da güçlü olur, böyle de diyebilirsiniz.»

Kim yanaklarının al al olduğunu hissetti.«İşte şimdi yalan söylediğinizi biliyorum artık. Chris... o asla... böyle...»

«Böyle siz evde beklerken başka bir kadınla ilişki kurmaz... bunu mu demek istiyordunuz?» Yüzünde ters, kötü bir ifade vardı. «Ya kendinizden çok eminsiniz, ya da çok safsınız'» Kim' in eli havaya kalkarken, adam başını geriye attı ve onun bileğini kavradı, dengesini yitirtti, Kim kollarına düştü. «Bunu yapmaya kalkışma, yoksa karşılığını alırsın. Artık İngiltere'de değilsin.»

«Çek ellerini üstümden!» Kendini adamın kollarından çekti, gözleri parıldıyor, yüzü alev gibi yanıyordu. «Anlaşılan, siz başkalarını, kendi tep-

lerinize göre yargılıyorsunuz, Mr. Nelson, ama Chris hakkında söylediklerinize benim inanmamı bekleyemezsiniz!»

«Demek kesin kanıt istiyorsunuz? Pekâlâ, bu adrese gidin ve kendi gözlerinizle görün.» Sesi acımasızdı. «Git de gözlerinle gör gerçeği yavrum. Boş bir av peşinde binlerce kilometre gelmişsin. Bu senin adam, Freetown'da bir kadınla yaşıyor, ayrılmaya da niyeti yok. Onu serseriler listesine sok ve dön evine. Yerine kolayca bir başkasını bulursun.»

Kim'in rengi uçmuştu, yüzü bembeyazdı, titriyordu. Acı acı, «Senin sevgilini mi aldı?» diye sordu. «Bu yüzden mi kovdun onu?»

Gri gözler ansızın tehlikeli bir bakışa büründü. «Öyle olsaydı, daha fena yapardım. Artık fikrini değiştirmeye başladın sanırım.»

«Hayır!» Adamın dehşetli öfkesini hissettiğinden, dudaklarını ısırdı. «Hiç değilse, Chris bana kendisi anlatıncaya kadar değiştirmeyeceğim.»

«Öyleyse, nereye gideceğini biliyorsun.» Sertçe hareket ederek, «Haydi gel, seni kapıya götüreyim,» diye bitirdi sözlerini Dave.

«Zahmet etmeyin, ben yürürüm.»

«Zor yürürsün!» Ondan önce davranıp kapıya gitmiş, önünü tutmuştu. «Burada bir yığın erkek çalışıyor, kimbilir ne kadar zamandan beri senin gibi bir kadın görmediler. Böyle kalsın istiyorum. Nelerden yoksun olduklarını düşünmeden de, yeterince sorun çıkıyor zaten burada.» Kapıyı açtı, başıyla Land-Rover'in durduğu yeri işaret etti. «İster kendin bin, istersen ben bindireyim. Sen karar ver.»

Kim hem öfkeden, hem de ne olduğunu kes-

tiremediği bir başka duygudan, tir tir titriyordu Alayla, «Sert erkeksin ha, öyle mi?» dedi.

Uzun süredir senin uygar insanlarla bulunmaktan yoksun kaldığın belli. Bay Nelson!»

«Haklısın.» Sesinde belirgin bir ifade yoktu. •Büsbütün kabalaştırdı bu beni tabii. Beni biraz daha iğnelersen, ne kadar kabalaşmış olduğumu iyi anlarsın. Arabaya binecek misin artık?»

Kim, başka bir şey söylemeden yürüdü, arabaya girdi, ana kapıya doğru ilerlerken, köşeye büzüldü. Kafası durmuş gibiydi. Belki de böylesi iyi olmuştu. Henüz düşünmeye başlamak istemiyordu, bu yerden ve bu adamdan uzaklaşıncaya, hem de iyice uzaklaşıncaya kadar düşünmeyecekti.

Bir an sonra, az önce taksinin beklediği bomboş yere dehşet içinde bakıyordu. Arabadan atladı, sanki dirençle, gözden kaybolan taksiyi bulabilecekmiş gibi yola, dağ yamacının dönemecine baktı.

Yüksek sesle, «Ona beklemesini söylemiştim. Beklemesini söylemiştim,» diye söyleniyordu.

Dave Nelson kapıdaki bekçiyle konuşuyordu. Kim'e döndü, omuzlarını silkti.

«Demek kesin söylememişsin. Sen gözden kaybolur kaybolmaz,adam çekip gitmiş. Parasını bindiğin vakit mi ödemiştin?»

«Evet. Israr etmişti.» Kim barikata dayandı, ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. «Anlaşılan beni kente götürmenizi rica edeceğim.» Bu sözleri güçlükle söyleyebilmişti. Adamla göz göze gelmemeye çalışıyordu. «Kurallarınıza karşıysa, özür dilerim.»

«Değil.» Kızın bu haline üzülmüşe benzemiyor-

dı. «Ama yarından önce kente hiçbir araç gitmeyecek.»

«Demek öyle ha!» Öfkesi bir çeşit savunma yolu gibi, yeniden canlanmıştı. «Bu geceyi bu berbat yerde geçireceğimi sanıyorsanız .. aldanıyorsunuz!»

«Başka çaren yok ki... İstersen yaylada gecelersin. Burada kalmana benim de bayram edeceğimi sanma.»

«Ha, anladım, buradaki adamlardan dolayı.» Sesi iyice alaycıydı. «Peki, beni sabaha kadar nerede barındıracaksınız Mr. Nelson?»

«Yatağımın altında gizleyebilirim.» Dave alay ederek dudaklarını bükerken, yüzü kıpkırmızı olmuştu Kim'in. «Pek güven verici biri değilim, ha? Merak etme, vaktimi seninle geçirecek değilim. Ben kadınlarımın biraz daha görmüş geçirmiş olmasını isterim.» Kızın dudaklarını ısırdığını görmezlikten gelerek başıyla arabayı işaret etti. «Kulüpte kalman gerekecek. Doğru dürüst bir yatak bulabileceğin tek yer orası.» Gri gözleriyle kızı iyice süzdü. «Unutma, bizim gibi mühendisler kibar okullara gidip görgü dersleri almamıştır. Başına bir şey gelecek demek istemiyorum, ama o kalçalarını yanlış bir anda kıvırdın mı, neler olur bilinmez!»

Kim hiddetle, «Ben kalçalarımı kıvırmam!» diye bağırdı ve aynı anda da saçmaladığını anladı. Büyük bir suskunluk içinde arabaya bindi, başından beri susmuş olsaydı, daha etkili davranırdı, diye düşündü.

Bu defa giriş kapısının solundaki yola saptılar, bir sonraki yamacı geçtiler, ağaçlıklı bir yokuştan inip, birkaç tuğla yapının bulunduğu bir

düzlüğe geldiler. Kulüp binası, arkadaki uzun yapıydı. Önündeki seyrek çimenlikte dizili şezlonglarda birkaç adam oturmuş dinleniyordu. çoğunun elinde bir kadeh vardı. Arabadan indiği vakit, önce herkes sustu, sonra derin bir ıslık duyulunca, Kim'in yanakları kıpkırmızı oldu.

Dave arabadan inip yanına yaklaşırken, ıslık çalan adama, «Kes,» dedi. «Luke'u gördün mü?»

«Evet. İçeride.» Öbür adam gözlerini Kim'den ayırmamıştı. «Konukla tanıştırmayacak mısın?»

«Daha sonra.» Dave, Kim'in koluna girdi, öbür adamlara aldırış etmeden, çimenlerin üstünden geçerek, kapıya doğru götürdü. İçerisi daha serin değildi, Kim'in okul günlerinden hatırladığı bir muhallebi kokusu vardı. Kapının ardında, bir çeşit eğlence alanı görünüyordu, odayı koca bir bilardo masası hemen hemen kaplamıştı. Tek başına oynayan adam dikkatle hedef aldı, odaya girdikleri vakit onlara bakmamıştı, topu deliğe itti, sonra keyifle doğruldu.

«İşte oldu,» derken sustu, kaşları yukarıya kalktı, dudakları söyleyeceği söze göre biçimlenmiş, öylece kalmıştı. Bir çift mavi göz Kim'i tepeden tırnağa süzüyordu, dudakları keyifli bir gülümseyişle yayıldı. «Demek Noel baba dualarımı duymuş!»

Dave kasketini yakında duran bir iskemleye fırlatıp, parmaklarıyla koyu, gür saçlarını taradı. Gülüyordu. «Pek güvenme sen buna. Bayana uygun bir oda var mı, Luke? Bu gece burada kalacak.»

«Cesur kız.» Keskin yüz hatlarında şakacı bir ifade vardı. «Turist gezisi ha?» Bu kez doğrudan Kim'e bakıyordu. «Ben olsam, paramı geri

isterdim.»

«Sigorta ettirmeyi unutmuşum.» Kim, içinden gelen bir hisle adama gülümsedi. Bir saat Dave Nelson ile birlikte olduktan sonra bu adam garip bir şekilde dost görünüvermişti. «Sizi rahatsız ettimse, özür dilerim.»

«Yok canım. Siz bahar çiçekleri gibi hoş geldiniz buraya.» Bilardo sopasını bırakıp, masayı dolanarak yanlarına yaklaştı. Masanın köşesine ilişerek Dave'e soru soran gözlerle baktı. «Üzerine düşeni yapsana dostum, yoksa sır mı?»

«Luke Drummond... Kimberley Freemen. Bilmeniz gereken bu kadar. Şimdi, odaya gelince...»

«Peki, peki, anladım.» Adam çekinerek elini uzattı. «Sen hep sır küpüsündür Dave.»

Kim üzerine basarak açıkladı. «Ben buraya nişanlım Chris Adams'ı görmeye geldim.» Dave'in yüzündeki ifadenin ansızın değiştiğini, içini kaplayan garip bir hisle birlikte gördü. Yan gözle sezdiği bu değişiklik, Dave'in nişanlısı hakkında söylediklerinin gerçek olmadığı konusundaki duygularını doğrulamıştı.

Luke, bir anlık şaşkınlıktan sonra, «A, evet, şimdi şu odaya bir bakalım,» dedi. Binanın arka tarafına giden koridora doğru döndü. «Böyle buyurun.»

Kim ardından giderken, Dave döndü, «Şimdi için rahatladı mı?» diye sordu. Kim durdu, başını meydan okurcasına kaldırdı, gözleri ileriye bakıyordu.

«O kadar kolay değil,» dedi. «Mutlaka senin dediklerine inanmam mı gerek?»

«Soracak olursan, Luke da sana aynı şeyi anlatacaktır.»

«Ne demezsin! Soracak olursam, herkes aynı şeyi anlatacaktır.» Dik dik bakıyordu, adamın çenesi hiç kıpırdamadan, kaskatı duruyordu. «Burada, sizi doğrulamayacak tek kişi bulunabileceğini sanmam Mr. Nelson. İşini kaybetmesine değmez.»

Dave Nelson dişlerini sıkarken, şakak kemiğinin altında bir kas titriyordu. Bir an kızın gözlerine dik dik baktıktan sonra ters, sert bir sesle konuştu. «Senin için söyleyeceğim tek bir şey var. Cesursun. Ne yazık ki, bu cesarete uygun aklın yok. Sana son bir defa daha söyleyeceğim. Kadın olduğun için benden ayrıcalıklı davranmamı sakın bekleme. Böyle bir laf ettiği için bir erkeği yere sererdim. Kadına başka türlü davranırım, ama bunların hiçbiri hoşuna gitmez!»

Kim dudağını ısırdı, topuklarının üstünde döndü ve Luke'u izledi, yarı yolda ona yetişti, küçük ama rahat döşenmiş bir odaya girdiler, pencereden batıya doğru vadi görünüyordu.

«Arada bir gelen önemli konuklara ayrılmıştır.» Luke kapıda durmuş, pencereden yatağa gelip, somyanın yumuşaklığını deneyen Kim'e bakarak konuşuyordu. «Pek lüks sayılmaz, ama fena değil işte.»

«Benim için çok güzel. Zaten sadece bir gece kalacağım. Burada madende çoktandır mı çalışıyorsunuz, Mr. Drummond?»

«Birkaç yıl oldu. Bir yıl sonra, uzun izin alma vaktim geliyor.» Kapının pervazına dayandı, kollarını, fıçıyı andıran göğsünde kavuşturdu. «Altı ay İngiltere'de kalacağım, sonra buraya bir dönem daha geleceğim.»

«Burada iklim biraz ağır gelmiyor mu size?»

Luke koca omuzlarını kaldırdı. «Elbette geliyor. Çoğu zaman berbattır burası. Ama parası iyi.»

Kim durakladı. «Evli misiniz?»

Yüzünü bir gülüş kapladı adamın. «Yok canım! Üç yıl oturup kocasını bekleyecek bir kadına hiç rastlamadım ben!»

Kim yumuşak bir sesle cevap verdi. «Belki de siz rastlayamadınız. Vardır öyleleri.»

«Boşverin.» Sesi gene sıkılmış gibiydi. «Birini göndereyim, yatağı yapsın. Saat beş civarı bilardo odasına gelirseniz, size yiyecek bir şeyler veririm... yoksa şimdi aç mısınız?»

Kim başını salladı, tam Luke giderken, biraz daha bilgi almadan gitmemesini sağlamak için seslendi, «Luke.» Sesi, kendi de farkında olmadan heyecanlıydı. «Chris hakkında senin bildiklerin ne?»

Luke, eli kapının tokmağında durdu, ona baktı, sonra omuzlarını gelişigüzel silkerek «Dave'e sor. Ayrıntıları o biliyor,» dedi.

«Ben sana soruyorum.» Solgundu, ama kararlıydı. «Bana söylediklerine inanmadan önce, başkalarının da doğrulamasını istiyorum.»

Luke merakla onu inceledi. «Sana bu konuda neden yalan söylesin? Yalan söylemesi için bir sebep yok ki... Benim bildiğim kadarıyla, rezalet çıkmadan önce, kaç defa Adams'a aklını başına toplaması için çıkışmıştı.»

Kim kucağında yumruklarını sıktı. «Ne oldu?» diye alçak sesle sordu. «Lütfen bana anlat olanları, Luke.»

Adamın çekindiği belliydi. Konuşmak istemiyordu, ama Kim onu, konuşmayı reddedemeye

cek bir duruma sokmuştu. Sonunda, istemeye istemeye, «Anlatacak fazla bir şey yok,» diye söze başladı. «Adams, ilişki kurduğu kadın konusunda adamın biriyle kavga etti. Adamın birkaç kaburgası kırıldı.»

«Ama o adam işten kovulmadı.»

«Hayır.»

Kim büyük bir acı içinde yutkundu. «Öbür konuyu bir yana bırakalım, ama bu adaletli bir davranış mı sizce?»

Luke gene omuz silkti. Sıkıldığı belliydi. «Tabiî öyleydi, üstelik adam Mai'yi kaybetmişti.»

«Mai?» Ansızın Kim'in boğazı kurudu. Luke'un kendisine baktığını, gözlerinde bir anlayış ifadesi belirdiğini fark etti.

«Adams'ın birlikte kaçtığı kadının köyden melez bir kadın olduğunu bilmiyor muydunuz? Dave söyledi sanmıştım.»

«Hayır, söylememişti.» Kim duygularında mantıklı olmaya çalışıyordu. Demek ki kadın yarı kızılderiliydi, yani kendisinden aşağı sınıftan sayılırdı. Chris bu kadını, İngiltere'de kendisini bekleyen nişanlısına tercih etmiş, açıkça onunla çıkıp gitmiş, yabancı bir ülkede, yabancı bir ülkede, yabancı bir kentte onunla oturmaktan kaçınmamıştı. Yok, yok, çok beklenmedik bir şey değildi bu. İki yıldır buralardaydı. Artık acısı iyice kendini gösteriyor, vücudunun her yanını kaplıyordu. O kadar iyi tanıdığını sandığı bir adam nasıl böyle değişmişti? Ona böyle bir şeyi n^sıl yapar, suskunluğu günler, haftalar sürerken, akima neler getirebileceğini nasıl hiç düşünmezdi?

Luke'un ardından kapıyı kapayıp çıktığını

duymadı, öylece oturup kalmış, Chris'i ilk tanıdığı günleri düşünmeye kaptırmıştı kendini. Chris yirmi beşinde, kendisi de yirmisindeydi. Dünyada yapayalnız olduklarını anladıkları anda birbirlerine yaklaşmışlardı. Aralarında, romanlarda okunan ateşli aşklardan değilse de, gerçek, sağlam bir sevgi başlamıştı. Ya da, Kim öyle olduğuna inanmıştı. Chris'in kendisine Sierra Leone'deki işten söz ettiği günü hatırladı, birlikte kuracakları hayat için nasıl para biriktirebileceğini sevinçle dinlemişti, evliliklerini en az üç yıl ertelemek anlamına gelse bile, mutlu olmuştu. Gerçekten de yola çıkmadan önce evlenmeyi düşünmüşler, ama sonradan beklemenin daha akıllıca olacağı sonucuna varmışlardı.

Yoksa bu sonuca varan kendisi miydi? Kim bunu düşünmeye başladı. Uzun süre onu dul kadın gibi bırakmanın yanlış olacağını uzun uzun anlatan Chris değil miydi? Altı ay kadar önce mektubunda Batı Afrika'ya gelip, Freetown'da bir iş bulmayı ve Chris'in işi bitinceye kadar beklemektense orada evlenmeyi önermişti. Chris'in cevabı kısa ve kesin olmuştu. İklim, zorunlu olmadıkça dayanılır gibi değildi, yüzelli kilometre uzakta, dağlarda madende çalışırken, Kim'in kentte çok yalnız kalıp güçlük çekeceğini bildirmişti. Üç yılın yarısı zaten geçmişti. Geri kalanı da hızla geçerdi. Onu bir an önce görmek istiyordu, ama böyle bir hareket ikisinin de çıkarına uygun olamazdı.

Bundan sonra mektupları sanki biraz değişmişti, eski neşesi kalmamış gibiydi, kaçamak ifadeler kullanıyordu. Kim, bir sorun olduğunu seziyordu, sorduğu vakit de Chris bunu şiddetle

reddediyordu. Ondan sonra uzun sessizlik süresi geldi, mektupların aniden arkası kesilmişti; üzüntü ve kaygı dönemi başlamıştı. Kim tam yedi hafta dayanmış, sonunda dayanamayıp, gerçeği öğrenmek için buraya kadar gelmişti ve... işte öğrenmişti.

Kendine gelmeye çalıştı. Demek böyle olmuştu, kabullenmek gerekti. Asıl sorun, bundan sonra ne yapacağıydı. Kesin olan tek bir şey vardı, o da Chris'i görhıek, kendisini artık istemediğini onun ağzından duymak isteğiydi. O ana kadar duyduklarına inanmamaya karar verdi. Tropikal iklimin insanı garip etkilediğini Dave Nelson söylemişti. Ne yapalım, bu kadarını o da kabul edebilirdi. Ama işi bu aşamada kestirip atarsa, kendini bir daha bağışlayamazdı.

Odanın bir köşesinde bir leğen vardı. Bununla yetinip yıkanmaya çalıştı. Dudak boyasını tazeledi, saçını taradı, artık dünyaya göğüs gerebilirdi, oysa Dave Nelson'u yeniden göreceğini düşündükçe, içinden odada kalmak geliyordu.

Luke Drummond'u, başka birkaç adamla birlikte bilardo odasında görünce, hele Dave Nelson'un aralarında olmadığını farkedince, bayağı rahatladı. Luke onu kısaca, çarçabuk, madende bulunuşunun nedenini açıklamadan tanıştırdı. Anlaşılan, insanlar mucizeleri kolaylıkla kabulleniyorlardı.

Kim, bu adamların çeşitli uluslardan olduğunu anladı, çoğu Ingilizdi; üst düzeyde Afrikalılar kulübe gelebiliyorlardı, görünürde ilişkiler iyiydi. oysa Chris mektuplarında iki ırk arasındaki ilişkilerin her zaman çok iyi yürümediğini yazmıştı:

Saat beş buçukta Dave görünürde yoktu. Kimse de adını anmamıştı. Kim, Luke ve iki adamla birlikte masalardan birine oturdu, dana eti, tatsız bir lahana ve sıcak muhallebi yedi. Yemekten sonra verilen kahve şaşırtıcı derecede güzeldi. Daha sonra Luke onu barda bir içki içmeye davet etti. Ansızın gene herkesin dikkati ona çevrilmişti. Kim bu güleryüzlü ilgiden sıkılmadı. Bu adamlar kaba saba olabilirdi, ama niyetleri kötülük etmek değildi. Bazıları yıllardır kendi ülkelerine gitmemişlerdi, belki de hiç gitmeyeceklerdi; buralarda dolaşıp bu tür işlerde çalışmayı yeğliyorlardı. Bazıları da hep evlerinden, ailelerinden, daha elverişli iklimlerden söz ediyordu. Kim'in varlığı bu ikinci grup için sanki bir kapı açmıştı, o ana kadar kapalı tuttukları vatan özlemleri ortaya çıkıvermişti.

Kavganın nasıl başladığı anlaşılamadı. Almanlardan biri, Kim'in yanındaki masaya dayanmış, Ren Vadisine yaptıkları geziden söz ediyordu. Bir başka Alman odada ilerledi, omuzuna dokundu ve adam döner dönmez de suratına yumruğu yapıştırdı. Bir anda iki adam yumruk yumruğa gelmiş, yerde yuvarlanıyorlardı. Öbürleri de ayağa fırlamış, bağıra çağıra keyifle kavgayı izliyor, kim yenilmek üzereyse ona cesaret ve öğüt veriyorlardı.

Bu karmaşıklık içinde Luke'un bağırarak verdiği emirler duyulmadı ve umursanmadı. Bu patırtı, ancak Dave Nelson salonun öbür ucunda görününceye kadar devam etti, kalabalığı yarıp kavga eden iki adamı boynundan yakalayıp ayağa dikinceye kadar da, ortalık durulup düzene kavuşamadı.

«Ne oluyor burada?» diye sordu Dave. «Ve neden burada oluyor? Birbirinizi öldürmek istiyorsanız, koskoca dağlar var, yamaçlarına gidiverin, ama burada kulübün içinde kavgaya izin vermem!»

İngiliz cevap verdi, sesi öylesine kısık ve boğuktu ki, Kim ne dediğini duyamadı ama işaret ederek kendisini gösterdiğinden kuşku yoktu. Dave ters ters Kim'e baktı, iki adama, ne olduğu anlaşılamayan fakat etkisi belli olan birkaç söz söyledi, sonra başıyla kapıyı gösterdi.

«Vardiya onbeş dakika sonra değişecek. Başınızı soğuk duşun altına sokup, kendinize gelirsiniz. Bir daha patırtı çıkaracak olursanız, bir aylık ücretinizi keserim.»

İki adam da süklüm püklüm gittiler, arkasından da birkaç kişi daha izledi. Dave, barın yanına Kim'in oturduğu masaya geldi, ellerini cebine soktu, suratı asıktı.

«Hiç zaman geçirmemişsin, ha?» diye sordu.

Kim şaşırmıştı. «Ben bir şey yapmadım.»

«Buraya geldin ve içlerinden bir tanesine daha fazla ilgi gösterdin. Ben seni uyarmıştım.»

«Onlarla konuşamayacağım hakkında da uyarmadın ki...» Azarlanmaya katlanamayacağını belirtmek istiyordu. «Adamın biri, bunu fırsat bilip, sevmediği birine çullanırsa, benim suçum ne?»

Dave acı acı konuşarak, «Bu ikisi genellikle çok yakın dosttur,» dedi. «Hep böyle olur. Bir kadın başıboş kaldı mı, dert çıkar! Benim hatam. Seni buradan götürene kadar, göz önüne çıkartmamalıydım.»

Kim sakinleşmemeye kararlıydı. «Eh, suçun bir

bölümünü yüklendiğine sevindim. Bundan sonra kafama çuval mı geçireyim?»

Garip bir şekilde dudakları titredi, gözlerinde sevgili bir ifade belirdi. «Hayır. Olan oldu artık. Bundan sonra benim yanımdan ayrılma. Patron olmanın çalımı de istersen.»

Kim ne diyeceğini biliyordu ama ağzını açmaya cesaret edemedi. Dave Nelson tipinde bir adamla ne dereceye kadar samimi konuşulabileceğini kestiremiyordu.

Luke ayağa kalktı. «Ben de işimin başına gitsem iyi olur. Dışarıda hava açık mı?»

«Hava kararmadan kuzeyde patlayabilir.» Dave kaygılı görünmüyordu. Kim, 'dünyanın bu ucunda, yağışlı havada çalışmaya alışmışlardır,' diye düşündü; okulda okuduğu coğrafya dersini hatırlamıştı. Aklında kaldığı kadarıyla burada yılda üç yüz elli santim yağmur yağar, yağışlar da genellikle mayısla ekim arasında olurdu. Chris'in de yazdığı gibi, yaşamak için ya da çalışmak için pek hoş bir iklim değildi. Kim'in içini gene keder bürüdü. Geleceğe ait düşünceleri kafasından silmek için kendini toparlamaya çalıştı; vakti gelince düşünecekti bunları. Ondan önce ne yapsa, işin içinden çıkamayacaktı.

Luke gittikten sonra Dave, «Bir içki daha ister misin?» diye sordu bardağına bakarak. «Ne içiyordun?»

Kim sükûnetle cevap verdi, «Cin ve limon.»

«Burada bir hafta daha kalırsan, limondan vazgeçersin. Bir kadeh de benimle içer misin? Yoksa buna değmez miyim?»

«Böyle bir kuşkun mu var?» Kaşlarını kaldırdı, bir yandan da bu tür bir adama böyle karşı

gelmekle iyi edip etmediğini düşünüyordu, aırm gene de adamın gözlerindeki keyifli parıltıya bakarak, «Elbette sizinle bir içki içerim, Mr. Nelson,» dedi.

«Dave deyiver,» diyerek Afrika'lı garsonlardan birine içki getirmesini söyledi Dave. İskemlelerden birini çekerek, ata biner gibi oturdu ve iki kolunu iskemlenin arkasına dayayarak onun anlayamadığı bir ifadeyle süzmeye başladı. «Buraya bir başına gelişine annen ve baban ne dediler?» diye sordu.

«Benim annem babam yok. Onsekiz yaşımdan beri bir başımayım.»

«Adams'ı saymazsak.»

«Evet, son bir yılı saymazsak.» Dave'in gözlerinin içine bakarak devam etti. «Bundan söz etmek istemiyorum, kusura bakma.»

«Bakmam. Ben de içini boşaltmak istersin sanmıştım.»

Kim, ters bir sesle, «Sana değil,» dedi ve hemen pişman oldu. Bu gece nazik davranmaya özen gösterdiği belliydi. Bunu kabul ederek bu adam hakkındaki kişisel duygularını belli etmese olmaz mıydı? Kısık bir sesle devam etti: «Şunu demek istedim, bu konuyla şahsen ilgilendiğinden, tarafsız davranamazsın. Kendisinden duymadıkça, ona karşı herhangi bir şey dinlemekle ona haksızlık edeceğim kanısındavım.»

«Haksızlık mı?» Dave küçük bir kahkaha attı «Anlayış göstermekte biraz ileri gitmiyor musun?»

Kim omuzlarını kıpırdattı. «Burada insanlara, ülkelerindeyken yaşamadıkları şeyler yaşadıklarım bana kendin söylemiştin. Çhris belki de.»

Dave sertçe sözünü kesti. «Belki de filan değil. Yaptı işte. Pekâlâ, bir erkek, geçici bir istek için bir kadınla ilişki kurabilir, ama onunla birlikte oturması gerekmez, Adams'ın yaptığı gibi.»

«Ona bir fırsat verdin mi? Onu buradan kovan sensin.»

«Kadından ayrılmayı kabul etmediği için kovdum. Şimdi dua et de, kadının kocasıyla erkek kardeşleri onların nerede olduklarını keşfetmesinler.»

Kim bir an gözlerini kapattı. İşler iyiye değil, daha kötüye gidiyordu. «Bundan söz etmek istemiyorum,» dedi.

«Yani, gerçekle karşılaşmak istemiyorsun. Hâlâ içinden, bu olayın uydurma olabileceğini geçiriyorsun, değil mi?» Sesi soğuk ve kesindi. «Ne yazık ki, sana öyle olduğunu söyleyemeyeceğim. Yarın oraya gidersen, eline bir şey geçmeyecek, sadece kendini daha fazla üzeceksin. Neden bu üzüntüye katlanıp, evine dönmüyorsun?»

«Yeter artık!» Sesi hafif ve üzgündü Kim'in. «Bunun seninle hiç bir ilgisi yok.»

«Keşke ben de öyle düşünebilseydim. Madene mektup yazıp nişanlın hakkında bilgi istemek neden aklına gelmedi, yoksa hep böyle aklına eseni mi yaparsın?»

Dave onun kişiliğini kavramaya başlamıştı, ama Kim onun haklı olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Evet, aklına eseni yapardı, hep böyle olmuştu. Kendine kalsaydı, Chris ile tanıştıktan birkaç gün sonra evlenirdi, çünkü onunla mutlu olacağını sanıyordu. Chris daha dikkatli davranmıştı, beraberliklerini denemek istiyor, nelere ilgi duyduklarını anlamaya çalışıyordu;

daha yakın ve sürekli bir ilişkiye girmeden önce birlikte vakit geçirmek amacındaydı. İşte bu nedenle bu yeni Chris'le karşılaşmayı güç buluyordu, kendine tercih ettiği bu... bu... neydi bu? Aşk mı? İstek mi? İşte bunu anlaması gerekiyordu.

«Mektupla öğrendiklerime inanacağımı nereden biliyorsun? Bu söylediklerini yazmış olsaydın, gene gelirdim.»

«Bunların yalnızca söylenti olmadığını kafana soksana!» Dişlerini sıkmış, öyle konuşuyordu. «Ben de bir sürü kadın tanıdım ama...»

Kim hiç umursamadan sözünü kesti. «Bundan hiç kuşkum yok. Ama bu seni kadınlar hakkında söz sahibi etmeye yetmez.»

«Ya?» Yavaş ve anlamlı konuşuyordu. «Yarın anlarız bakalım.»

Kim uzun süre adama baktı, onun bakışlarıyla büyülenmişti. «Yarın mı?» diye sordu.

«Yarın ben de Freetown'a ineceğim, sen de şövalyeni aramak için benimle gelebilirsin. Hoşlandığım bir şey varsa, söylediklerimin doğrulanmasıdır.»

Kim'in kalbi hızla, acıyla atmaya başladı. Boğuk bir sesle, «Ben Chris ile konuşurken, seni yanımda istemem, başka bir zaman da istemem.»

«Çok yazık.» İskemlesinden kalktı. «Yarın sabah altı buçukta kahvaltını odana gönderirim. Yedide yola çıkarız. Şimdi içkini bitirmek istiyor musun, yoksa oraya götürmek mi istersin?»

Kim çekinerek, «Nereye?» diye sordu.

«Yatağa.» Kim'in gözlerindeki ifadenin değiştiğini görünce, alaycı bir sesle, «Benimkine değil kendininkine,» dedi. «Benim gene araziye

dönmem gerekiyor. Seni bir olay daha çıkarasın diye burada tek başına bırakamam.»

«Saat daha sekiz bile değil.»

«Evet, daha sekiz değil. Kulüp odasından geçerken bir iki dergi al, okursun ya da oturup ellerini oğuştururursun, nasıl istersen. Ama burada yalnız başına kalamazsın.»

Kim'in, söyleneni yapmaktan başka çaresi yoktu, yoksa zorla götürülmek gibi bir utanca boyun eğmek zorunda kalabilirdi. Dave Nelson'u uzun süredir tanımıyordu, ama öğrendiği bir şey vardı, bu adam kendi dediklerini yaptırtmak için, onun duygularını hiç önemsemiyordu. Kadehini olduğu yerde bıraktı, ayağa kalktı, birlikte kapıya doğru yürürlerken, herkesin gözlerinin üstlerinde olduğunu farketti. Sabaha kadar, kendi adının paramparça olacağını da biliyordu.

Dave onu, kendisine ayrılan odanın önünde bıraktı.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Beklenen yağmur, geceyarısından sonra kulüp binasının damına, makineli tüfek gürültüsüyle yağmaya başladı. Kim terden sırılsıklamdı, uyuyamıyordu. Yemekten önce, belinin kızarmış, berelenmiş yerine krem sürmüştü, oldukça iyi gelmiş, ama kaşıntı gene başlamıştı. Kalktı, gene krem sürdü. Yağmurun uğultusuna başka bir

ses katılmıyordu. Odada tek başına yapayalnız, çaresizdi: oysa kapı, kimsenin gelemeyeceği şekilde kilitliydi. Sonunda, yorgun düşüp, huzursuz bir uykuya daldı ve gün ağarıncaya kadar uyudu.

Kahvaltı, daha önce söz verildiği gibi altı buçukta geidi. Saat yedide odadan çıkmaya hazırdı. Güneş topraktan fışkıran nemi kuruturken, ısı kırk dereceye yaklaşıyordu. Bir günlük yolculuktan sonra gömleğiyle pantolonunun buruşuk ve biçimsiz olduğunu düşünerek kulüp binasında Dave’in kendisini beklediği yere doğru yürüdü. Dave’in kısa selamını soğukça başını sallayarak karşıladı.

Land Rover araba, daha önce olduğu gibi dışarıda bekliyordu,ama bu defa gözleyenler yoktu. Kim arabaya bindi. Dave arabayı vitese geçirirken konuşmadı, giriş kapısına doğru ilerledi. Açık renk pantolonu ve spor pamuklu gömleğiyle çevresine pek uymuyordu. Askeri kampta sivil giysiler giymiş biri gibiydi. Kim onun Freetown'da çevresine aykırı düşeceğini biliyordu! Dave Nelson gibi adamlar kendilerine özgü olurlardı.

Kapıda, nöbetçiyle bir iki kelime konuşmak için biraz durdu; Kim'i arabada bırakmıştı. Döndüğü vakit, kapıdan çıkıp vadinin ağzını geçtiler. Kim, arkalarında patlama gibi bir ses duyunca, istemeyerek yerinden sıçradı, ama Dave aldırmadı.

Dave açıklama yaparcasına, «Gene dinamit attılar,» dedi. «Maden cevherini çıkarmak için en kısa yol budur.» Yüzü hiç değişmeden Kim’e döndü. «Hâlâ ısrarlı mısın?»

«Tabii.» Kim, içinden geldiğinden daha büyük bir içtenlikle cevap vermişti. Gideceği yere yaklaşırken, için için Dave'in onu otele bırakmasını istemiş olmayı diledi, böylece onda ilk fırsatta İngiltere'ye dönecekmiş gibi bir izlenim bırakabilirdi. Chris'i görünceye kadar Dave'in beklemekte direneceğini tahmin ediyordu; ben sana demedim mi' demek için olsa bile... Demek ki gerçeği ona açıklaması gerekecekti. Birden, kendini toparladı. Daha Chris'i görmemişti ki, olanları daha onun ağzından da duymamıştı üstelik. O ana kadar hiç bir plan yapmamalıydı.

Freetown'a gidişleri, hurda taksiyle gelişine kıyasla çok daha çabuk oluyordu. Ovanın bozuk yollarından, yamaçlardaki tarlalara doğru ilerliyorlar, yolda mango ağaçlarının arasında, küçücük ahırlarla bezeli, pencereleri demirli küme küme evlerin oluşturduğu köylerden geçiyorlardı. Her birinde sanki bir örnek, gotik türü, pembe tuğlalardan yapılmış, kırmızı mavi renkli camlardan pencereleri olan kiliseler vardı. Hepsi de kıpkırmızı buganvil çiçekleriyle kaplıydı. Her yerde, ortalığı kaplarcasına yayılan yeşil bitkiler vardı. Daha ilerde görkemli liman, sonra yarımadaya adını veren dağlar boyunca, eteklerde dizi dizi damlar.

Kent pırıl pırıl, renkliydi; sokakları trafik ve insan seline boğulmuştu. Dave sonunda, rıhtımdan uzanan dar bir sokakta durdu; evlerin damları sanki birbirlerine sokulmuş gibiydi.

Karamsar bir ifadeyle, «İşte geldik, çabuk oldu,» dedi. «Dünyanın bu yöresinde işler zaten çarçabuk olup biter.» Uzanıp yan kapıyı açtı. «Seni içeriye ben götüreyim, yoksa Mai'den sağ

salim kurtulamazsın.»

Kim arabadan indi, ansızın bacakları titremeye başlamıştı. İçinden neredeyse, Dave'in öğüdünü tutup, bu işe karışmamayı geçiriyordu. Evlerden birine doğru ilerlerken, sokaktaki çocuklar hiç çekinmeden onları izlemeye başlamıştı. Kim biraz ürkerek çocuklara gülümsedi, karşılığında bembeyaz gülücükler aldı. Dave, kapıyı çalmaya gerek duymadan açtığı kapıdan onu garip, biberli bir kokuyla kaplı bir sofaya soktu.

Genç bir kadın sessizce sofanın öbür ucunda belirmiş, elleri yumuşak kalçalarında, onları gözlüyordu. Yirmibeşinde vardı, elmacık kemikleri çıkık, gözleri Melezlere özgü biçimde çekikti. Kulaklarında altın halkalar, kollarında altın bilezikler, alev rengi elbisesinin üstünde, belinde altın bir kemer vardı.

İngilizce, «Buraya neden geldin gene?» diye sordu, bir yandan da Dave'e ateş fışkıran gözlerle bakıyor ve Kim'in incecik vücudunu inceliyordu. «Bu kadını ne diye getirdin bakalım?»

Dave iki soruya da aldırış etmeden, «Nerede o?» diye sordu.

«Burada değil. Çek git!» Kadının sesi yükselmiş, vücudu kasılmıştı. «Chris'in başına gene iş açmaya geldin. Sen ne zaman gelsen, Chris'in başına iş açılır!»

«Daha başına iş açılmaya başlamadı bile.» Dave ilerledi. «Nerede o? Yukarıda mı?»

«Sen çıkamazsın yukarıya!» Dave'in yolunu kesti, ayağıyla merdivenin başını tutuyordu ama Kim yukarıda bir hareket duymuştu. «Seni görmek istemiyor!»

«Ben de onu görmek istemiyorum. Ama bu ba-

yanı görmek istiyor. Şimdi onu aşağıya getirecek misin, yoksa ben mi getireyim?»

«Mai?» Ses yukarıdan gelmişti. «Mai, ne oluyor? Kim geldi?»

Dave sesini yükseltti. «Ben... Dave Nelson. Yanımda senin nişanlın var. Sen aşağıya gelecek misin, yoksa onu yukarıya mı getireyim?»

Uzun bir sessizlik oldu. Kim hiç kıpırdamadan, kahverengi çıplak duvara dayanmış duruyordu, kendisinin geldiğini bu biçim açıkladığı için içinden Dave'e ateş püskürüyor, bu tatsız olaya karşı için için nefret duyuyordu. Merdivenlerin tepesinde bir hareket oldu, bir adam yavaş yavaş göründü, alçak tavan tahtasına çarpmamak için başını eğmişti. Chris'i son gördüğünde son moda bir kostüm giymişti ve saçının biçimi de son modaydı. Şimdi ilk bakışta gördüğü adam, bu anıyla hiç uyuşmuyordu. Sanki yatakta giyilmiş gibi bumburuşuk bir pantolon giymişti, gömleğinin düğmeleri beline kadar açıktı. Sarı saçları uzun ve karmakarışık, yüzü ise daha da zayıftı. Her zaman dimdik bakan mavi gözleri, ilk bakıştan sonra, avcıdan kaçan tavşanlar gibiydi şimdi.

«Merhaba Chris. Böyle... ansızın geldiğim için özür dilerim.»

Dave, boğazından öfkeli bir hırıltı çıkardı, sonra kısaca, «Ben arabada beklerim,» dedi.

O gittikten sonra gene bir sessizlik oldu, sonra Chris bocalayarak, karşısındaki girişi gösterdi, «Buraya gelsen daha iyi olur.»

«Hayır!» Bu defa Mai yerinden kıpırdamış, öfkeli bir yüzle giriş kapısına dayanmıştı. «O içeriye giremez. Söyle ona gitsin Chris. Söyle ona,

duydun mu!»

«Zaran yok, Mai.» Sesi güçsüzdü. «Yabancı değil.» Döndü, gene Kim'e baktı,, hafifçe omuzlarını kaldırdı. «Neden geldin? Sana gelmemeni söylemiştim.»

Kim, kısık bir sesle hatırlattı, «Ama bu altı ay önceydi. Neden geldim dersin? Neden cesaretini toplayıp bana yazmadın... bunu?» Sesi burkulmuştu. «Neden, Chris?»

Chris dudaklarını kıstı, ellerini ceplerine soktu, merdiven direğine dayandı. «Çünkü böyle işlerde yufka yürekliyimdir. Mektup yazmadığım için bu işi bitirmek istediğimi anlarsın sanmıştım. Ama doğrusu buraya çıkıp geleceğini düşünmemiştim.

«Öyle görünüyor.» Kim dudaklarını ısırdı. «Bir yere gidip konuşsak, sadece ikimiz? Hiç değilse bu kadarını yap.»

Chris durakladı, gözleri Mai'nin gözlerine takıldı, başını salladı. «Bir yaran olmaz. Ben dönmeyeceğim. Böyle bittiğine üzüldüm, ama yapacak bir şey yok. Şu anda ne istiyorsam elde ettim.»

Kim, hasta bir yenilgi duygusuyla, Mai'nin saldırgan yüzündeki zafer ifadesinden gözlerini kaçırdı. «Ya geleceğin? Paran bitince ne yapacaksın?» diye sordu.

«Vakti geldiğinde düşünürüm. Bu son iki yıldır iyi para kazandım.» Sesinde, kendinin fark etmediği bir acımasızlık vardı. Yoksa, gerçekten farkında değil miydi? Kim buz gibiydi, düşünüyordu. Belki de başından beri Chris hakkında yanılmıştı. Belki de hep böyle bencildi, ama o farkına varamamıştı. Her neyse, artık ne çıkar-

mı? Bu konuşmayı uzatmanın anlamı kalmamış-tı.

«Peki, eğer böyle istiyorsan, giderim.»

Bu kez hiç bir duraklama yoktu. «En iyisi bu olur. Beni merak etmene gerek yok.»

«Hayır, yok. Merak etmem gerekmez. Artık gerekmez. Hoşçakal, Chris.»

Onları öylece daracık sofada bırakıp dışarıya, güneşe çıktı. Göğsünde keskin bir sızı, boğazında acı bir burukluk vardı. Oraya nasıl geldiğini sormamış, nasıl döneceğiyle hiç ilgilenmemişti. Ona kalırsa, Kim gelmekle düşüncesizlik etmişti. Bitmişti artık. Herşey bitmişti. Yapayalnız kalmıştı.

Dave onun sokağı geçip kendisine doğru gelişini ve otomobilde yanına oturuşunu izledi. Yüzünde hiç bir ifade yoktu. «Şimdi nereye?» diye sordu.

Kim hafifçe omuz silkti. «Otelime herhalde. Bütün gece yoktum diye odamı başkasına vermiş olabilirler mi?»

«Olabilir. Bakarız. Başka oteller de var.» Arabayı hareket ettirdi, köşeye vardıkları vakit sordu, «Uçakla mı geldin, gemiyle mi?»

«Uçakla.» Kim gözlerini ileriye dikmiş, ardından gelecek soruyu düşünerek hafifçe titriyordu.

«Yarın bir uçak var. Aklın varsa ona binersin.» Kim ses çıkarmayınca, gözlerini ona dikti, sesi değişmişti. «Dönüş biletini almamış mıydın?»

Kim başını salladı, göz göze gelmemeye çalıştı. «Yalnızca geliş bileti için param vardı. Buraya gelmek pahalı bir yolculuk.»

«Vay canına.» Sokağı geçmekte olan bir köpeğe korna çaldı, çarpmamak için direksiyonu kırdı, sonra gene Kim'e baktı. «Şimdi merakımdan soruyorum, bundan sonra ne yapacaksın?»

«Bilmiyorum. Daha bunu düşünemedim.»

«Yani bu koca dünyaya kendini attın, ya sevdiğin adamı bulacak, ya da uğrunda ölecektin ha?» Başını salladı. «Daha önce de dediğim gibi sen yaman bir kızsın Kimberley Freeman!»

«Ya, gerçekten öyle!» Bu sözleri şakacı bir biçimde söylemeye çalışmıştı, ama birden sesi titredi, göz kapaklarının ardında yaşların biriktiğini hissetti. Dave ona bir kez baktı, sonra arabayı iki binanın arasında bir boşluğa parketti.

«Haydi, gidelim,» dedi.

Nasıl olduysa, Kim kendisini onun omuzuna dayanmış buldu. Dave'nin kolu sağlam, dayanıklı bir güvence gibi omuzundaydı, Kim son birkaç haftanın gerilimini gözyaşlarıyla boşalttı, sonunda Dave'in ıslak gömleğine dayanıp hıçkırmaya başladı. Ne yaptığını fark ettiğinde bile kıpırdamak istemedi. Omuzlarına dolanan kol sanki bütün dünyaya karşı onu koruyan bir barınak, gelecek acılara karşı bir zırhtı. Orada öylece, rahat, güvencede kalmak istiyordu.

Bir iki dakika sonra, hıçkırıkları önlemek için Dave, «Soluğunu tutmaya çalış. Genellikle işe yarar,» dedi.

Onun her zamanki durgun, duygusuz sesi kendine gelmesini sağladı. Doğruldu, yüzü kıpkırmızıydı, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu; hıçkırıkların ardı kesilmişti. Donuk bir sesle, «Özür dilerim,» dedi. «Bana ne oldu bilmiyorum.»

Dave kuru bir sesle, «Bilmiyor musun?» diye sordu. «Neyse, şimdi bunu unutalım da işleri yoluna koymaya çalışalım. Kaç paran var?»

«Yüz sterlin kadar.»

Dave hafifçe ıslık çaldı. «Bu seni fazla idare etmez.»

Kim kendini savunurcasına, «Bir iş bulurum,» dedi.

«Ne işi?»

«Bilmem. Sekreterlik herhalde.»

«Sen herşeyi tasarlamışsın. Ama bunun kolay olacağını mı sanıyorsun?»

Zoraki omuz salladı. «Herhalde olmaz Neyse, benim için kendini sıkıntıya sokma. Beni otelde bırakırsın, yeter.»

Dave hemen hareket etmedi, Kim'in daha önce de görmüş olduğu gibi, onu iyice inceleyerek bakıyordu. «İstediğinin bu olduğundan emin misin?»

Kim sesini düzgün tutmaya çalışıyordu. «Nasıl olursa olsun, iş aradığım süre içinde kalacak bir yerim olmalı.»

«Doğru ya.»

Motoru çalıştırıp aralıktan çıkarken ne düşündüğünü kestirmek güçtü. Kim onun neden böyle sıradan bir soru sorduğunu merak etti. Şimdilik otele dönmekten başka yapacağı bir şey yoktu, gerçi parası onu otelde ancak iki üç gün barındırabilirdi. Bu arada bir iş bulamazsa... Bu düşünceyi hemen kafasından attı. Bu sorunu, karşılaştığı vakit çözmeliydi.

İlk sorun umduğundan da çabuk çıkageldi. Otelin danışma görevlisi nazik ama kesin konuştu. Bir önceki gece dönmediğinden ve döne-

cegine daii1bilgi de vermediğinden, odası bir saaı önce bir başkasına verilmişti. Bavulu da. oda iki gece kendisine ayrılmış olduğundan, iki gecelik ücreti ödedikten sonra geri verilecektL

Dave gevşek gevşek, «Öde de buradan çıkıp gidelim,» dedi. Kim'in yanında, otel memurunun böylece yaşam boyu kendisine yüklemiş olduğu görevden habersiz, danışma bürosunun tezgâhına dayanmıştı. Kim, otelden bir an önce çıkıp gitmekten yana onunla aynı görüşteydi, özellikle iki gece için verilen faturanın tutarını gördükten sonra bu görüşü kesinleşmişti. Bu otelde bir hafta kalırsa, tam iflâs ederdi.

Tekrar dışarı çıktıklarında Dave, «Peki, şimdi ne olacak?» diye sordu. «Başka bir otele mi gideceksin?»

Kim isteksizce, «Herhalde,» diye cevap verdi. «Bundan biraz daha ucuz bir otel biliyor musun?»

«Tabiî. Ama beyaz bir kadın böyle bir otelde tek başına kalamaz.»

Kim bezgin bir sesle cevap verdi. «Başka çare olmayınca, başa gelen çekilir,» dedi.

«Benim aklıma gelenler pek çekilmez.» Upuzun boyundan aşağıya, Kim'e bakıyor, bir yandan dişleriyle alt dudağını ısırıyordu. «Bence bu işe devam etmeden önce bir içki içsek iyi olacak.»

Kim başını salladı, durumunu anlayamadığı için bu adama kızmıştı. «Canım içki istemiyor, teşekkür ederim. Bana kalabileceğim uygun bir yer öneremezsen, kendim bulmak zorunda kalacağım.» Gururla bavulu aldı. «Hoşçakalınız Mr. Nelson. Beni kente getirdiğiniz için de te-

teşekkür ederim.»

«Dur bakalım.» Uzanıp, bavulu elinden aldı. «Tamam, şimdi arabaya bin.»

Kim hiç tartışmadan söyleneni yaptı. Gurur duymak hoştu ama şu anda bu adamın yardımı daha gerekliydi. Ondan ayrılıp yalnız kalırsa, durumu çok acıklı olacaktı; bunu içi titreyerek düşündü. Adamın kusurları ne olursa olsun, halinde güven veren bir şey vardı. O yanındayken, başına hiçbir şey gelemezdi.

«Düşündüğün otel bu kentin neresinde?» Otel kentin hemen dışında olursa, iş aramak için gidiş gelişlerinde kente yürüyüp para tasarrufu yapabileceğini düşünmüştü.

«Ne oteli? Sana bir içki içeceğimizi söylemiştim.»

Kim hırsla başını çevirdi. «Sana içki istemediğimi söylemiştim! Şimdi arabayı durdur ve beni indir. Ben kendim bulurum.»

«Aramaya nereden başlayacağını bile bilemezsin.» Yüzünde hiç bir pişmanlık yoktu. «Üstelik sana bir önerim var.»

Kim hemen yumuşadı. «Öneri mi? Yani benim yapabileceğim bir iş mi var?»

«Olabilir.» Ona yan gözle baktı. «Rakamlarla aran nasıldır?»

«Fena değil. Muhasebe okumuştum.»

«İyi.» Yoldan içerlek duran, Victoria türünde bir yapının önünde durdu. Öndeki küçük bahçede palmiye ağaçları, avluya bakan eski, tahta bir balkonu vardı. Avluda dizili masaların birinde, yorgun, bitkin İsveçli denizciler oturuyordu. Kim arabadan inince ansızın büyük bir ilgiyle onu gözlediler, ama Dave Kim'in yanına ge-

lince bu ilgi hemen bulutlandı.

Dave avlunun merdivenine yakın bir masayı seçerek, «Buradan bavuluna göz kulak oluruz,» dedi. «Buralarda eli uzunlar boldur.» Beyaz gömlekli, eskilikten sararmış beyaz çoraplı garsona içkileri söyledi, arkasına dayandı ve Kim'e gözlerini dikti. Biraz önceki sözleriyle araya hiç vakit girmemiş gibi, «Personel bürosunda birine ihtiyaç var,» dedi.

Kim şaşkın şaşkın ona bakıyordu. «Yani, madende mi?»

Dave sükûnetle devam etti. «Başka nerede olabilir? Beş hafta sonra ben de yıllık iznim için kendi ülkeme gideceğim. Bu iş o vakte kadar sürecek, parası da iyi.»

Kim'in yüzü aydınlandı. «Ha, anlıyorum. Demek, şirketin memuru olarak biletimi de ucuza alabilirim?»

«Olabilir. Ama gene de İngiltere'ye bilet alabilecek kadar kazanabileceğini sanmam.» Sesi kuruydu. «İş, sana yardımcı olmak için, burada kalakaldığın sürece seni meşgul eder. İngiltere'ye benimle birlikte gidersen, biletin bedava olabilir.»

Kim'in kaşları çatıldı. «Seninle gitmek nasıl böyle bir avantaj sağlıyor, anlamadım.»

«Nelson adını kullanırsan, sağlıyor.» Kim'in şaşkın gözlerine bakarken, ağzı hafif bir alayla yayıldı. «Geçici bir önlem tabii. İngiltere'ye döner dönmez hallederiz. Önemli olan, işin yasal olması, böylece bir yığın dert önlenmiş olur.»

Kim'in başı dönüyordu. Tanıyalı daha yirmi dört saat bile olmadan bir adamla evlenmek? Olacak iş değildi bu! Ama gene de, kendi açısın-

bu birazcık da olsa akla yakındı. Dave Nelson'ın yasal eşi olarak, yönetimle başı derde girmez madendeki işte de güvenceli olurdu. Zaten onun gerçek bir evlilik olması da gerekmezdi. Başını kendi kendine derde sokmuşken, bu adam ona çıkış yolu gösteriyor, herhalde biraz kendini de sorumlu tuttuğu için yardımcı oluyordu. İnsan demek ki ilk bakışta çok yanılabiliyormuş' diye düşündü Kim.

«Şey... ne diyeceğimi bilemiyorum,» diyebildi.

Gri gözlerde hiç bir ifade yoktu. «Daha uygun bir çözüm aklına geliyor mu?»

Kim, «Hayır,» diye itiraf etti. «Gelmiyor. Bu çözümle kısa zamanda cebimde parayla İngiltere'ye dönebilirim.» Sustu, göz göze gelince, hemen gözlerini tahta masaya eğdi. «Ama beni bu güç durumdan kurtarmak için bunu neden göze aldığını anlamıyorum. Ne de olsa, birbirimize yabancıyız.»

Dave alaycı bir ifadeyle, «İkimiz de İngiliziz. Bunun bir anlamı olsa gerek. Bir yurttaşımı başı dertte bırakamam, öyle diyelim.» Bir süre sustu. «Peki, kabul mü?»

Kim ellerini havaya kaldırdı, sonra kucağına indirdi. «Senin de dediğin gibi, daha iyi bir çözüm yok. Hiç değilse, benim aklıma gelmiyor.» Durakladı, adamın ciddi olabileceğine hâlâ inanmıyordu. «Peki ne zaman için düşünmüştün bunu... yani, hangi tarihte...»

«Bugün niye olmasın?»

«Bugün mü?»

«Tabii.» Eğlenceli bir hali vardı. «Yoksa korkuyor musun?»

«Yok. Yok, korkmak değil...» Kim, gerçeği

söylediğinden pek emin değildi. Bugün! Pek çabuk olmuştu! Düşünmeye vakit kalmamıştı. Ama, uzun vadede, böylesi daha iyi değil miydi? Şartlar bu kararı hızlandırmayı gerektirmiyor muydu? Beklemeye ne gerek vardı? Durumu nasıl olsa değişmeyecekti. Üstelik duruma hakim olan, dayanabileceği birinin bulunması iyiydi. Madenciler görünürde sert insanlardı, ama içlerinde iyilik vardı.

İçkileri geldi. Kim içinden gelen bir hisle kadehini kaldırdı, karşısında oturan adama bakarak gülümsedi. «Bugün,» dedi, «Üstelik bir daha ilk bakışta kimseyi katı bir şekilde yargılamayacağım.»

Bir an için adamın gözlerinde bir parıltı belirdi, ama Kim buna anlam veremeden geldi geçti. Dave'in yanıtı hafifti, kolaydı. «İçkini bitir,» dedi. «Daha çok işimiz var.»

Bundan sonra herşey sanki bir rüya gibiydi. Oradan ayrıldıktan sonra kentin çok kalabalık bir yerinde, resmi görünüşlü bir binanın önünde durdular. Dave onu bir süre, yarı karanlık holde yalnız bıraktı. Sonra ikisi birden, başkalarıyla birlikte daha küçük bir odaya girdiler, bir sürü laf söylendi, bir sürü kâğıt damgalandı. Kim, hiç bir şey anlamadan Dave'in ona söylediği sözleri tekrarladı, işi yöneten adamdan hoş veda sözleri duydu, sonra kendini gene dışarıda Dave'in yanında arabaya doğru ilerlerken buldu.

Dave gayet rahat bir ifadeyle, «Öğle yemeği yiyelim,» dedi. «Sonra hemen yola koyuluruz. Madene varmadan hava kararmış olacak.»

Bir yan sokakta küçük bir kahveye götürdü

mu yemek sıcak, baharatlı ve boldu, şarap boğazı yakıyordu ama içtikten sonra tatlı bir rahatlık veriyordu. İkisi de fazla konuşmadılar. Söyleyecek pek bir şey de yoktu. Kim içinden bir banyo yapabilmeyi ve üstünü değiştirmeyi istedi ama Dave böyle şeylerin önemli olabileceğini anlaşılan düşünmüyordu. Ne sıcak, ne de rutubet onu pek fazla etkilemiyor gibiydi. Bunları da işinin bir parçası gibi kabullenmişti. Kim'in tahmin ettiği kadarıyla, yağmur mevsimi de başlamak üzereydi. Bir gece önceki yağış, bunun yalnızca başlangıcıydı; sanki bir uyarıydı. 'Gerçek yağmurlar ve fırtına başladığı vakit, dağın tepesi nasıl olur acaba' diye düşündü.

Arabaya bindikleri vakit, Kim gerçeklerden kopmuşcasına arkasına dayandı. Daha dört saat önce kente iki yabancı olarak gelmişlerdi, oysa şimdi yanındaki adam kocasıydı. Adamın sert, ince profiline göz attı, sonra direksiyon üzerinde rahatça duran ellerine baktı ve içini bir an için bir korku kapladı. Bu akıllı bir anlaşmaydı, o kadar. Korkacak, kaygılanacak bir şey yoktu. Dave daha başından beri ona kendi tipi olmadığını açıklamıştı.

Güç bir gece, sabah süregelen olaylar, sıcak, öğle yemeğinde içtiği şarap hep birden etkisini göstermeye başladı. Kentten yedi sekiz kilometre uzaklaşmadan, Kim'in göz kapakları kapanmaya başladı, arabanın bozuk yolda sarsılarak ilerlemesi bile onu uyandırmadı. Gözlerini açtığında hava kararmaya başlamıştı, başını kapıya biçimsiz dayadığı için boynunda bir ağrı vardı. Hemen doğruldu, ağrıyan boynunu ovaladı, Dave'in gözlerinin üzerinde olduğunu farkedin-

ce, olanları hatırlayarak ürperdi.

«Neredeyiz?» diye sordu.

«Madenden on beş kilometre kadar geride. İyi uyudun.»

«Evet.» Söyleyecek başka bir şey bulamıyordu. Madene on beş kilometre vardı ve her dakika bu mesafe azalıyordu. Kulübe girdikleri vakit Luke'un yüzündeki ifadenin ne olacağını ve diğerlerinin ne tepki göstereceğini merak ediyordu. Tropikal bölgede işler hızlı yürürdü ama, bu kadar da hızlı olamazdı. Acaba hangilerine işin gerçek yüzünü anlatacaktı, ya da Dave belki bunun hiç kimseyi ilgilendirmediğini düşünürdü. Gerçi, ayrı odalarda kaldıkları duyulduğu vakit, hiç kimsenin kuşkusu kalmayacaktı. 'Dave kulüpte yatar,' diye düşündü. Bunu pek düşünmemişti. Ama herkes de orada kalamazdı ya? Kulüp pek büyük değildi.

Yedi sekiz kilometre daha yol aldıktan sonra, Kim, «Dün duştan mı söz etmiştin?» diye sordu. «Şu anda hiçbir şeyi bundan daha çok istemezdim.»

«Luke sana duşların yerini göstermedi mi? Ayıp etmiş,» diyerek alacakaranlıkta onun oturduğu yere baktı Dave. «Peki, ne yaptın?»

«Leğen ve ibrikle elimden geleni yaptım. Sen kulüpte mi kalıyorsun?»

«Hayır. Kıdemli mühendislerin ayrı evleri vardır. Kulübün arka tarafındaki düzlükte... tam bir küçük köy. Arkada da banyoya benzer bir şey var. Biraz ilkel ama işe yarar. Sen bu gece kulüpteki duşu kullan, benim banyonun suyunu ısıtmak biraz vakit alır.»

Kendine ait bir ev. Kim neler hissettiğini kes-

emedi. Şu anda hiç bir şey karşısında ne hissettiğini bilemiyordu zaten. Bütün gün uyanma anlarında soluklaşan belirsiz düşlerden oluşmuştu. Madenin giriş kapısı, arazinin ışıkları da, önlerinde belirdi. Nöbetçi el salladı, Dave dar yoldan kulübe doğru ilerledi; farları, ağaçların arasındaki dev eğrelti otlarını aydınlatıyordu. Beyaz badanalı binanın önünde durdular. Dave arkadaki bavula uzandı.

İçeriye girince, kulüp binasını bir sessizlik kapladı. Bütün gözler üzerlerindeydi, her göz kendince ince bir hesap yapmaktaydı. Dave aldırış etmedi, Kim'i elinden tutup odayı geçti, koridora çıktılar. Arkalarından, konuşma gene başladı, sonra ani bir kahkaha duyuldu. Kim'in yüzü alev alevdi, Dave'in, koridorun sağ tarafında bir odanın önünde durmasını bekledi, sonra titrek bir sesle sordu, «İçeridekilere ne söyleyeceksin?»

Dave, eli kapının tokmağında, döndü ona baktı. «Şimdilik gerçeği. Başka ne söyleyebilirim?» Cevap beklemeden tokmağı çevirdi, kapıyı açtı. «İçeri girince, kapıyı kilitle, rahatsız edilmezsin. Şimdi ben gidip yemeklere bakayım. Burada işin bitince yemek salonundan geçerek dönersin. Bavulunu daha sonra alırız.»

Kim bavulunu aldı, ince uzun bir duş odasına girdi, bir yanda duş bölmeleri sıralanmıştı. Kapıyı kapattı, söylendiği gibi anahtarı içeriden çevirdi, sonra bavulunu alıp, odanın diğer yanındaki sıranın üstüne koydu. Açtı, içinden kahverengi beyaz pamuklu bir elbise çıkarıp, buruşukluğu gitsin diye askılardan birine astı.

Onbeş dakika sonra, taptaze ve canlı olarak

banyodan koridora çıkmış, yemek salonuna girmişti. Girmesiyle birlikte çatal bıçak patırtısı da kesildi. Kim salondakilere hafifçe gülümsedi, gözleri Dave'deydi, salonu geçti, onun oturduğu masaya geldi, adamın bir kaşını kaldırmış, kendisini incelediğini farketti.

Tam karşısına otururken, Dave, «Umduğumdan da çabuk geldin. Senin için cin ve limon suyu söyledim. İyi mi?»

«Evet.» Kim, kadehini aldı, içki biraz fazla sertti ama söylemek istemedi. Sıkılarak, «İnsanlar böyle bakmasalar iyi olur. Kendimi sergilik mal gibi hissediyorum,» dedi.

«Öyle olmadığın için bakıyorlar.» Sesi soğuktu. «Senin renginde ve görünümünde bir kadına buralarda ender rastlanır. Son gelen kadın iri kıyım bir Alman psikologdu, kimsenin kalbini çarptıracak bir şey değildi. Anlamazmış gibi bak, gözlerini başka yana çevirmezler, ama sen onlara dikkat etmezsin bir süre sonra.»

«Hepsi biliyorlar mı?»

«Neyi?»

«Şeyi...» Alt dudağını ısırdı, Dave'in gözündeki parıltıyı farketmişti. «Biliyorsun işte.»

Dave omuz silkti. «Yakında öğrenirler. Masanın üstüne fırlayıp resmi bir açıklama yapacak değilim ya!»

Kim, garsonun masaya gelip çorbaları bırakarak uzaklaşmasını bekledikten sonra ekledi, «İnanacaklar mı? Yüzüğüm bile yok.»

«Olsa neyi kanıtlar?» Dave bir süre onu inceledi. «Yüzük takmamak canını mı sıktı?»

Kim kendini savunurcasına, «Genellikle takılır da,» diye cevap verdi.

«Bunu düşünmemiştim. Bir şeyler yaparım.» Tabağına doğru bakarak, «Yemeyecek misin? Burası lüks Ritz oteli değil ama, gene de fena sayılmaz.»

Kim gülümseyerek kaşığını aldı. «Ben Ritz'e hiç gitmedim. Onun için kıyaslayamayacağım. Mac Donald köftecisi bütçeme daha uygun. Londra'yı iyi bilir misin?»

Dave hiç bir ilgi göstermeden, «Orada doğdum,» dedi.

«Ya?» Merakla karşısındaki adama baktı, hiç bir şey söylemediğini görünce, çekinerek sordu, «Ailen hâlâ orada mı?»

«Ailem yok... bir tek Wapping'de teyzem var.» Dudakları hafifçe yayıldı. «Beni akrabadan saydığını bile sanmam. Soru cevap saati olduğuna göre, seninkilere ne oldu bakalım?»

«Babam ben küçükken ölmüş, annemi de birkaç yıl önce kaybettim. Tek çocuktum. Ailenin bir kanadı sanırım Westmoreland'da ama ben onlarla hiç tanışmadım. Kent'te küçük bir yerimiz vardı. Babam ölünce satmak zorunda kaldık. Annem de yeniden işe girdi. Ben ana okuluna gittim.» Birden sustu. «Özür dilerim, pek uzattım. Söylediklerim senin için ilginç olamaz.»

Dave hiç bir şey belirtmeden, başını yana eğdi. «Ben geriye dönüp bakmaktan hoşlanmam, o kadar. Geçmiş, geçmiştir. Gelecek önemlidir.» Gözünde ani alaycı bir ifadeyle kadehini kaldırdı. «Uğurlu olsun.»

Yemeği bitirdikleri vakit, saat sekizi bulmuştu. Dave, barda bir içki daha içmek isteyip istemediğini sordu, Kim istemedi, durum açık-

lığa kavuşuncaya kadar, onca adamın karşısında daha fazla kalmak istemiyordu. Salondan çıkarken, ardlarından onları izleyen bakışları görmese de seziyordu. Şimdilik hakkında ne düşündüklerinin önemli olmadığını düşündü.

Bavulu, banyoda bıraktıkları yerdeydi. Dave bavulu bir eliyle rahatça taşıdı, arabaya bindiler, koridordan geçerlerken, adamlar daha fazla bir şey söylemeden, hafifçe selam vermişlerdi. Arabaya vardıkları vakit Kim, açıklama yapılsaydı adamların yüzündeki şaşkınlığı mı, yoksa hiç kuşku bırakmayan ilişkileri karşısındaki görüşlerini mi yeğlerdi, bilemedi. Arabaya hızla bindi, kulüpten ve üyelerinden bir an önce uzaklaşmak ve yalnız kalmak istiyordu.

Dave'in daha önce söylediği gibi, üst düzeydeki mühendislerin oturduğu evler, yolun bir sonraki dönemecinde, bir düzlük üzerindeydi. Hepsi beş tane, her biri uzun, tuğla yapıların üç yanı bir balkonla çevriliydi. Dave'nin farlarını söndürmesinden birkaç dakika önce bu kadarını görebilmişti. İkinci evin üç basamak tahta, eski merdivenlerini çıktılar. İnanılmayacak kadar küçük bir odanın ortasında, dört köşe bir masanın üstünde bir gaz lambası vardı, tik ağacı ve hasır eşyalar görünüyordu, birkaç da dolu kitap rafı yer almıştı. Kim kapının eşiğinde dururken, yanından bir sivrisinek uçtu, Dave'in yanağına kondu ve hemen kovuldu.

«Bir İngiliz için ev, kale demektir. Ama ne yazık ki haşaratın bundan haberi yok. Gel, sana evin geri kalan yerlerini göstereyim. Gerçi görecek fazla bir şey yok.»

Odanın gerisinde bir kapı bir koridora açılı-

...ayrıca üç kapı daha vardı. Dave hemen karşıdaki kapıyı açtı ve genç kızı yatak odasına soktu, odada iki yatak, bir dolap, bir çekmeceli dolap vardı. Yatak örtüleri ve perdeler ... bir yeşildi, pencerelerde panjurlar ...tan yapılmıştı.

«Biz yemekteyken, ikinci yatağı koydurttum. Biraz sıkışık oldu ama, neyse ki uzun sürmeyecek.»

Kim hareketsiz kalmıştı, gözleri iki yatağın arasındaki daracık aralıktaydı, birden boğazı tıkanır gibi oldu. «Yoksa... burada mı yatmayı düşünüyorsun?» diye sorabildi.

Sessizlik kısa sürdü. «Elbette. Başka nerede yatacaktım? Bir tek yatak odası var.»

Adama çevrilen bir çift göz, koskocaman açılmıştı, üzüntülüydü. «Ama... olamaz!»

«Olamaz mı?» Alaycı bir ifadeyle ona bakıyordu Dave. «İnsan kocasıyla böyle mi konuşur?»

«Ama öyle değil ki... Biliyorsun olmadığını!» İçindeki korkuyu bastırmaya çalışıyordu «Öbür erkekler, ben burada kaldığım sürece, bana sataşmasın diye evlendin benimle. Böylece daha kolay olur demiştin.»

«Doğru, daha kolay olur, her bakımdan.» Yüzünden, caymayacağı belliydi. «Haydi canım, dün doğmadın ya! Yani senin sözünü ettiğin bir anlaşmaya razı olacağımı düşünmedin herhalde? Seni güç durumdan kurtarmak için evlenmemizi önerdim, ama bunun ödülünü geri çevireceğimi söylemedim.»

«Bana oyun oynadın!» O anda durumun gülünecek hiç bir yanı yoktu. Kim'in yüzü bembeyaz olmuştu. «Sen bana geçici bir çözüm bul-

muştun, buna inandırdın beni.»

«Doğru. Önerim gene de geçicidir. Beş hafta burada kalacağız, sonra İngiltere'ye dönüp hemen ayrılacağız.» Sesi çok düzgündü «Ama bir konuda sakın yanılma, burada kaldığımız sürece, bu işin başka kuralı yoktur.»

Kim iki yanına sarkıttığı kollarını germiş, yumruklarını sıkmıştı. «Bana dokunursan... seni öldürürüm!»

«İşte bu çok ilginç bir ilişki olur.» Dayandığı kapıdan uzaklaştı. «Yatmadan önce, bir saat kadar araziye gitmem gerek. Genç kızlık düşlerinde böylesine ısrarlıysan, girmeden önce kapıyı vururum.» Alaycı bir ifadeyle elini kaldırdı. «Hoşça kal.»

Kim olduğu yerde kalakaldı. Dave gittikten sonra, birkaç saniye gözlerini kapıya dikti. Uyuşmuştu, hem duyguları, hem vücudu donmuş gibiydi. Peki, şimdi ne yapacaktı? Biraz önce yanından ayrılan bu adamla nasıl başa çıkacaktı? Daha bu sabah umduğu duygulardan yoksun bu adamla ne yapacaktı? Bir yabancıyla evlenmişti, hem de ürkütücü bir adamla. Söylediklerinde ciddiydi, bu kadarı belliydi. Döndüğü vakit, duyguları ne olursa olsun, kendini ona vermesini bekliyordu. Yasal olarak karısı olduğundan, gerisini hiç umursamıyordu.

Uyuşukluğu geçerken, birdenbire titremeye başladı. Hayır, yapamayacaktı bunu. Buna dayanamazdı. Hiç değilse, isteyerek yapamazdı. Eğer onu elde etmek istiyorsa, Dave'in bunu zorla yapması gerekecekti. Adamın omuzlarının gücünü, kollarının sertliğini aklından çıkarmaya çalıştı, böyle bir adamla savaşmak, bir bul-

dozeri bisikletle durdurmaya çalışmak gibiydi Kapıya gitti, anahtarı çevirdi, sırtını kapıya dayadı. Çekmeceli dolap oldukça ağır görünüyordu. Onu kapının önüne dayarsa, hiç değılse bu gecelik yeterdi. Ondan sonra ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Giyinik olarak yatağın üstünde oturuyordu, Dave'in eve girdiğini duydu. Dış kapı kapanmıştı, oturma odasından ayak sesleri geliyordu Kim heyecanla kapı tokmağının çevrildiğini gördü, kilidin çekildiğini duydu. Sessizlik sanki yüzyıl sürmüştü. Tam gittiğini sanırken, birden tokmağın altına bir tekmenin indiğini duydu, telaşla doğruldu. Kalbi çarpıyordu, taş gibi kalmıştı, ansızın bir çatırtı oldu, ve dolap bir yana itildi. Dave kapının önündeydi, soluğu sert çıkıyordu, dudakları bir çizgi gibi kısılmıştı.

«Biraz yavaş öğreneceksin. Bu işten sıyrılamazsın yeşil gözlüm, onun için çabalama artık. Yetişkin bir kadın gibi davranma zamanı geldi senin için.»

«Senin de bir hayvan gibi davranman için mi?» Bu sözleri odanın bir ucundan suratına fırlatmıştı, korkusu büyük bir öfkeyle boğulmuştu. «Yatağına bir kadın gerekliyse, evlenmeden de bulabilirdin!» Dave ona yetişmeden, bir içgüdüyle, öbür yatağın arkasına çöktü. «Bana dokunacak olursan, öyle bir haykırırım ki, ta kentin ucundan duyarlar.»

«Sana dokunmaktan daha fazlasını yapacağım.» Hafif, sakin konuşuyordu. «Dilediğin kadar bağırabilirsin, işine yararsa. Ne bekliyorsun, kapıya kurtarma ekibini mi getirteceksin? Bir anlaşma yaptın, şimdi uy bakalım!»

Yatağı aşıp, onu bileğinden öylesine süratle kavramıştı ki, Kim kaçmaya vakit bulamadı. Çaresizlik içinde güçlenmişti, adamla savaştı, kendi acısını farkedemeden yüzünü yumrukladı. Bu da yarar sağlamayınca, başını eğdi, adamın bileğini dişledi, Dave'in haykırışından vahşi bir zevk duyuyordu.

Biraz sonra, yatakta sırt üstü yatıyordu. Dave üstündeydi, gözleri parlıyordu, dudaklarında acımasız bir gülümseyiş vardı, elleriyle onu yatağa çivilemişti. Omuzları ışığı gölgeledi, dudakları istekle, acıtarak Kim'in dudaklarını kapladı. Dünya Kim'in başının çevresinde çılgınca dönmeye başladı.

İmdat düdüğünün acı sesi, Kim'in de imdadına yetişti. Kim, buğulu gözlerle Dave'in doğrulduğunu gördü; elleri Kim'in vücudunu bıraktı. Başını kaldırdı, bütün davranışı değişmişti. «Acil durum,» dedi. Konuşurken ayağa fırlamış, odanın öbür ucuna geçmişti. Kapı ardından sertçe kapanırken, Kim yattığı yerde hareketsiz kaldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Makine sesi, Kim'i daldığı uykudan sabahın üçünde uyandırdı. Gün doğmak üzereydi, oturma odasının pencerelerindeki kamış panjurlardan içeriye sabah ışığı dolmaya başlamıştı. Balkonda ayak seslerini ve kapının açıldığını du-

yunca kendini yerinden kalkmamaya zorladı.

Dave yorgun ve keyifsiz görünüyordu, gömleği beline kadar açıktı, bir kolu boydan boya yırtılmıştı. Saçında, yüzünün çizgilerindeki boz renkli tozlar onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. Kapıda, Kim'i gözleyerek bir an durdu, dudakları hafif bir tebessümle büküldü.

«Beklemen gerekmezdi. Birimizin bu gece uykusuz kalması yeterdi.»

«Kaza mı oldu?» Kim'in sesi kısık ama düzgündü.

«Toprak kayması. Yağmur çalıları kaydırmış. Üç kişi toprak altında kalmıştı, ama çıkardık.» Odaya girdi, bir eliyle ensesini oğuşturuyordu. «Bana şimdi bir duş gerek.»

«Sıcak su yok ki.»

«Şimdilik soğuk su da olur. Kalkınca bir daha duş yaparım.»

Yanından geçerken, Kim iskemlesinin kenarına yapıştı. «Tekrar yatağa mı gireceksin? Böylece?»

Dave sustu, sonra başını çevirip ona baktı. «Pek tekrar sayılmaz. Hiç yatağa girmedim ki, unuttun mu? Sen de yatsan fena olmaz. Senin için pek korkacak bir şey yok artık. Bu halimle en az birkaç saat kütük gibi uyumaktan başka bir şey yapamam.»

«Dave.» Bu kez sesinde hafif bir titreyiş vardı. «Olamaz... Dün gece olanları bilmemezlikten gelemezsin. Peki, kabul, senin planlarını anlamamıştım. Belki saflığımdan, ama ben böyleyim işte. Bu durumda belki olanları unutup, anlaşmamızı da bir yana bıraksak, ben Freetown'a dönsem iyi olur. Eve dönmenin bir yolunu bulu-

rum ben.»

Dave'in ifadesi pek değişmedi. «Bir defa, dün gece bir şey olmadı. Fırsat bulamadım. Anlaşmamız da geçerli. Seni İngiltere'ye götüreceğimi söylemiştim, götüreceğim.»

«Bir bedel karşılığında!»

Omuz silkti. «Sen beni kullanmaya hazırdın. Ben neden bir ödeme beklemeyeyim?»

Kim isyan etmişti. «Ben seni kullanmıyordum. Yani şimdi söylediğin biçimde değil. Öneriyi sen yapmıştın.»

«Tabii ben yaptım. Kuralları da ben yapıyorum. Herşeyi olduğu gibi kabullensen, bir sürü sıkıntıdan kurtarırdın kendini.»

Kim alayla karşılık verdi, «Seni de herhalde.»

Dave'in gülümsemesi yavaştı. «Pek sayılmaz.» Genç kızın yüzünün kızarmasını alayla izliyordu. «Beş hafta çok uzun bir zaman değil. Hattâ çok çabuk bile geçebilir. Belki seni biraz daha fazla tutarım burada.»

Kim başını dikledi, gözleri alev alevdi. «Buradan ayrılmanın bir yolunu buluncaya kadar tutarsın beni burada! Ben de bir yolunu bulurum, yürümem gerekse bile! Her dakika başımda duracak değilsin ya!»

«Hayır, durmam. Ama unutma, yağmurlar başlayacak, kendi başına yirmi dört saat bile barınamazsın. Üstelik iz bulmakta usta elli kişi takabilirim ardına ve seni aramam gerekirse...» Ansızın yorgun, bezgin bir tavırla sustu, sonra, «Ben gidip duş yapayım,» dedi. «Sen ne istersen öyle yap. Acil bir durum olmadıkça, beni saat ondan önce uyandırma.»

Kim oturduğu yerde kıpırdamadan önce uzun

bir süre geçti. Sonunda yavaş yavaş kalktı, perdeyi açtı, meydanın kırmızı toprağına gözlerini dikti. Ardındaki ağaçlar hareketsizdi, sıcak orman sisinde buğuluydular, çok geçmeden sisin yerini kızgın güneş alacaktı. Buradan maden arazisi görünmüyordu, dağın yamacı gürültüyü de kesiyordu. Uygarlıktan yüzlerce, belki de daha fazla kilometre uzaktaydı. Bir araba çalsa bile, giriş kapısından geçemezdi.

Birden başını dikti. Bildiği bir tek şey vardı, Dave'e, dün gece başladığına devam fırsatı vermeyecekti. Freetown'da sansını deneyecekti, madenin kamyonlarından birine kaçak binmesi gerekse bile oraya gidecekti. Acı acı, 'Chris belki yardım eder,' diye düşündü. Uçak biletine yetecek kadar parayı ödünç verse, döner dönmez göndereceğine söz verebilirdi, dönüşte banka müdürüne diz çöküp yalvarması gerekse bile... Ya evliliği... hem İngiltere'de yasal sayılır mıydı bu evlilik acaba? Sayılsa da... vakti gelince bu sorunu da ele alırdı. 'İşte boş cesaret ve aceleciliğin bedeli,' diye üzüntüyle düşündü. Belki bu olay onun gelecekte, düşüncesizce kendini ortaya atma alışkanlığını önlerdi.

Koridordaki bir gürültü onu kendine getirdi. Kapıda genç bir Afrikalı görünce rahatladı. Dave olmasın da, kim olursa olsun daha iyiydi. Gelen çocuk, kulüpteki garsonlar gibi bir ceket ve gri pantolon giymişti, elinde bir örtü vardı. Kim'i görünce durdu, bir an ne yapacağını bilemeden durakladı, sonra tatlı bir gülüşle parlak dişlerini gösterdi.

«Bayan kahvaltıyı şimdi mi ister?»

Üstündekilerin nasıl bumburuşuk olduğunu

fark ederek, şaşkın şaşkın başını salladı. «Daha değil. Siz kulüpten mi geliyorsunuz?»

«Benim adım Patrick. Ben evde Mr. Nelson'un yanında çalışırım.»

Kim acı acı, 'önemli bir konum sayılsa gerek,' diye düşündü. Normal görünmeye çabalayarak, «Pekâlâ, Patrick,» dedi. «Yarım saat sonra kızarmış ekmekle kahve isterim. Banyoda kimse var mı?»

Çocuğun canı sıkılmış gibiydi. «Henüz sıcak su yok bayan.»

«Zararı yok. Soğuk da olur.»

Çocuğu geçip kapıya giderken, bavulunun yatak odasında, bir gece önce Dave'in bıraktığı yerde olduğunu hatırladı. Şimdi Dave yatak odasındaydı. Durdu, dudaklarını ısırdı, Patrick'in gözlerinin kendi sırtında olduğunu hissediyordu, yoluna devam etmesi gerekiyordu. Kalbi çarparak, sessizce tokmağı çevirdi, kapıyı araladı, kapıya yakın olan yatakta, yastığın üstünde Dave'in başını gördü. Yüzü öteye dönüktü, soluğu derin ve düzgündü. Kendisi soluk almaya korkarcasına, odaya usulca girdi, kapıyı ardından kapattı, sırtı kapıya dönük, öylece durup yatakta yatan adama baktı. Yüzüstü yatıyordu, çarşaf belini örtmüştü. Çıplak ve bronz rengi sırtı bembeyaz çarşafı kaplamıştı. Bir kolu şilteden aşağı sallanıyordu, eli açıktı. Sert kaslı gövdesinde, uykudayken bile büyük bir güç vardı.

Bavul odanın öbür ucunda pencerenin dibindeydi. Kim kapıdan uzaklaştı, bavulu alacaktı, tam elini uzatırken, Dave ansızın kıpırdadı arka üstü döndü ve derin derin iç çekti. Onun uykuda olduğuna güven getirdikten sonra hareket

edebildi, bavulu aldı ve kapıya döndü.

Odadan bir an önce çıkmayı istemesine rağmen, gözlerinin büyülenmiş gibi yastığa çekildiğini hissediyordu. Gözleri, gür saçlarında, derin çizgili dudaklarında dolaştı, sonra bir an, sert, acımasız ağzında durdu. Bir gece önce bu kollar onu sarmış, bu dudaklar onu öpmüştü ve o anda, bu dudaklardan kurtulamayacağını anlamıştı. İmdat zili çalmış olmasaydı, onun gücü ve isteği karşısında çaresiz kalacak, kurtulmasına imkân olmayacaktı. Başkalarının tehlikede olması, ona, bir zamanlar bol bol sunulan tutsak kızlar gibi sahip olmasını önlemişti, ama bir daha böyle bir kurtarıcı rastlantıya umut bağlayamazdı. Bugün oradan gitmeliydi! Bunu hırsla, öfkeyle düşündü. Ne olursa olsun, bugün gitmesi gerekti!

Banyo, arka balkondan girilen, küçük, bambu ağaçlarıyla örtülü bir yerdi, damı çalılardan yapılmıştı, üstündeki bir depodan, bir ipi çekmek suretiyle, güzelce iş gören bir duş oluşturuluyordu. Kurulanmak da sorun değildi ama, bu kadar küçücük bir yerde giyinmek güçtü. Sonunda temiz ve serinlemiş bir halde duştan çıktı. Krem rengi keten pantolon ve uygun renkte gömlek giymişti, buruşuk kahverengi ve beyaz elbisesini bavuluna koydu. 'Şimdilik burada durabilir,' diye düşündü. Aceleyle ne zaman alması gerekeceğini bilmiyordu.

Serin bir duş, onu kendine getirmişti. Olan olmuştu, bunun üzerinde durmaya gerek yoktu. Şimdi yapacağı tek şey, bütün dikkatini nasıl kaçabileceği konusuna vermekti.

Kim oturma odasına geçtiğinde sofra kurul-

muştu. Patrick soğuk meyva suyu ve kızarmış ekmek getirmişti, sonra kahveyi getirmeye gitti. Kim sorunca, tepenin ardındaki köyde oturduğunu ve çocukluğundan beri madende çalıştığını söyledi.

Aldığı cevapları önemsemez bir tavırla, madene yiyecek ve öteberinin nasıl geldiğini sordu Kim. Pek az ve seyrek geldiğini öğrendi. Son sefer, kendisi buraya gelmeden bir gün önce yapılmış. Posta ve öteki ufak tefek şeyler her hafta helikopterle gelirmiş, bugün de gelme zamanıymış.

Bu son duyduğu üzerine Kim kulaklarını iyice açtı. Helikopterde gizlenmek güç olabilirdi ama belki de pilotu razı edebilirdi. Bu da ilk adımda sorunun yarı yarıya çözülmüş olması demekti. Hemen kente iner, Dave onun kaybolduğunu fark etmeden Chris'i bulurdu.

İkinci fincan kahveyi bitirirken, Luke merdivenleri çıkıp balkona geldi. Açık kapının önünde durdu, gözleri odada gezindi, sonra Kim'in üzerinde durdu.

«Günaydın. Dave yok mu?»

Kim, «Uyuyor,» diye cevap verdi. «Saat ondan önce uyandırmamamı söyledi. Bir şey mi var, Luke?»

«Uyandırmanın bir yararı yok. Dozerin altından çekip çıkardığı çocuklardan birinin yarım saat önce öldüğünü duydum. İç kanama dedi doktor. Elinden bir şey gelmemiş.»

«Çok üzüldüm. Ailesi var mıydı?»

«Vardı. Onlara yardım edilir. En iyi şoförlerimizden biriydi.» Başını salladı. «Dave çok üzülecek.»

«Bir şoför kaybettiği için mi?»

Luke cevap vermeden önce bir an kızı inceledi. «Bundan biraz daha öte. Kahve var mı?»

«Var ama soğudu. Söyleyeyim, Patrick yeniden yapsın.»

«Ben söylerim.»

Arka kapıya gitti ve mutfağın bulunduğu yere doğru bağırdı. «Pat, kahve!» Döndüğü vahit, Kim' in yüzündeki telaşı gördü, hafifçe gülerek, «Merak etme, bu kadar gürültüyle uyanmaz o,» dedi. «Bu tür işte, imdat düdüğünden başka hiçbir şeyin seni uyandırmamasına kendini alıştırırsın.» Sustu. «Duyduğuma göre,personel bürosunda çalışacakmışsın.»

Kim dikkatle cevap verdi. «Öyle kararlaştırıldı.» Bir yudum daha kahve içti, fincanı bırakıp başını kaldırdı. «Neden söylemiyorsun, Luke?» Titrek bir sesle, kendini savunurcasına sormuştu.

«Neyi?»

«Ne düşündüğünü.»

Omuz silkti. «Söyleyecek fazla bir şey yok. Birlikte kalmanız, seni ve Dave'i ilgilendirir. Senin için pek de fena sayılmaz. Dave sana iyi bakar.»

Bu işi kendi başına kendisi açmıştı, sonuçlarına da katlanması gerekiyordu, işin özü buydu. Luke'un, kaçması için kendisine yardım etmek istemeyeceği belliydi. Onu kınamıyordu. Aklı başında olan hiç kimse Dave Nelson'a karşı çıkmazdı.

Patrick taze kahve ve bir fincan getirmişti; Luke'u keyifle selamladı. Kim fincana kahveyi koydu, şeker ekledi ve konuşmadan önce adamın kahveyi içmesini bekledi. «Bütün gece ayaktaydın, senin de dinlenmem gerekmez miydi? Hepi-

niz çok kötü bir gece geçirdiniz.»

«İşin ağır yükü Dave'deydi. Dozer devrilseydi, bugün bir yerine üç kişi ölmüş olacaktı. Dave buldozeri kaldırttı, kendi altına girdi, biz de adamları çekip çıkardık. Kendi de kıl payı kurtuldu. Bir dakika daha kalsaydı...» Sözü orada kesti. «Ben de bir saat kadar dinlendim, Doktor Selby haberi gönderinceye kadar. Ondan sonra, yatamadım. Haberi aldığı vakit, Dave de aynı şeyi hissedecek.»

«Hangi haberi?» Dave kapıdan sesleniyordu. Durmuş onlara bakıyordu, sırtında, belini kemerle sıktığı, eski bir bornoz, çıplak ayaklarında deri sandallar vardı. Saçları karışık, dalgalı çenesinde sakalı uzamıştı, ama gri gözleri parlaktı. «Ne haberi?» diye tekrar sordu.

Luke iki kelimeyle anlattı. Kim, yüzünde belirgin bir ifade görmedi.

«Kötü,» dedi. «Kahve taze mi?»

Masanın üstünde bir fincan vardı. Kahveyi fincana koydu, içti, gözlerini Kim'e çevirdi, fincanı masaya bıraktı. Sert bir sesle, «Buralarda hayat bedavadır,» dedi. «Sen de alışırsın.»

Kim kelimelerin üzerinde durarak cevap verdi, «Elimdeyse, alışmamak isterim.»

Luke hemen söze karıştı. «Seni uyandırdımsa, özür dilerim Dave. Daha birkaç saat gürültü duymazsın sanmıştım.»

«Bir süre uyanıktım zaten. Nedense bir türlü uyku tutmadı. Belki içime doğmuştu.» Bir iskemle çekti, oturdu, gene Luke'a baktı. «Biraz daha kahve ister misin?»

«Yeterince içtim, sağol.» Ağır ağır kalktı. «Gideyim artık. Sonra görüşürüz.»

«Herhalde.» Luke çıkarken, Dave dirseklerini masaya dayadı. Fincanı avuçlarında tutarak, önemsemeden konuştu. «Luke ile iyi anlaşıyorsunuz.»

«Luke'la konuşurken şaşırmıyorum. Açık sözlü bir adam.»

«Sana göre, ben de paldır küldür konuşuyorum, değil mi? Sen hayatını peri masallarında geçirdinse, suç benim değil. Senin aradığın nezaket ve mertlik, masallardaki prenslerde bulunur!»

Kim sinirli bir sesle karşılık verdi. «Ben sadece uygarca davranış bekliyorum. Sofraya oturmadan giyinmeyi bile akıl etmiyorsun.»

Dave alaycı bir şekilde gülerek, «Tıraş da olmadım, dikkat etmişsen. Seni hiç yüzü sakallı bir erkek öptü mü?» dedi.

Kim tiksinircesine baktı, sonra iskemlesine geriye itti. «Balkonda oturmayı tercih edersem, herhalde hak verirsin.»

«Kim.» Sesi yumuşaktı, ama bu seste öyle bir ifade vardı ki, Kim durdu. «Gel buraya.»

Kim'in kalbi çarpıyordu ama arkasını dönmedi. «Dışarıya çıkacağımı söyledim ya.»

Patrick tam o sırada elinde sucuk ve yumurtayla içeriye girmeseydi, neler olabileceğini Kim düşünmek bile istemedi. Başını çevirip baktığı vakit, Dave'in yerine oturmakta olduğunu gördü, ama gözlerinden, ne yapmak amacında olduğu rahatça okunabiliyordu. Burada dikkate değer bir nokta vardı, Dave, Afrikalı'nın önünde mesele çıkarmaktan yana değildi. Ama Patrick de her zaman yanlarında olamazdı. Fırsattan yararlanarak hemen balkona çıktı, kendini iki ku-

maş koltuktan birine attı, geçici bir zafer kazanmıştı.

Meydandaki öbür evler boş gibiydi; tek hareket ısının toprağa yansıyan parıltısıydı. Palmiye ağaçlarından bir çardakla örtülü olmasına rağmen, gene de balkondaki hava ağırdı, insanı gevşetiyordu.

Bir saat kadar sonra Dave yanına geldiğinde hâlâ aynı şekilde oturuyordu. Onu ilk gördüğü gün nasıl giyinmişse, gene öyle giyinmişti, yalnızca yumuşak kasketi elindeydi. Çenesi de düzgün, sakalsızdı.

«Seni götürüp, çevreyi biraz gezdireyim,» dedi. «Bir şapka alsan iyi olur.»

Kim kendini tuttu. Dilinin ucuna gelen her şeyi söylemek zorunda değildi. Bu iyice saçmalamak olurdu. Üstelik birlikte gitmek, buradan nasıl gidebileceğini incelemek için işine gelirdi. Hiç olmazsa bu açıdan, önerisi tam vaktinde yapılmıştı. Hiç konuşmadan yerinden kalktı, balkonu geçti, gidip küçük kasketini aldı. Tropiklerde giyilecek tür bir şey değildi ama başka şapkası yoktu. Şapkayı arkaya doğru giydi, sonra Dave'in kendisini beklediği yere gitti. Yanından geçerken, Dave elini uzatıp kasketi öne çekti.

«Böyle giy de gözlerini korusun. Saçların enseni korur.»

Personel muhasebe bürosu, Dave'in onu ilk gün götürdüğü binanın tam karşısındaydı. Dört Afrikalı memur, eğik başlarının altından dikkatle onlara bakıyordu. Dave ona defterleri, dosyaları gösterdi. Adamların parmakları yeşilimsi zarflar ve tepsi içinde paralarla meşguldü. Yapacağı işin temeli, zaman çizelgelerine göre her bir görevli-

nin alacağı parayı hesaplamak ve para zarfına iliştirilecek ücret kâğıdını hazırlamaktı. Bundan sonra, Afrikalıların yapacağı şey, kâğıtta yazılı rakama göre hareket etmekti. İşin sorumluluğu büyüktü, üstelik Dave'in gösterdiği örneğe göre, basit bir iş değildi, primlerin, fazla mesainin, parça başı işlerin hesaplanması gerekiyordu.

Dave, «Fazla ödemeler bir hafta gecikmeyle yapılır,» diye anlatıyordu. «Tek vardiya yalnız cumartesileri çalışırız, bu nedenle o günün kâğıtları saat beşte gelir. Bu da sana rakamları çıkarmak için üç dört gün vakit verir. Yapabilecek misin?»

«Şirketten bir bilgisayar istemek aklına gelmedi mi?»

«Loxley Gunter adındaki muhasebeci buradayken, hiç gerekmemişti. Kafasının içi bilgisayar gibi çalışır.»

«Ayrıldı herhalde?»

Dave başını salladı. «İznini uzattık. Hastalık nedeniyle.»

«Anlıyorum.» Düzenli tutulmuş defterin sayfalarını çevirdi, rakamları çarçabuk gözden geçirdi. «Ben olmasaydım, ne yapacaktın?»

«Şirket yeni birini atamak zorunda kalacaktı. Bu şekilde, o yeniden çalışır duruma gelinceye kadar idare edebiliriz. Nijeryalılar güçlüdür. İyileşecektir.»

Kim adamın nesi olduğunu sormak istemedi, Dave de daha fazla bilgi vermedi. Madenden şimdi ayrılmak demek, Loxley Gunter'ı işinden etmek demek olacaktı. Ama kalamazdı. Kalırsa, Dave'in emirlerine uymak gerekecekti, Kim'in de buna baş eğmeye niyeti yoktu. Nijeryalı'nın ha-

linden anlasa da, gene kendini daha önce düşünmesi gerekiyordu.

Bir akşam önce kulüpte gördüğü bir adam başını kapıdan uzattı, Dave'e dönmeden önce Kim'i iyice inceledi. «Yukarıya gitmen gerek. Sorun çıktı.»

«Hemen dönerim.» Dave masadan uzaklaştı, şapkasına uzanırken, «Sen burada kal, sağa sola bir bakıver,» dedi. «Dışarıya çıkacak olursan, yükleme yerlerinden uzak dur ve eve kadar yürümeye kalkma. Ben hemen dönerim.»

Bu son sözde, vaadden çok tehdit vardı. Cevap vermeden başını salladı. Gözleri defterdeydi, Dave odadan çıkarken, işe dalmış gibi yaptı. Başını kaldırmadan, Dave'in yokuş yukarı çıktığını gördü ve araba köşeyi dönüp giderken iç rahatlığıyla derin bir soluk aldı. Döndüğü vakit, memurların dördünün de merakla, açıkça kendisini süzmekte olduğunu gördü. Biraz sıkılarak gülümsedi, söyleyecek bir söz arandı, ama uygun bir laf bulamadı. Kendini böyle güç bir durumda bırakan adama için için küfretti.

«Ben...» diye söze başladı çekinerek, ama hemen sustu, çünkü herkesin gözü, önceden verilmiş bir işaretmiş gibi pencereye dönmüştü, Kim de o yana bakınca, tepenin üstünde renk renk bir helikopterin gelmekte olduğunu gördü, dönen pervanelerinden çıkan rüzgâr ağaçların üstünü düzletiyor, motor sesi, madenin gürültülü seslerine karışıyordu.

Afrikalılar kendi dillerinde heyecanla konuşmaya başladılar. Anlaşılan, helikopterin haftalık ziyaretinin onların yaşamında önemli bir yeri vardı. O an için unutulduğundan, Kim hemen

kapıya yanaştı, dışarıya çıktı, bu fırın gibi yerden ayrıldığına çok sevinmişti. Dışarısı daha iyi değildi, güneş bir fırın gibi tepesinde yanıyor, beynine işliyordu. Toz bulutu da yere sinmek üzereydi, Dave'in bürosunun arkasına doğru kayıyordu. Kim dikkatle yolun karşısına geçti, iki bina arasında geçen ağır bir aracın yağmurda bıraktığı çukurları sekerek aştı. Helikopter aşağıda, sağda, giriş kapısına yakın bir yerde, bir düzlükte duruyordu. Pilotu birkaç metre ötede iki kişiyle konuşuyordu. Saçları güneşte sapsarı ve parlaktı. Kim boğazının sıkıştığını hissetti, aklına gelenleri kafasından kovmaya çalıştı. Şimdi Chris'i düşünmenin sırası değildi. Şimdi düşünülecek tek şey kendi eliyle kurduğu hapisaneden kaçmaktı.

Helikopterin bulunduğu yere inmek için tekrar yola dönmesi gerekiyordu. Elinden geldiğince çabuk yürüdü, binaların daracık gölgesine sığınmaya çalışıyor, sağda solda yürüyen tek tük insana aldırış etmiyordu. Son köşeyi aşıp, meydana çıktığı vakit pilot helikopterden bir çuval çıkarmaya çalışıyordu. Kim'i görür görmez, çuvalı öbür iki adama bıraktı ve yüzünü büyük bir şaşkınlık kapladı.

«İşte bu müthiş bir şey!» diye bağırdı. «Gerçek misin, yoksa düş mü görüyorum?»

Kim gülümsedi, konuşmasından adamın Amerikalı olduğunu anlamıştı, yüzünde açık, temiz bir ifade vardı. Hiç duraklamadan «Adım Kimberley Freeman,» dedi. «Hiç kuşkusuz, gerçeğim.»

«İşte buna sevindim.» Adam gülümsedi, pervanenin gölgesine sığınarak, helikoptere dayan-

dı. «Adım Jerry Brice. Artık burada kadın da çalışıyor demeyin bana!»

«Peki, demem.» Kim ellerini cebine soktu. Pırıl pırıl parlayan helikoptere baktı. «Sizin mi?»

«Keşke olsaydı. Bu bebeğin sahibi olan şirkette çalışıyorum. Kemiği ben yiyorum, etini onlar.»

«Ya..» Kim bir süre adamı süzdü. «Ben insanların buralara yalnızca para için... büyük para için geldiklerini sanırdım.»

«İlk önce öyle olur. Kazanabilirsen iyi, ama...» Sustu, omuz silkti. «Tropiklerde bir şey vardır, insanı sarar. Dört yıldır buradayım, memlekete dönmeyi henüz düşünmedim. Bunca zaman kaldıktan sonra, bu cehennemlik yeri özlerim herhalde. Siz çok kalacak mısınız burada?»

Kim hemen, «Ziyarete gelmiştim,» diye cevap verdi. «Ben de, dönerken beni Freetown'a bırakır mısınız diye soracaktım. Karayolu çok uzun sürüyor.»

«Tabii bırakırım.» Çok nazikti. «Ama hemen gitmeye hazırsanız. Kusura bakmayın, bu yolculukta programa uymak zorundayım.»

Kim hemen kararını vermişti. Gidip eşyalarını almaya kalksa, bu fırsatı kaçırabilirdi. Chris ona yardım edecekse, bu yardımı tam yapmalıydı. «Olur,» dedi. «Şu anda hazırım.»

«Peki. Binin öyleyse.» Sürgülü kapıyı ardına kadar sürüp açtı, önce kendi kumanda yerine bindi, sonra binmesi için elini Kim'e uzattı. «Oldu işte. Şimdi kapıyı şu tokmaktan tutup kaydırın, kilitlensin.» Gözleri ileriye bakıyordu, elini uzatıp Kim'i durdurdu. «Dur bir dakika. Dave Nelson geliyor. Son birkaç gelişimde onu gör-

memiştim.»

Kim hemen başını çevirince, tozlu, kuru toprakta ilerleyen geniş omuzlu bir erkek gördü ve o anda içini korku bürüdü. Geç kalmıştı. Dave yaklaşmıştı bile. Kaçma çabası, daha başlamadan yenilgiye uğramıştı. Bu yenilgi duygusuyla ezilmiş olarak, evlendiği adamı bekliyordu.

Geldiği vakit, Dave'in yüzündeki ifadeyi okumak güçtü. Kim gri gözlere bakarken, içindeki parıltının öfkeden mi, alaydan mı ileri geldiğini anlayamadı. Alaydan olamazdı. Gururu söz konusu olduğu vakit, alay edip eğlenemezdi. Şimdi de gururu söz konusuydu. Kim'in ne yapmak istediği apaçık belliydi, ondan uzaklaşmak için Jerry Brice'ı kullandığı ortadaydı. Dave bile böyle bir durumun altından kalkamazdı.

«İn aşağıya,» dedi Dave. Sesi sertti, sonra Jerry'ye döndü. «Seni yolcundan ayırdığıma üzüldüm. Ama karım burada kalacak.»

Öbür adamın yüzü hemen değişti. «Karın mı?» Gözleri şaşkınlıkla Kim'e çevrildi. «Adınızın Freeman olduğunu söylemiştiniz.»

Kim gözgöze gelmemeye çalışarak, «Biliyorum,» dedi. «Özür dilerim.»

Dave ellerini Kim'in beline koydu, onu merdivenlerden inmeye çalışırken yakaladığı gibi kaldırdı, yere indirip önünde tuttu, parmakları, bluzunun üstünden Kim'in etini yakıyordu. Ne ifade ettiğine hiç kuşku bırakmayan bir sesle Jerry'ye, «Gelecek sefere görüşürüz,» dedi.

Öbür adamın daha başka bir şey duymasına gerek yoktu. Yüzü hâlâ şaşkın, kapıyı kapattı, ikisi de helikopterden yeterince uzaklaşıncaya kadar bekleyip motoru çalıştırdı. Pervane dön-

meye başlayınca, Kim'in saçları yüzüne uçuştu. Yarı gören gözlerle, helikopterin yükseldiğini, Jerry'nin bir iki saniye dolanırken kendilerine baktığını, sonra gene tepenin ardından uzaklaştığını gördü. Ancak o zaman Dave'in kolu gevşedi, ama gene de Kim'i tam olarak bırakmadı.

Hafifçe, onun kulağının arkasına fısıldadı: «Bir daha dene bunu bakalım. İşte o zaman kaçmak için bir nedenin olacak.»

Gün ortasında, açıklık yerde, Dave ile en güvencede olduğu bir andı, hiç değilse, dudaklarının ucuna kadar gelen sözleri söyleyecek kadar güvencedeydi. «Denedim bile. Beni burada zorla tutamazsın.»

«Öyle mi?» Bu kez, iyice keyiflenmişti. «Biraz önce seni bıraksaydım, nereye gidecektin bakalım?»

Kim, «Bilmiyorum,» diye yalan söyledi. «Umurumda değil. Senden uzakta olayım yeter!»

«Yalancı.» Dave, onu çevirdi, yüzyüze geldiler, öylece olduğu yerde tuttu. «Adams'ı görecektin gene; sana yardım edecek kadar efendilik göstereceğini umuyordun. Seninle ilgilenmeyeceğini ne zaman anlayacaksın? Ona kalırsa, geçimini sağlamak için kaldırımlarda sürtsen, kılı kıpırdamaz.»

«Senin bana önerdiğinden ne farkı var bunun?» Dave'in gözleri kısılırken, Kim bunun bir tehlike uyarısı olduğunu sezdi.

«Seninle evlendim, unutma bunu.» Hafif bir sesle konuşuyordu. «Yasal ve dürüst bir olay. Buradaki geleneklere göre, bir kadın her konuda kocasının emirlerine uyar ve sonucuna kat-

lanır. Seninle yalnızken, kavga etmeye karşı değilim yeşil gözlüm, ama başkalarının yanında bir daha beni küçük düşürmeye kalkma.» Kızı bıraktı, alay edercesine gülümsüyordu. «Yemeği kulüpte yeriz. Pat'e öğleden sonra izinli olduğunu söyledim.»

Kim ters ters, «Aç değilim,» dedi. «Eve dönmeyi tercih ederim.»

Dave omuz silkti. «Nasıl istersen.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uzun, rutubetli bir öğleden sonraydı. Kim vaktin büyük bölümünü yarı çıplak, yataklardan birinde yatarak geçirdi. Patrick, eğer herhangi bir şey düşünmüşse, kırılan kilit hakkında ne düşündü diye merak etti. Herhalde, bir beyaz adamın evinde olan bitenleri olduğu gibi kabullenmeyi öğrenmişti, tıpkı göz kırpmadan onun bu sabah evde oluşunu kabul etmesi gibi. Burada kaldığı sürece de aynı davranışta bulunması iyi olacaktı. Dave'den kurtuluş yoktu. Her bir çıkış yolunu tıkamıştı. Bu gece de, kendi eliyle ona verdiği haklardan yararlanmak istediğini hiç bir şey engelleyemeyecekti. Onunla savaşabilirdi, ama ne kadar zaman için?

Saat altıda bir daha duş yaptı, ekose kemerli, ince mavi bir elbise giydi. Oturma odasına girdiği vakit Patrick bir tepsiye temiz bardaklar ve birkaç şişe koymaktaydı. Kim kendisine veri-

en içkiyi büyük keyifle kabul etti. Limon suyuyla cini tercih etti, hava karardıktan sonra çıkan hafif rüzgâra karşı kapının hizasına yerleşti. Bu, burada geçirdiği üçüncü geceydi, ama Freetown'dan buraya Chris'i aramaya geldiği sabahtan bu yana sanki yıllar geçmişti. Eski nişanlısının onda hiç bir duygu uyandırmaması da garipti. Chris buradaydı, fırsat bulsaydı ondan yardım isteyebilirdi, ama artık ona karşı hiç bir şey hissetmiyordu.

İçkisini yarıladığı sırada Dave'in arabasının yola sapıp, evin önünde durduğunu duydu. Dave merdivenlerden çıkarken yerinden kıpırdamadı, kadehini dudaklarına götürdü.

Dave'in alaycı sözleri, «Bu alışkanlığa ayak uydurmakta gecikmemişsin,» oldu. Bir koltuğa oturdu, çizmesinin önce birini, sonra öbürünü çıkardı, büyük bir rahatlıkla gerindi. «Bana da bir içki versen?»

Kim sesini çıkarmadan dolaba gitti. Sonra, «Ne istersin?» diye sordu.

«Viski... sek.» Biraz şaşırmış gibiydi. Kim, altı geniş ve kalın bardaklardan birine bolca viski koyup verdi, sonra yerine oturdu, Dave'in içkisini içerken kendisine baktığını hissetti, farkına varmamış göründü. Onun ne dedikleri,ne de yaptıkları, bu yeni kararına göre, onu etkilemeyecekti. Bunda kararı kesindi. Bundan sonra dünyada eşi görülmemiş yumuşaklıkta bir eş olacaktı, bakalım buna karşı ne yapacaktı? Eğer onu biraz tanıyabilmişse, bu davranıştan fena halde bunalacaktı. Bu dünyadaki Dave Nelson'lar kolay elde edilen şeylerden hoşlanmazlardı.

Sessizlik uzadı gitti, ancak çekirgelerin mırıl-

tıları ve mutfakta akşam yemeğini hazırlamakta olan Patrick'in bozuk ahenkli ama keyifli ıslığı bu sessizliği bölüyordu. Sonunda dönüp Dave'e baktığında onun, dudaklarında esrarlı bir tebessümle, kadehini evirip çevirdiğini gördü. Başını kaldırınca, Kim ansızın yakalanmıştı. Kadehini Kim'e kaldırdı, sonra başına dikip ayağa kalktı.

«Kendime çeki düzen vermeliyim. Çok içki içmeye alışkın değilsen, fazla içme. Beklenmedik bir etkisi olabilir.»

Sekizde yemek yediler, yemek pek çekici değilse de, lezzetliydi. Konserve et, yanında baharat ve sebze, konserve bezelye ve haşlanmış pirinç, arkasından sıcak meyvalı muhallebi ve tadı belirsiz sarı bir sos. Dave hiç bir şey söylemeden önüne konulanı yiyordu. Yemeğin ilginç olmamasının nedeni de böylece anlaşılmış oldu. Kim ertesi sabah Patrick ile konuşmaya karar verdi. Konserve yiyecekler bile bundan daha hoş hazırlanabilirdi.

Dave kahveleri balkonda içmeyi önerdi. Gece kapkaraydı, önceleri hafif olan esinti, sert bir rüzgâra dönüşmüştü. Uzaktan gökgürültüsü duyuluyordu. Bu gece evlerin birinde ışık vardı, meydanın ötesinden erkek sesleri ve kahkahalar geliyordu.

«Oyun toplantısı.» Dave aldırış etmeden konuşmuştu. Ayaklarını balkonun parmaklığına dayamış, iskemlesini hafifçe geriye kaydırmıştı. «Orası Carl Gerhardt'ın evidir. Onun kadar iyi poker oynayanına rastlamadım.»

Kim, «Çoğunlukla onlarla oynar mısın?» diye sordu.

«Çoğu zaman. Vakit geçirtir.»

«İyi, ben engel olmayayım.»

Gülüşü alaycıydı. «Seni yalnız başına mı bırakayım? Aklımı kaçırdım sanırlar. Benim yerimde olmak için onlar bir yıllık ücretlerini verirlerdi. Sen, nerede olsan dikkat çekecek kadar çekici bir kızsın, ama burada dillere destan sayılırsın. Gece ve gündüz rüyalarında hep seni görürler...

«Yeter!» Sesi kısıktı. «Buradaki erkekleri ne türlü etkilediğimi duymak istemiyorum. İlgilenmiyorum!»

«Çok değil. Ama bundan hoşlanmazsan, normal sayılamazsın, üstelik yalnızca düşlerle yetinmeyen serüvenci tiplere karşı de korunmuş olduğuna göre!»

«Korunmuş değil, tutsak! Öyleyim, değil mi?»

Dave güldü. «Bir erkeğin evlendiği kadını istemesi, onu tutsak etmesi sayılmaz ki!»

«Sayılır, aramızdaki ilişkiye göre. Sen bir kadını... isteklerine boyun eğdirmek isteyen herhangi bir erkekten farklı değilsin.»

«Zorla ırza geçmek demek istiyorsun.» Sesi yumuşaktı. «Ama seni hiç bir şeye zorlamadım... henüz. Üstelik bunu gerekli de görmüyorum. Bir kadını coşturamayan erkek bir zavallıdır.»

Kim'in elleri kucağında sımsıkı kenetlenmişti, nabzı çılgınca atıyordu. «Kadın adamdan tiksinse bile mi?»

«O zaman daha da fazla. Nefret, olumlu bir tepkidir yeşil gözlüm. Tam tersi gibi, ilginç bir beraberlik yaratır.»

«Bunu sen nereden bileceksin?»

«Ha, bir zamanlar ben de âşık olmuştum.» Sesi

acıydı, alaycıydı. «Bu duygu beni güç durumda bıraktı ve bana asla unutamadığım bir ders verdi. Bir erkeğin hayatında bir kadının bir tek yeri vardır, o da yatağındadır.»

Hava, yüzündeki ifadenin görülemeyeceği kadar kararmıştı, ama oturuşundan, vücudunun gerildiği belliydi. Kim yumuşak bir sesle konuştu: «Seni fena üzmüş olacak.»

«Bana iyilik etti. Bu nedenle ona minnettar bile olmam gerekir. Hiç bir şey uzun sürmez, onun için elindekinin keyfini çıkarmak gerek.»

«Buna ben de dahilim herhalde.»

«Sen de dahilsin.»

Sesinin tonunu değiştirmeden Kim konuşmaya devam etti. «Ama benim hakkımda küçük bir yanılgıya düştün. Bizim ilişkimizi diğerlerinden farklı bir yere getirdin. Ya ben de durumdan yararlanmayı düşünürsem? Ya İngiltere'ye dönünce senin planına uymaktan vazgeçersem? O zaman evli kalırsın... ben de senden nafaka isteyebilirim.»

Sessizlik uzun sürdü. Dave şaşırtıcı bir sükûnetle, «Beni tehdit mi ediyorsun?» diye sordu.

«Hayır.» Kim'in avuçları terlemişti, ama sözlerinden geri dönmemeye kararlıydı. «Sadece herşeyin yalnızca senin istediğin şekilde olamayacağını göstermek istedim. Burada ben çaresizim, bunu kabul ediyorum. Kendimi bu çıkmaza soktum, şimdi bedelini ödeyerek buradan çıkmam gerek. Ama, senin dediğin gibi, karşılığını almadan hayatından çıkıp gideceğimi beklememen gerektiğini söylüyorum.»

Dave çok sakindi. «Verdiğinin karşılığı için istediğin bedel nedir?»

Bu konuşma umduğundan biraz ileriye gitmemiş miydi? Kim bunu kendi kendine soruyordu. Ondan kurtulma fırsatı bulduğu an, hiç bir şey kendisini Dave'e bağlayamazdı, ama bunun o kadar kolay olmayacağını ona göstermek istiyordu. «Çok yüksek,» dedi.

«Tamam.» Ayağa kalktı, Kim'e yaklaştı, balkon fenerinin ışığında dudaklarının alaycı bir ifadeyle büküldüğü görülüyordu. Onu koltuğundan kavrayıp kaldırırken, birden gök gürültüsü patladı, sesi Kim'in kalp atışlarını yansıtıyordu. «Bakalım değer misin?»

Gün ağarırken, Dave öbür yataktan kalktı ama Kim gözlerini açmadı. Sabahın köründe yüzündeki alaycı bakışla asla karşılaşamazdı. Başı yastıklara gömülü yüzüstü attığı yerde kıpırdamadan, Dave'in odada dolaşışını dinliyordu.

Sonunda oda kapısının kapandığını duyunca döndü, yarı aydınlık tavana görmeyen gözlerle baktı. Büyük bir huzursuzluk içinde son birkaç saatte olanları aklından geçiriyordu. Dave'in kollarında geçirdiği saatlerde en hafif bir yumuşaklık, adamın ateşli duygularında en küçük bir incelik yoktu. Ama gene de, içinde doğan karşılık verme isteğini, güçlükle karşı koyabildiği bu yepyeni isteği kafasından silemiyordu. İçini utanç kapladı. Kendisinin de ondan geri kalır yanı yoktu, hattâ daha kötüydü, çünkü o duygularını gizlemeye gerek görmüyordu. Dün gece Dave'in içinde uyandırdığı duyguların aşkla hiç bir ilişkisi yoktu. Bu konuda kendini aldatmasına olanak yoktu. Dave Nelson onun sevebileceği bir erkek değildi. Özellikle şimdi.

Saat yedide kalktı, hareketsiz kalmanın işkencesine daha fazla katlanamadı. Dolabın aynasında gördüğü gözleri yorgundu. Gözlerini ince vücudunda gezdirdi, sonra dudaklarına baktı, başını dikti. Artık bunu daha fazla düşünmeye gerek yoktu. Olan olmuştu, bunu hiç bir şey değiştiremezdi. Artık her şeyi bildiğine göre, Dave onu buraya zorla getirmiş olsa bile, haykırıp imdat istese bile, kimse yardımına koşmazdı. Buradaki erkekler kendi kurallarına göre yaşıyorlardı. İnsan denen yaratık uygarlıktan uzun süre uzak yaşarsa sonunda vahşileşir düşüncesinin doğru olduğu da böylece kanıtlanmıştı. Dave bir kabile başkanıydı, çok güçlü koskoca bir hayvan gibiydi. Dün gece ansızın doğrulup, göğsünü döve döve uluyarak zaferini kutlasaydı buna hiç şaşmamak gerekirdi.

Dün gece olanlar kuşkusuz tekrarlanacaktı, tabii buradan kaçabilirse durum değişirdi. Asıl sorun, hangi felaketi seçmesinin doğru olacağıydı: Dave mi, yoksa Freetown'da bir başına, kimseden yardım görmeden kalakalmak mı? Ya Chris ona borç vermeyi reddederse? O zaman ne olurdu? Onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazdı, üstelik bir zamanlar tanıdığı adam değildi artık o. Durum böyle olunca, belki de en iyisi kalıp, hiç değilse tanıdığı bir şeytana katlanmak daha doğru olacaktı. Burada kalırsa eninde sonunda İngiltere'ye dönebileceğini biliyordu.

Bavulunu kapalı tutmanın da bir anlamı kalmamıştı. Dolapta gerçi birkaç takım ince kostüm, birçok pantolon ve çorap bulunmakla beraber, kendi eşyaları için de yeterince yer var-

dı. Kim, 'maden alanında bir erkeğin neden bu kadar çok elbiseye ihtiyacı olur,' diye düşündü. Sonra Dave'in hafta sonlarını kentte geçirdiğini ayrıca şirket tarafından yıllık izninde ülkesine gönderildiğini hatırladı. Chris'in boş vakitlerini nasıl geçirdiğini kendisine yazmamış olduğunu düşündü. Mektuplarında hep işten, iklimden söz eder ve hiç değilse ilk günlerde onu nasıl özlediğini yazardı.

Birden aklına başka bir şey geldi. Şimdi Dave, bir karısı olduğuna göre, hafta sonlarını nasıl geçirecekti? Burada kaldığı sürece kente inmeyecek miydi, yoksa onu da götürmeye tenezzül edecek miydi?

Mavi pamuklu bir atkı çıkardı, beline sıkı sıkı bağladı ve banyoya girdi. Bu sabah su hoş bir ılıklıktaydı. Anlaşılan Patrick uyandığını anlamış ve önce ne yapmak istediğini kestirmişti. Mutfakta ıslık çaldığını duyuyordu. Bu sabah eve düzen vermenin zamanı geldiğini düşündü. Patrick herhalde işine karıştığı için biraz sıkılacaktı ama daha beş hafta mutfak dolaplarının durumuna katlanamazdı.

Kahvaltıdan hemen sonra bu konuyu açtı ama karıncaların başka böcekleri yediğini öğrendi. Kesin bir tavırla, «Sıcak su ve böcek ilacı da aynı şeyi yapar,» dedi. «Sen dolapları temizle, ben de kutuları. Böylece öğlene kadar işi bitiririz.»

Patrick kuşkulu görünüyordu. «Patron bundan hoşlanmayacak bayan,» dedi.

«Sen söylemedikçe patronun haberi bile olmaz.» Dave'in yetkisine karşı gelmek için işbirliğine davetti bu, ama artık ağzından çıkmıştı.

Hemen, «Fazla sürmez,» dedi.

Konserve kutular ıslak bezle silindikten sonra düzeldi,ama ezik birkaç kutuyu, güvenlik açısından çöpe attırdı. Kutularda saklanan kuru yiyeceklere gelince, bu daha başka bir konuydu. Bisküviler bayatlamış, un kutusunun kenarı yeşermişti. Patrick'in bir gece önce sofraya getirdiği muhallebiyi düşündü ve bünyesinin sağlamlığına şaştı. Demek bu yüzden tadı öyle garipti! Her neyse, unun geri kalanının yeri çöp tenekesiydi.

Sonunda mutfakta bulduğu bütün kuru yiyecekleri Patrick'in getirdiği kesekâğıdına koydu ve atılması için kapının dışına bıraktı. Kutular, kaplar temizlenip kurulanınca, içindekiler de taze olunca, kendini daha iyi hissedeceğinden kuşkusu yoktu. Patrick ona yeni erzakın kulübün arkasındaki depodan getirilmesi, siparişin de Dave tarafından imzalanması gerektiğini söyledi. Kim, Dave gelince imzalatmak üzere bir liste hazırladı ve masanın üstüne koydu,sonra mutfağa dönüp Patrick işini yapıyor mu diye baktı ama daha yarısını bile yapmamış olduğunu gördü. Anlaşılan bir Afrikalıyı kaplumbağadan daha hızlı hareket ettirmek olanaksızdı. İnsan ya işini kendi görmeli ya da bu hıza ayak uydurmalıydı. Kim ikinci yolu seçti, kendi bu işle uğraşırken Patrick'i oturma odasını temizlemeye gönderdi.

Gündüz saatlerinde en küçük bir hareket bile insanı terlettiğinden, daha ikinci işe başlamadan sırılsıklam olmuştu. Arkada topladığı saçı sık sık yüzüne dökülüyor, sıcaktan büsbütün bunalıyordu. Sinirli sinirli saçını geriye iterken yü-

zünü pisletti, bunun üzerine çömeldi ve saçını iyice bağlamaya çalıştı. Arkasını döndüğünde asık bir suratla kapıda durmakta olan Dave'i gördü.

«Sen ne yaptığını sanıyorsun bakalım?»

Kim yorgun ve bezgin ona baktı, ne demek istediğini anlayamamıştı. «Çoktandır yapılması gereken bir şeyi yapıyordum. Bence bu ev yapıldığından bu yana temizlenmemişti!»

«Öyleyse bırak, Pat yapsın.» Sesi çok öfkeliydi. «Neden para alıyor sanıyorsun?» İki adım daha atarak Kim'in yanına yaklaştı, sertçe çekip ayağa kaldırdı, parmaklarıyla gömleğinin omuzunu çekiştirerek, «Sırılsıklam olmuşsun, küçük budala! Hiç aklın yok mu senin!» diye bağırdı.

«Yok herhalde.» Kim kıpırdamadan durmaya çalışıyordu. «Benim iyiliğimi düşünmekte biraz geç kalmadın mı?»

«Ben burada herkesin iyiliğini düşünmek zorundayım... sen dahil! Sen daha bu Allahın cezası iklime alışmadın!» Sustu, dişlerini sıktı. «Bir daha böyle bir şeye kalkışma, anladın mı! Sen hizmetçi değilsin!»

'Ne farkederdi, diye acı acı düşünerek, elinden kurtulduğu an cevap verdi Kim: «Vakit geçirecek bir şey arıyordum. Öbür işim hafta sonundan sonra başlayacak.»

«Doğru, öyle. Pazartesinden sonra istediğin kadar işin olacak. O zamana kadar idare etmek zorundasın.»

«Büroda mı çalışacağım?»

«Hayır, burada, evde. Ben yanında olmadıkça ortada dolaşmanı istemiyorum.» Sabırsızlıkla kıpırdanıyordu. «Git elbiseni değiştir. Öğle ye-

meğini kulüpte yiyeceğiz. Bu defa. aç değilim de deme.»

Kim kuru bir sesle. «Demeyecektim,» diyerek odadan çıktı.

Kim odaya temiz giysiler almaya giderken, Patrick suçlarcasına bakarak ılık duş hazırlamaya gitti. O sabah kapının arkasına koyduğu kirli çamaşırlar çoktan alınmıştı. Kim biraz önce çıkardığı kirlileri kirli kutusuna atarak öğle yemeği için giymek üzere bir elbise çıkardı, banyoya gitmek üzere mavi bornozunu sırtına aldı. Patrick temiz havlu bırakmayı unutmuştu. Havlu banyonun dışında askıda asılıydı. Kim içeriye girdi, kamış kapının sürgüsünü çekti, kapattı. Tam saçlarını duşun altına sokarken Dave mutfaktan balkona çıktı, bir kolunu parmaklığa dayadı ve evle orman arasındaki karmakarışık yeşilliklere gözlerini dikti.

Gevezelik etmek isteyerek. «Alev makinesiyle burasını temizlememiz gerek. Bu iklimde, özellikle yılın bu vaktinde otları biçmek yararsız,» dedi. Kim cevap vermeyince ondan yana baktı, çıplak omuzlarını görünce, gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. «Elini çabuk tut. Luke'a yarım saatte geliriz demiştim.»

'Bunu kasten yapıyor' diye düşündü. Onu sinirlendirmek istiyordu. Eh, o da bu keyfi vermeyecekti ona. Duşun altına girdi, sonra suyu boşaltmak için elini uzatıp ipi çekti, su yüzüne boşalırken soluğu kesildi. Daha sonra havluyu almak üzere elini uzattı, havluyu alıp sarındı, yeniden terlememek için yavaş yavaş kurulandı. Tam havluyu bırakıp bornozunu alacağı sırada, ayağına yakın bir şeyin kıpırdadığını far-

ketti. Kim, bornozun yere değdiği noktada bir akrebin kumaşa tırmanmakta olduğunu dehşetle gördü ve dudağının üstünde damla damla ter oluştu.

Sesi çıktığı vakit hafif ve titrekti. «Dave, burada bir akrep var.»

«Sen de tartışma onunla.» Kaygısız konuşuyordu. «Dışarıya çık.»

«Çıkamam. Havlumun üstünde.»

Dave birden dikkat kesilmişti. «Nerede?»

«Yere yakın. Hareket etmiyor. Öyleyse duruyor.»

Dave hemen geldi. «Kolunu uzat ve kapının sürgüsünü aç. Yavaş hareket et. Şimşek gibi fırlar bunlar.»

Kim hiç duraklamadan söyleneni yaptı, parmakları sürgüyü içgüdüsel bir hareketle buldu, çıplak ayağına çok yakın duran akrepten gözünü ayıramıyordu çünkü, Dave yavaş yavaş kapıyı açtı. Dikkatle banyoya ışık girmesini önlüyordu. Akrebi görür görmez hemen harekete geçti; bir tekmede akrebi fırlattı, akrep Kim'in çıplak ayaklarından bir santim öteden uçup gitti. Kim hiç çekinmeden Dave'e sarıldı, o an korkunç bir ölümden kıl payı kurtulduğunu unutuverdi. Çıplak teninde Dave'in blucinlerinin sert kumaşını hissedince,ne yaptığının farkına vardı ancak. Yüzü kıpkırmızı, kaymakta olan havluya sarındı ve kollarıyla hemen kendisini saran bu adamdan uzaklaştı. Dave'in dudakları bir gülücükle kıvrılmıştı.

«Hem hayatın, hem namusun aynı anda kurtarıldı. Merak etme. Heyecanından yararlanmak niyetinde değilim. Ben şu istenmedik ziyaretçiyi

atarken, sen de git üstüne bir şeyler giy.»

Kim koşarak yatak odasına gitti, kapıya bir koltuk dayamamak için kendini güç tuttu. Gene titriyordu, ama bu defa titremesinin nedeni kendi zayıflığından nefret etmesiydi. Dave Nelson'dan bütün kalbiyle nefret ediyordu, oysa biraz önce kendine güvence arayarak onun kollarına sığınmış, sanki onu bir daha bırakmasını istemiyormuş gibi sokulmuştu. Bütün bunlar da, kendini panik içinde bulmasaydı, kolayca halledebileceği küçücük bir olay yüzünden olmuştu. Gerçek bir tehlike yoktu. Havluyla korunuyordu. Dave bunu herhalde hemen farketmişti, ama onunla alay etme fırsatını da kaçırmamıştı.

Kulüpte öğle yemeği yemek hâlâ sıkıntılı bir işti ama bunu da savabildi. Madende çalışan erkeklerin onu ne zaman normal karşılayabileceklerini, odaya girdiği vakit, konuşmalarına rahat rahat devam edeceklerini merak ediyordu.

Luke yemek boyunca, yakında başlayacak yağmurlara karşı aldığı güvenlik önlemlerinden söz etti. Geçen gece kendini hissettiren fırtına henüz onların bulunduğu yere gelmemişti ama bugün gökyüzü buğuluydu, madenin ötesindeki ormanlık, yeşil tepelerin ardında kara bulutlar vardı.

Böylesine geleceği düşünebildiğine göre, durumunu kabullenmiş olması Kim'i hayrete düşürdü. Birkaç gün içinde Dave onun kavgacı ruhunu sindirmişti, artık onun kendisini tutsak etme hakkını rahat rahat kabulleniyordu. Kendi kendine söz verdi, bir gün ödeşecekti onunla. Zorla kendisini alıkoyduğu her an için bir gün, bir yerde ona ağır bir bedel ödetecekti, buna

andiçti!

Garsonlardan biri gelip Dave'e telefondan çağırıldığını söyledi. Luke ile yalnız kalınca Kim sordu: «Vakit geçirmem için bana bilardo oynamasını öğretir misin?»

«Severek, ama...»

Kim adamın cümlesini bitirdi, «...ama Dave izin verirse. Vermemesi için bir neden var mı?»

Luke omuz silkti. «Onsuz kulübe gelmenden hoşlanmayabilir. Ben de tek başına dolaşmanı istemezdim. İlk gece olanları hatırlamıyor musun?»

«Bu olay, ben bir kişiye ait olmadan önceydi. Hiç kimse Dave Nelson'un kadını için kavgaya tutuşamaz, eğer kovulmak istemiyorsa. Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun, onlar da biliyor. Öyleyse sorun nerede?»

Luke baş parmağıyla omuzunun arkasını gösterdi. «Sorun orada. Ben de onu eleştiriyor değilim. Benim de, senin gibi bir karım olsaydı, böyle bir yerde en yakın dostumla bile bırakmaya güvenemezdim.»

«Benim ahlak yasalarıma pek güvenin yok galiba.»

Luke bir an şaşkınlıkla Kim'e baktı, sonra yüzü düzeldi. Utangaç bir tavırla, «Özür dilerim,» dedi. «Dostuma güvenmezdim demek istemiştim.»

«Dave'i ne zamandan beri tanırsın?»

«Birkaç yıl önce Dakar'da tanışmıştık. O sıralarda o Moritanya Zouerate'de çalışıyordu, ben de bir iki iş arasında dolanıyordum, sonra bir süre İngiltere'ye gittim, orada kalamadım, bu şirketle anlaşma yaptım. İki yıl önce geldiğimde

Dave buradaydı.»

Kim çok hafif bir sesle, «Onu çok seviyorsun. değil mi Luke?» diye sordu.

Luke cevap vermeden önce bir süre sustu. «Şöyle diyelim, başım derde girerse, güveneceğim tek kişidir. Bir zamanlar....» Sustu, başını salladı, sigara çıkardı. «Boş ver. Sana anlatırsam, hoşlanmayabilir.»

Kim öyküyü anlatması için onu zorlamadı. İçinden bir şey duymak istemiyordu. Evlendiği adam Luke'un gözünde başka, kendi gözünde başka olabilirdi, kendi gözünde olduğu gibi de kalacaktı. Bunu bulandıracak hiçbir şeye izin veremezdi. Gözleri Luke'un omuzu üzerinden dışarıya, açık kapının ardında, duvardaki telefonda konuşan Dave'e gitti. Bir ayağını telefonun dibindeki iskemleye dayamış, kolu dizinde, ileriye doğru eğilmişti. Profilden bakınca, yüzü, estetikten çok makinelerle uğraşan bir heykeltraş tarafından yapılmış gibiydi. Yakışıklı sayılmazdı, ama kuşkusuz çok çekiciydi. 'İşte içi dışına yansımış' diye düşündü. Demirden bir adam, sert, eğilmez, bükülmez ve kesinlikle yıkılamaz. Kuşkusuz, bazı kadınlar bu tip erkekleri çok heyecan verici, hattâ dayanılmaz sayabilirlerdi, ama kendisi o kadınlardan değildi. Tek isteği onun vurdum duymaz benliğinin içine girmek, onu, izini yıllarca taşıyacak biçimde yaralamaktı.

O anda ne yapacağına karar vermişti. Çok eskiden, bir zamanlar bir kadın onun canını yakmıştı; gerçi bu anıyı küllendirmek için Dave elinden geleni yapmıştı. Peki, ya onu kendine âşık eder, sonra da bu en keskin silahı ona karşı kul-

lanabilirse?

Ansızın Dave'in telefonu kapattığını ve gözlerini kendisine diktiğini, bir kaşını garip bir şekilde kaldırdığını gördü. 'Kim hemen gözlerini önüne eğdi, bir an kendini bıraktığı vakit, neler belli ettiğini düşündü.

Dave masaya gelince, «Ben kente ineceğim,» dedi. «Sen de benimle gelmek ister misin?»

Kim hemen başını kaldırıp baktı, bu sorunun kendisine mi, Luke'a mı sorulduğunu anlayamamıştı. Dave, gri gözlerinin ardında, esrarlı bakışlarıyla ne düşündüğünü belli etmiyordu. Bir an sonra da, «Değişiklik olur,» dedi.

Luke giriş kapısına kadar onlarla birlikte geldi, bilgiç gözlerle gökyüzünü süzüyordu. «Çok geçmeden yağmur başlar,» dedi. «Yol geçen gece ırmak gibiydi. Vaktinde dönebilir misiniz?»

Dave'in sakin cevabı, «Olmazsa, yüzerek döneriz,» oldu. «İlk fırtınalar bastırmadan, bir ekip yollayıp, su yolları kazdırtsak iyi olur. Bu yıl yağmurlar erken bastıracak gibi geliyor bana.»

Arabada Kim sordu: «Yağmur bastırınca, burada durum nasıl olur? Herhalde fırtına süresince çalışmazsınız?»

«Fırtınanın şiddetine bağlı. Her yağmur yağışta adamları durduracak olursak, yağmur mevsiminde madeni kapatmak gerekir. Güç olur ama çalışırız.»

«Ama bu yıl yağmurları pek görmeyeceksin.»

«Evet.»

İkinci sorusuna gelmeden, biraz bekledi. «Dönmeyi düşünüyor musun?»

«Pillai'ye dönmeyi elbette düşünmüyorum. Bir yerde üç yıl yeter. Ben gittikten sonra işin başı-

na Luke geçecek. Bir süre daha kalır herhalde kararını değiştirecek bir şey çıkmazsa.»

«Ne gibi?»

Dave ona göz ucuyla baktı. «Ben ne bileyim? Sözleşmesinin bitmesine daha bir yıl var. Ondan sonra herşey olabilir. Bu işte, günü gününe yaşarsın.» Vites değiştirdi, sonra üzerinde durmazmış gibi ekledi. «Sen buraya bütün bir mevsim asla dayanamazsın. İyi ki gidiyoruz.»

Kim içinden, aslında kendisinin buraya bir yıl birlikte dayanamayacağını söylemek istediğini geçirdi. İşte beş haftacık bir zaman içinde diz çökerteceğini umduğu adam buydu! Hemen ani bir kararlılıkla, yenilgiye düşmekten kendini önledi. Şu anda onun ilgisini çekmiyor muydu?

Bol dönemeçli yoldan kente varmaları yirmi dakika sürdü. Dave ona adamların maden alanına her bir vardiyada varmak için ormandan geçmeleri gerektiğini, ama yolların araba geçişine elvermeyecek kadar dar olduğunu söylemişti. Kent, Kim'in umduğundan daha da büyüktü, karmakarışık taş ve oymalı demir yapıların, çamurlu yolların, palmiye ve selvi ağaçlarının arasından geçtiler. Önünde durdukları ev iyi yapılardan biriydi, öbür yapılar gibi teneke damı paslı değildi.

«Uzun sürmez,» diyerek evin içine girdi, Kim halkın meraklı bakışları karşısında yalnız kaldı. Arabanın içi boğucu sıcaktı, nem dayanılır gibi değildi. Sırtını koltuğun arkalığından çekti, gömleği vücuduna yapışmıştı. Arabadan çıktı, kaportaya dayandı, açık havada biraz rahatlamıştı. Bulutlar kuzeyden çıkıp gökyüzünü kapladı; kalın, koyu, korkunç bulutlardı bunlar.

Arabaya iki çocuk yaklaştı. Kardeş gibi görünüyorlardı, biri on yaşında, öbürü on iki kadardı. Ciddî bir merakla durup ona baktılar. Küçüğün başında kulaklarına kadar inen bir madenci başlığı vardı, başını kıpırdattıkça tehlikeli görünüyordu.

Büyüğü umutla, Kim'in gülümseyişinden cesaret bularak, «Sigara? Sigara verir misin bayan?» diye sordu.

«Özür dilerim, yok.» Kim, boş olduğunu göstermek üzere ellerini açtı. Bunun yerine verecek bir şeyim olsaydı' diye düşündü.

Dave, Avrupalı giysileri içinde gülüşen iki genç kadınla kapıda göründü. Çocuklara, sert olmayan bir sesle, «Gidin bakalım,» dedi. Sonra, arabaya binmeden, büyüğüne bir para attı.

Yola çıkarken, «Ne istiyorlardı?» diye sordu. Kim söyleyince, güldü. «Bu iki çocuk bayağı sigara içiyorlar. Dikkat etmezlerse, bodur kalacaklar.»

«Onları tanıyorsun galiba.»

«Benim ustabaşımın çocukları.. demin görmeye gittiğim adamın. Geçen gece bacağı kırılmıştı, ailesi merak ediyordu. Şirket böyle durumlarda yardım eder, ama yüz defa söylemezsen, ailesi bir türlü inanmaz. Karılarını nasıl buldun?»

Kim hemen dönüp baktı. «İkisi de mi?»

«Tabiî ya... Adam Müslüman. Dört karı alabilir.» Geldikleri yoldan geri dönüyordu. «Seni eve bırakır, sonra madene giderim, fırtına patlamadan.»

Zamanlaması tutmamıştı. Daha yarı yoldayken, korkunç bir gökgürültüsü fırtına sesine karıştı. Kim böylesine yağmur hiç görmemişti, su-

dan bir duvar, yolu çamur denizine çevirmişti. araba kullanmak olanaksızdı. Dave arabayı yolun kenarına çekti, motoru kapattı. «Biraz hafifleyinceye kadar beklememiz gerek. Sert yoldan çıkıp, batağa saplanabiliriz.»

Bir süre, yağmur sesinin dışında, sessizlik içinde oturdular.

Kim öylece oturup fırtınayı dinlemekten usanıp, «Buna altı ay nasıl katlanabiliyorsun?» diye sordu.

«En kötüsü ilk yıldır. Ondan sonra iklimin her cilvesine katlanırsın. Bazıları yıllık izinlerini fırtına süresinde alır ve kuzeye giderler.»

«Ama sen değil?»

Omuzlarını kaldırdı. «Her yer aslında iyidir. Ben tatilimi çoğunlukla Freetown'da geçirdim.»

«Herhalde oraya sık sık gidersin.»

«Hafta sonları.» Sonra hemen ekledi. «İyi davranırsan, seni de götürürüm. İki gidişinde de kenti pek göremedin.»

«Göremedim.» Kim de aynı hafiflikte konuşmaya çalışıyordu. «Memlekete dönünce, Sierra Leone'de yalnızca madeni gördüm demek istemem.»

Dave hiç beklenmedik bir anda, «Ya Londra daki dostların?» diye sordu. «Onlara planlarını bildirdin mi?»

Kim kendini tutamayarak, «Yani senin planların demek istiyorsun,» diye cevap verdi.

«Aynı kapıya çıkar. Bildirdin mi?»

«Bir tek yakın arkadaşım var... birlikte aynı apartman dairesinde oturuyorduk.»

«Oturuyorduk mu dedin?»

«Tabii. Ben Afrika'ya gelirken, onun apartma-

nı paylaşmak için bir başkasını bulması gerektiğini söyledim. Kiranın bana düşen payını ödeyemezdim buradayken. Her neyse, ne kadar kalacağımı bilmiyordum.»

Dave meraklanmıştı. «Harekete geçmeden önce sen hiç durup düşünmez misin?»

Kim keyifle, «Her zaman düşünmem,» dedi, sonra daha ciddî olarak devam etti. «Ama gelecekte artık düşüneceğim herhalde.»

«Haydi canım!» Gene gülüyordu. «Bu kadar da kötü değil durum. Ben de aramızdaki anlaşmadan hoşlanmaya başladığını sanıyordum.»

Kim, yüzünün kızardığını hissetti. «Hoşlanmakla katlanmak arasında büyük fark vardır. Senin dediğin gibi, aramızdaki anlaşma, ülkeme dönebilmek için katlanmam gereken bir şey. Hoşlanmıyorum bundan, ama cinayet dışında, elimden bir şey gelmez.»

Kim'e bakarken, Dave'in gri gözlerinde bir parıltı belirdi. «Yalan söylüyorsun.» Sakin konuşuyordu. «Aslında, ben seni ne kadar istiyorsam, sen de beni o kadar istiyorsun, ama genç kızlığında edindiğin ahlak kuralları buna engel oluyor. Geçen gece bana yaptığın numaraları en acemi kadın bile yutmazdı. Senin yapmak istediğin tek şey, kendi isteklerine karşı kendine bir silah edinmek.»

«Doğru değil bu!» Kim dişlerini sıkmıştı. «Sen, kendini bütün kadınlar için dayanılmaz bir erkek gibi görebilirsin, ama bana sorarsan, sen bir amaca ulaşmam için bir araçsın.. Bilmek istiyorsan söyleyeyim, bana dokunduğun an, tiksintiden titriyorum!»

«Ben de farketmiştim!» Sesinde alay vardı.

«Pekâlâ,sen kendi anlattıklarında diren. Aramızdaki ilişkiden hiç hoşlanmıyorsun, hele bundan hiç.» Uzandı, Kim'in pek içmediği sigarayı aldı, kendi sigarasıyla beraber pencereden yağmura doğru attı, sonra Kim'i kendine çekti, onun içinden gelmeyen isyanına alayla gülümseyerek, «Haydi, döğüş bakalım,» dedi. «Ben kadınların cesur olmasından hoşlanırım!»

Dave ona doğru eğilirken, Kim gözlerini kapattı, dudaklarının kendi dudaklarına değmesini beklerken, vücudunu çelik gibi sertleştirdi. Hiç bir şey olmayınca, yeniden gözlerini hemen açtı, birkaç santim ötede, Dave'in, alay dolu gözlerini gördü. Dave elini uzatıp, artan kalp atışlarını duymak için kızın göğsüne bastırdı, sonra eli kaydı, boynuna ilerledi, inanılmaz bir duyarlılıkla okşamaya başladı. Kim'in vücudunda her bir sinir teli uyanmıştı. Dave'in dudakları ağzının ucuna değince, Kim titredi, kendi hain duygularına karşı koyabilmek için çabalıyordu, kendinden de neredeyse ondan olduğu kadar nefret ediyordu, onun bilen ellerinin, parmaklarının dokuşuna karşı duyduklarına engel olmadığı için nefret ediyordu kendinden.

Oysa, onu mahvetmek için okşayışına böylesine karşılık vermesi gerekliydi, diye de düşündü bir yandan. Elindeki her türlü silaha baş vurmadan, umduğu şekilde nasıl da alabilirdi? İçinde yatan kişiliğine erişmeden önce, onun daha kaba isteklerini tatmin etmesi gerekirdi. Bu kaçınılmaz bir gerçekti. İşte bu nedenle, sadece bu nedenle, sonunda kendini koyuverdi, vücudunun gerginliğini bıraktı, gevşedi ve onun kollarına daha çok sokuldu, onun istekli öpüşü

karşısında dudaklarını araladı ve ona karşılık verdi. Kendi kendine ısrarla, aracın değil sonucun önemli olduğunu söylüyordu. Sonuç daima aracı bağışlatırdı.

Ama gene de, onu bıraktığı vakit, Dave'in gözlerinin içine bakamadı. Bu son bir iki dakika içinde kendini kapıp koyuvermesinin bir nedeni olabilirdi, ama olup bittikten sonra, gururu incinmişti.

Dave hafif bir sesle, «Umduğumdan da iyiydi,» dedi.

Kim hemen cevap verdi. «Hak ettiğinden iyiydi.» Güçlükle sert davranıyordu. Çenesini ileriye uzattı. «Pekâlâ, dediklerini kanıtlamış oldun. Herhalde pek övünüyorsundur.»

«Gereksiz yere değil. Meraklanıyordum desen daha doğru olur.» Sesi bir garip çıkıyordu. «Sen gereğinde kendine çok iyi hakim olabilirsin, ama gene de biraz önce kendini bile bile bana verdin. Neden?»

Kim kısık sesle cevap verdi. «Nedenini biliyorsun.»

«Dayanamadın, ondan mı?» Dave, kendi dudaklarını hafifçe bükerek onun dudaklarını inceliyordu. «Sanmam. Bence başka bir amacın vardı.»

«Ne gibi?» Ne kadar uğraşsa da sesi titriyordu.

«Diyelim ki, kendini bana ne kadar... sevdirirsen... beni incitecek bir yer o kadar kolaylıkla bulabilirsin. Düşüncelerini gizlemeyi pek beceremiyorsun şekerim. Biraz önce, ben telefondayken, bana hesaplı bakışlarından bir şeyler tasarladığını anlamıştım. Ama biraz daha uğraşırsan, gerçekten kendini koyuvermeyi öğrenebi-

lirsin!»

Kim yenilgiyle ona bakıyordu, onun kendisiyle, kedinin fareyle oynaması gibi oynadığını anlamıştı. Sormaya gerek yoktu ama gene de, iyi yanına dokunabilir umuduyla sordu: «Dave, bırak beni. Ben senin için hiç bir anlam taşımıyorum.»

«Gene yanıldın. Benim için çok büyük bir anlam taşıyorsun.» Baş parmağıyla ısrarla çenesini okşuyordu. «Sen çok çekici bir kadınsın, üstelik de benim karımsın. Bu iki gerçek de geçerli olduğu sürece, sen burada benimle kalacaksın.» Eğildi, kontak anahtarını çevirdi. «Yağmur biraz dindi. Artık eve dönebiliriz.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hafta sonu bir fırtına daha koptu, ardından gelen üç gün boyunca, bütün alan kalın, kara bulutlarla kaplıydı, bulutlar toprağa yakın nemli havayı bastırıyor, havanın ağırlığı artıyordu. Hareket etmek bile güçtü, ama gene de madende çalışma aynı tempoda yürütülüyordu ve gün boyunca yalnızca üç saatlik bir ara veriliyordu.

Kim ücret bordroları üzerinde çalışmaya pazartesi günü başlamıştı. Sabahları üç saat, öğleden sonra geç vakit de üç saat çalışıyordu. Dave'in bürodan getirtip ona verdiği çok eski bir hesap makinesini kullanınca, işin umduğu kadar güç olmadığını görmüştü. Ücret bordrolarını

çarşamba günü öğle vakti tamamlamıştı, üstü etiketli ücret zarfları, ücret bürosunda memurların içine paraları doldurmaları için kutulara dizilmişti. Oturma odasının bir köşesinde çalıştığı masadan iskemlesini geriye çekti, gerindi. Yarın defterleri doldurabilirdi, böylece canı isterse, bugün öğleden sonra hiç çalışmayabilirdi.

Dışarıdaki boğucu hava, odanın sıkıntılı havasına uygundu. Dave'in bu saatte nerede olduğunu bilmiyordu. 'Ne de umursuyorum,' diye düşündü. Son birkaç gündür, öğleden sonra geç vakte kadar dışarıda kalıyor, sonra akşam üzeri bir içki ve biraz yiyecek için eve dönüyor, yemek vaktine kadar dinleniyordu. Birlikte yaşamları belli bir düzene girmişti. Başka çaresi olmadığından Kim bu düzeni kabullenmişti, ama için için isyan etmekteydi. Dave için, bir günden bir güne, boş vakitlerini dolduracak bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Patrick, salata ve soğuk etten oluşan öğle yemeğini getirdi ve her zamanki gibi saat dört buçukta çay isteyip istemediğini sordu. Kim, birden içinden gelen bir hisle öğleden sonra tatil yapmasını söyledi. Bu akşam kulüpte akşam yemeği yiyeceklerdi, bu Dave'in hoşuna gitmezse, kendisinin bileceği işti. Artık bir değişiklik istiyordu.

Öğleden sonrayı, oturma odasındaki kitaplıkta bulduğu bir polis romanını okuyarak, boğucu rutubeti duymamaya çabalayarak geçirdi. Uzaklardan gene gök gürlemesi duyuluyor, havadaki durgunluk, yeniden fırtına kopacağını haber veriyordu.

Bir duş yapıp üstünü değiştirmeyi düşünürken, birden su durumu aklına geldi. Patrick,

odun ocağının üstünde büyük bir tencerede sürekli sıcak su bulundurur ve ılık duş gerektiğinde, banyodaki su deposuna eklerdi. Kim'in ona beklenmedik bir tatil vermesi üzerine adam çarçabuk gitmişti. Mutfakta ateş sönmüştü, tencere de hemen hemen boştu. Tencereyi tulumbadan doldurmak güç olmadı, ateşi yakmak ise güç işti. Kim ara sıra Patrick'in ocağı yakışını izlemişti, ama nasıl yakılacağını bilemiyordu. Mutfağın köşesinde dizili kesilmiş odun vardı, arkasında da, herhalde ateşi yakmak için kullanılan bir yığın dergi vardı. Ocağa birkaç odunla, buruşturulup yumak yapılmış kâğıt koydu, kibriti çaktı. Kâğıdın ucu yandı, karardı, söndü. Bir kibrit daha yaktı, kâğıdı tutuşturdu ve kibrit parmaklarını neredeyse yakacak kadar kâğıdın ucunda tuttu. Ansızın kâğıt olduğu gibi, beklenmedik bir hızla tutuştu, alev eline değince, hemen elini çekti, büyük bir yenilgi içinde alevin söndüğünü ve odunların ucunu ancak kararttığını gözlerken elinin acısını duymadı.

Ancak avucuna baktığı vakit, içinin kıpkırmızı olduğunu gördü, artık canı iyice yanıyordu. Havayla ilişkisini kesmek için elini bir bezle sardı ve yanıklara ne sürüleceğini hatırlamaya çalıştı.

'Bir yerde bir ecza dolabı vardır' diye düşündü. Acıyan elini öbür eliyle tutarak oturma odasına girip ecza dolabı aramaya başladı. Arabanın sesini duymamıştı, Dave'i kapıda görünce şaşırdı, tam o anda gök gürlemişti.

Dave durup dururken, «Gene büyük bir fırtına kopacak,» dedi, sonra gözü, mendille sarılı eline gitti. «Ne yaptın?»

Kim anlattı. «Önemli değil,» dedi, canı acıdığını belli etmemeye çalışıyordu. «Ecza dolabı arıyordum.»

Dave elini tuttu, mendili çıkardı, sonra yanık yere bakmak için usulca avucunu çevirdi. «Hemen baktırmak gerek buna,» dedi. «Seni revire götüreyim, Doktor Selby bir baksın.»

Kim, «Yok canım, değmez,» diye direndi, «Gerçekten, Dave...»

«Değip değmediğine ben karar veririm. Bu iklimde insan hemen mikrop kapar. Sırf meraktan soruyorum, ocağı neden yakmaya kalkıştın?»

«Öğleden sonra Patrick'e izin verdim. Kulüpte yemek yeriz diye düşündüm.» Meydan okurcasına Dave'in gözlerinin içine bakıyordu. «Bir itirazın var mı?»

Birden beklenmedik biçimde güldü Dave. «Şu anda aklıma bir şey gelmiyor. Ama böyle öfkeli söylememeliydin. Bu berbat yerde olsa bile, arada bir dışarıya çıkmak senin de hakkın.» Elini uzatıp, Kim'in dirseğini tuttu. «Ama, daha önce şu elini tedavi edelim.»

Arabada kulübe doğru giderlerken, birden sordu, «Bu hafta sonunu kentte geçirmeye ne dersin?»

Kim hemen dönüp baktı. «Seninle mi?»

«Başka kiminle olabilir?»

Hafif bir sesle cevap vermeden önce Kim bir süre sustu. «Gene kaçacağımdan mı korkuyorsun?»

«Hayır.» Direksiyonu çevirdi. «Kaçacağın bir yer yok ki... yoksa gene Adams'ı mı düşünüyorsun?»

«Ne yararı olur ki?»

«Doğru. Bu herif hakkında artık sen de gerçe-

ği görmeye başladın sanırım.» Bir süre sustu sonra, «Hâlâ benden kaçmak istiyorsun, değil mi?» diye sordu.

Birkaç gün önce olsaydı, Kim bu soruya cevap vermek için hiç düşünmezdi. Oysa şimdi ağır ağır cevaplarken biraz duraklamıştı. «Dediğin gibi, gideceğim bir yer yok. Bu bakımdan hiç kaygılanma, Dave. Aramızdaki anlaşmaya bağlı kalacağım.»

Dave'in dudakları biraz gerildi. «Biliyor musun, senin bu davranışından biraz sıkılmaya başladım. Bu anlaşmaya sen bile bile girdin, şimdi beni kötü adam rolüne sokma. Doğru, seni istiyordum, belki de seni elde etmek için biraz durumu karıştırdım, ama bunu yasal biçimde yaptım ve sana yanlış vaatlerde bulunmadım.»

Kim yutkundu. «Evlilik cüzdanı bile bir erkeğe, bir kadın üzerinde birtakım haklar sağlamaz... hele İngiltere'de hiç olmaz.»

«Ama burası İngiltere değil, sana hep bunu hatırlatıyorum, üstelik ben ayrıntılarla ilgilenmem. Sen buraya bir erkeği aramaya geldin, bir erkek buldun. Kendimi övmek istemem ama Chris'e kıyasla daha iyi bir av sayılabilirim... geçici de olsa.» Sesinde acı bir alay vardı. «Sen kendi kendine bu birkaç haftanın bir an önce geçmesini istediğini söyleyebilirsin, ama kalıbımı basarım, bu günleri hiç unutmayacaksın!»

Kim pencereden dışarıya bakıyordu, Dave'in yakınlığını, direksiyonu tutan sert, güneş yanığı ellerini için için hissediyordu.

Madenin doktoru elli yaşlarında, sevimli bir adamdı, Kim onunla daha önce bir defa konuş-

muştu. Doktor, yanık avucuna şöyle bir baktı. berbat kokulu sarı bir melhem sürdü, sonra elini bandajla sardı.

«Kuru tuttuğun sürece bir sorun çıkmaz,» diye mırıldandı. «Sabahleyin sargıyı çıkar, hava alsın.»

Kim, eve dönerken,'melhem iğrenç ama acıyı dindirdi,' diye düşünüyordu. Küçücük bir yanık için büyük mesele çıkmıştı gerçekten. Ancak, tek elle yıkanmak güç olacaktı.

Beklenen fırtına, eve girer girmez koptu, ama yağmur ormandan öylesine fışkırıyordu ki, beklenmesine rağmen gene de korkutucuydu. Dave ocağı yaktı, su ısınana kadar bir içki içmelerini önerdi. Elinde kadehi, keyifle yağmuru izliyordu.

«Hiç olmazsa havayı biraz serinletir,» dedi.

Kim, «Bence iklim seni pek rahatsız etmiyor.»

«Yakınmanın bir yararı olmaz ki... gene de dünyanın en güzel iklimi denemez. Burası hakkında söylenecek tek iyi şey, Mali'de kuraklıktan ölen zavallılara oranla bizim daha iyi durumda olmamızdır.» İçkisini bitirdi, kadehi bırakmak için odanın öbür ucuna gitti. Zarf kutuları, masanın üstünde, Kim'in bıraktığı yerde duruyordu. Dave zaman çizelgelerine bakarak, «Bunları ne zaman bitirirsin?» diye sordu.

«Bitti. Öğleyin bitmişti.» Sonra acı acı eklemekten kendini alamadı. «Arabam olsaydı, personel bürosuna götürürdüm.. tabii evden ayrılmak için senin iznin de gerekli.»

Dave doğruldu, hafif bir gülümseyişle ona bakarak, «Kavga mı istiyorsun?» diye sordu.

«Kimseyle kavga etmek istemiyorum. Ama ara-

da bir gündüz vakti evden çıkabilmek istiyorum. Benim ortalıkta bir başıma dolaşmamı istemediğini söylemiştin ama, başımı derde sokmamaya dikkat ederim.»

Dave bir süre sustu, sonra, «Araba kullanabildiğini bilmiyordum,» dedi.

«Chris öğretmişti.» Sesinden duygularını belli etmemeye çalışıyordu.

Dave düşünceli düşünceli onu inceliyordu. «Ya elin?»

«Bir iki günde geçer. Hafif bir yanık.» Yalvarmamaya çalışıyordu. «Çok büyük bir şey değil istediğim.»

«Peki. Freetown'dan dönünce bir şey yapmaya çalışırız. Boş bir araba var, onu kullanırsın.» Gözünde alaycı bir bakışla, Kim'in yüzünü inceliyordu. «Bu savaşı çok kolay mı kazandın?»

Kim gülümsemek zorunda kaldı. «Daha fazla karşı çıkacağını sanıyordum. Her zaman böyle yardımcı olmaya yanaşmazsın.»

«Daha önce benden bir şey istemedin ki..» Sesinin tonu birden değişti. «Su ısınmış olmalı. Duşa önce sen mi girmek istersin?»

Kim başını salladı. «Bu akşam duş yapmadan yıkanırım. Sargıyı ıslatmamam gerek. Bir tasa su koyup mutfakta bırakır mısın? Orada idare ederim.»

Dave hemen güldü. «Yardım istersen, seslen.»

«Beceririm. Sağol.»

«Ölsen de yardım istemezsin.» Boş kadehi masanın üstüne bırakıp odadan çıktı.

Biraz güç de olsa Kim yıkanmayı becerdi. Giyinip makyajını yapmak için yatak odasına girdi, Dave'in çoktan giyinmiş olduğunu sanıyordu.

Onu elinde sigarayla, yatakta uzanmış, bazı kâğıtları incelerken bulunca şaşırıp kapıda durdu. Blucini çıkarmış, ince bir pantolon giymişti ama gömleksizdi. Kim'in girdiğini duyunca başını kaldırdı, odaya girmediğini fark edince de merakla, «Canını sıkan bir şey mi var?» diye sordu.

«Şey, giyinmişsindir sanmıştım.» Kim odadan çıktı.

«Hemen hemen. Acelen ne?»

«Acelem yok. Yalnız...» Durakladı. «Saçımı fırçalayıp, dudağımı boyayacağım.»

Dave keyifle güldü. «Bir erkek, süslenirken karısını seyredemez diye bir yasa filan mı var?»

«Sanmam.» Kim, her kadın gibi makyajını tamamlarken, Dave'in orada bulunmasına neden bu kadar karşı çıktığını bilemiyordu. Saçmaladığını fark edince de büsbütün sinirlendi. İnatla, «Bazı şeyleri yaparken kimsenin yanımda olmamasını isterim, senin bile!» dedi.

Dave'in keyfi artmıştı. «Peki öyleyse, benden kibarca gitmemi iste, çıkayım odadan.»

Öfkesine karşı kendini tutamıyordu. «Cehenneme kadar git!» dedi.

«Kibarca istemek mi denir buna?» Alay ederek Kim'e doğru başını sallıyordu. «Erkek nasıl idare edilir, senin daha çok şey öğrenmen gerek, yeşil gözlüm. Şimdi gel buraya da, bu işi doğru dürüst yap bakalım!»

Kim, dıştan sakin görünerek yatağa yaklaştı, ayak ucunda duran temiz gömleği alıp uzattı. «Lütfen şunu giyip buradan çıkar mısın?»

Dave uzanıp, Kim'i yatağa, yanına çekti, üzerinden eğilerek sigarasını tablada söndürdü. Gri gözler pırıl pırıl yeşil gözlere bakıyordu. «Ne

demiştin?»

«Gömleğin buruşuyor.»

«Başkasını giyerim.» Gözleri, Kim'in yüzünde dolaştı, boynunun hemen duygulanmaya hazır çukurunda durdu, sonra dudaklarında gezindi. «Titriyorsun,» dedi. «Bana belli etmemek için de kıvranıyorsun, ama ben seni ne kadar istiyorsam, sen de beni o kadar istiyorsun. Neden olmasın? İkimizin de temel istekleri aynı.»

«Ama değer ölçülerimiz farklı.» Sakin bir sesle söylemeye çalışmıştı, adamın böylesine yakınında olmanın verdiği coşkuyu bastırmaya çalışıyordu. «Senin için olan biten bu kadar, değil mi, Dave? Sadece fiziksel bir şey. Benim düşüncelerim ve duygularım seni hiç ilgilendirmiyor.»

Dave'in yüzündeki ifade garipti. «Şu anda benim ne düşündüğüm ya da hissettiğim senin umurunda mı?»

«Hayır. Çünkü sen beni ilgilendirmiyorsun! Benim de sana söylemek istediğim bu. Bir erkek için, hangi kadın olursa olsun fark etmez, yeter ki kadını çekici bulsun, ama bir kadın için daha başka şeyler de gerekli, daha derin duygular, ancak o zaman karşılık verebilir.»

Dave'in kalın dudakları büküldü. «Yani Adams'a karşı duydukların gibi, öyle mi? Gerçekten bulunmaz çocuk!» Kim'in yumruklarını sıktığını görünce, acı acı gülümsedi. «Haydi bakalım, yap düşündüğünü de, ne karşılık alırsın gör!»

Kim bir an için onun bu korkunç ağzına yumruğunu indirmenin tadına varmayı düşündü, ama yalnızca bir an için. Duyacağı bir anlık zevke karşılık, kendisini küçük düşürmek için onun

neler yapabileceğini düşündü. Kendini yatağa gevşek gevşek bıraktı, Dave'e bakan gözleri alev alev yanıyordu. «Chris'i bu işe karıştırma!»

«Neden? Onu Mai ile birlikte düşünmek mi seni çok üzüyor, yoksa onun hakkında ta başından beri yanılmış olmak mı?»

Kim'in boğazı tıkanmıştı. «Ondan söz etmek istemiyorum.»

«İyi, biz de onu unuturuz, burayı ve şimdi yapacaklarımızı düşünürüz. Gene buz numarasını mı yapacaksın, yoksa kendine karşı daha dürüst davranmaya karar verdin mi?»

«Fark eder mi?»

«Benim için pek fark etmez, ama senin için çok eder. Ne kadar çırpınsan da, burada, benimle kalakaldın işte. Şimdi keyfini çıkarmaya çalışsan olmaz mı?» Sesi birazcık yumuşadı. «Unut o tepeden bakan inançlarını, yeşil gözlüm. Ben seni idare ederim.»

Kim gevşemişti, eriyordu, bütün duyguları garip bir biçimde canlanmıştı, ama içinde küçücük bir nokta, aklını başında tutması için direniyordu.

Boğuk bir sesle, «Sana teslim olmayacağım, Dave,» dedi. «Benden istediğini, zorla alman gerekecek.»

Dave'in gözleri sabırsızlıkla buğulandı, ağzının kenarındaki çizgiler sertleşti. «Öyle olsun!»

Kim içinden, 'öyle olacak,' diye düşünürken, Dave'in dudakları, ağzını kapladı. Ne olursa olsun, evlendiği saf kızın nerelere vardığını Dave'e belli etmemeye kararlıydı.

Cumartesi öğleden sonra saat dörtte kente vardılar, Dave'in hafta sonları kaldığı otele gittiler. Odaları temiz, derli toplu, gösterişsizdi, banyo, Kim'in o güne kadar gördüğü en küçük banyoydu. Dave bavulları yataklardan birinin üstüne koydu, sonra garip bir gülümseyişle, pencereden dışarıya bakan Kim'i süzdü.

«Atlamak için çok yüksek... ya da çok alçak. Hangi açıdan baktığına bağlı.»

Kim duymazlıktan gelerek denize bakıyordu: Limanda gemiler vardı. Belki bir İngiliz gemisi de vardı. Ama olsa da işine yaramazdı, bundan yararlanmak için yeterince uzaklaşamazdı. 'Üç hafta daha var,' diye düşündü. Üç hafta daha Mrs. Dave Nelson olarak yaşayacak, sonra ülkesine dönecek ve onu bir daha görmeyecekti. Kafasının ardından bir ses de, 'onu bir daha unutamayacaksın,' diyordu. Hemen odadan yana döndü.

«Yemek kaçta?» diye sordu.

«Kaçta istersen. Acıktın mı?»

«Hayır, sadece sordum.» Bavulu açtı, kendi eşyalarını çıkardı, akşam giymek için getirdiği elbiseyi, sabah giyeceği kareli bluzu astı. Tuvalet eşyalarını tuvalet masasına koydu, sonra gene bavula döndü, «Eşyalarını kendin mi çıkarmak istersin?» diye sordu.

Dave omuz silkti. «Sen nasıl istersen. Gidip bir içki içeceğim. Hazır olduğun vakit, gelmek istersen, bar merdivenleri inince solda.»

Kim soğuk bir sesle, «Ben burada kalmayı tercih ederim,» dedi.

«Peki.» Aldırış etmemiş görünüyordu. «Birkaç saat sonra görüşürüz.»

Yalnız kalınca, Kim bavulu boşaltıp, eşyaları yerleştirdi, Dave'in keten kostümünü dolaba astı. Gidişi onu rahatlatmalıydı, ama Dave'in kendini çok belli eden varlığı olmayınca, oda bomboş kalmıştı. Aşağıda ona katılma davetini geri çevirdiği için neredeyse pişmandı. Zaten gereksiz yere direnmişti.

Bavul boşaltma işi bitince, önündeki iki saat upuzun, bomboş uzanıyordu. Dışarıya çıkıp otelin çevresini dolaşmayı düşündü ama bu da hoşuna gitmedi.

Tekrar pencereden baktığı sırada, kapı vuruldu. Gidip açtı, koridorda duran adama bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra sesi çıkabildi.

«Chris!»

«Merhaba, Kim!» Sesi heyecanlıydı, hemen arkasına dönüp koridora bakması sinirli olduğunu gösteriyordu. «Girebilir miyim?»

«Ben...» Sesi kısıldı. Bir daha denedi. «Ne istiyorsun?»

«Seninle konuşmak.» Gözlerinde acıklı bir bakış vardı. «Ne olursun, Kim, başım dertte. Gerçekten dertte!»

Odaya girebilsin diye geri çekildi, kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayadı. «Benim burada olduğumu nereden biliyordun?» diye sordu.

«Dave Nelson ile beraber geldiğinizi gördüm.» Odaya girdikten sonra Chris kendini daha güvende hissediyordu, Kim'i baştan aşağı süzerken, sinirli değil, hesaplıydı. «Tekrar aşağıya inip bara girmesini bekledim, sonra danışmadaki kızdan ne yapıp edip oda numaranızı öğrendim. Sana da bravo doğrusu. Dave Nelson iyi partidir. Nasıl becerdin?»

«Şanslıyım diyebilirsin. Demin ne demek iste-din sen, Chris? Ne türlü dertte başın?»

Chris pencereye gidip aşağıya, sokağa baktı, sonra perdeyi gene kapattı ve dönüp Kim'e baktı, kendini savunurcasına bir çalımla ellerini cebine soktu. «Mai'nin kocası beni arıyormuş... kardeşiyle birlikte... benzetmek için.»

«Benzetmek mi?»

«Gebertmek yani. Ben sokaktayken, bu sabah eve gelip Mai'yi götürmüşler. Sokaktaki çocuklar beni uyarmasaydı, ben de tam üstüne gidecektim.»

Kim şaşkınlıkla ona bakıyordu. Sonunda, «Peki ama,ben sana nasıl yardım edebilirim ki?» diye sordu.

«Şey...» Durakladı. «Paran var mı?»

«Para mı?» Ansızın içinden gülmek geldi. «Chris, daha birkaç gün önce sen bana uzun süre yetecek kadar paran olduğunu söylememiş miydin?»

«Ben de öyle sanıyordum.» Sesi donuktu. «Kalan para evdeydi. Mai'yi tanıdığım kadarıyla, evden çıkmadan önce parayı da almıştır. Kaçacaktık gizliden, onun için bankadan son meteliğime kadar çekmiştim, yola çıkmak için. Ortalık yatışana kadar eve gidip üstümü bile değiştiremem, zaten bana üst baş bırakmamışlardır ya... Üzerimde yirmi İngiliz lirası kadar var, hepsi bu.» Merakla ona bakıyordu. «Ne diyorsun?»

Kim toparlanmaya çalıştı. «Ne yazık ki, bende de para yok. Senin istediğin kadar yok.»

«Ama alabilirsin.» Hafifçe, anlamlı biçimde konuşuyordu. «Dave Nelson ile evlenmeyi başaran

bir kadının başaramayacağı şey yoktur... yoksa durumu idare etmek için evlendiğinizi mi uydurdunuz?»

«Hayır, uydurmadık.» Kim, aklı karmakarışıkken, nasıl böyle sakin görünebildiğine kendi de şaşıyordu. «Ama Dave konusunda yanılıyorsun Bana para vermez. Senin burada olduğunu bilse... Mai'nin kocasını aratırdı sana... Kusura bakma... Chris.»

«Ama tek umudum sensin!» Çaresizlik ifadesi gene gözünde ve yüzünde belirmişti. Birkaç adım atıp Kim'e yaklaştı, omuzlarından yakaladı, korkuyla yüzüne baktı. «Kim, bana yardım etmen gerek! Bu insanlar böyle bir olayda, gözlerini kırpmadan insanın canına kıyarlar. Aptallık ettiğimi biliyorum, ama anlamaya çalış. Mai konusunda kendime hakim olamadım, ondan uzak durmaya ne kadar çalıştığımı bir Allah bilir, bir ben. Beni öyle bir hale getirdi ki, artık düşünemiyordum. Onu elde etmem gerekiyordu, Kim, dayanamadım!»

«Yeter.» Kim titriyordu. «Onun hakkında hiçbir şey dinlemek istemiyorum. Benim yerime onu seçtin. Şimdi sana neden yardım edecekmişim?»

«Bir zamanlar birbirimize yakın olduğumuz için. Sen, sen olduğun için. Biliyorum, göz göre göre benim ölümüme razı olamazsın.»

Uzun bir sessizlikten sonra Kim boğuk bir sesle sordu: «Kaç para gerekli sana?»

«Beni buradan başka bir yere götürüp, bir iş buluncaya kadar birkaç gün idare edecek kadar. Birkaç yüz lira olur.» Kim'in yüzündeki ifadeyi görünce, sözünü değiştirdi. «Neyse, hiç değilse yüz kâğıt. Ondan azıyla bir yere gidemem.»

«Gitmek zorunda kalabilirsin.» Kim uzaklaştı, tek düşüncesi onu bir an önce odadan çıkartmaktı. Bu kadar parayı nasıl bulacağını düşünmeden sordu, «Seni nerede bulabilirim?»

«Burada kalmam gerekiyor. Sokakta görünemem bir süre. Bu koridorun ucunda bu gece için bir oda tuttum, ama yarın gitmem gerek.»

Kim vaktin önemli olmadığını düşündü. Hiç değilse bu olayda önemli değildi. Dave'den para istemek için ne uydursa inandıramazdı. Tek yol gerçeği söylemekti, buna tepkisinin ne olacağını da biliyordu.

Boğazı kupkuruydu, başını salladı, «Tamam,» dedi. «Artık gitsen iyi olur.»

«Sağol.» İçten konuşmuş gibiydi. «Sana güvenebileceğimi biliyordum, Kim.» Bir eli kapının tokmağında, durdu, gözleri Kim'in yüzünde dolaşıyordu. «Beni çok aşağılık buluyorsundur.»

Kim ifadesiz bir sesle, «Hayır,» dedi. «Sadece git, hadi, Dave gelip seni burada bulmasın. Nedenini anlatmama bile vakit bırakmaz.»

Chris daha fazla oyalanmadan gitti, Kim bir süre ardından kapıya bakakaldı, sonra gidip yatağın kenarına çökercesine oturdu.

Dave döndüğü vakit mavi elbisesini giymişti. Onu hiçbir duygu belirtmeden karşıladı. Dave duş yaparken, sonra tekrar keten kostümünü giyerken, bir dergi okur gibi yaptı. Onu ilk defa, gömlek kravat dışında böyle resmi giyinmiş olarak görüyordu; çok değişmişti. Alıştığı, açık havada çalışan, sert adam gitmiş, onun yerine iyi giyinmiş bir yabancı gelmişti; kol düğmeleri tiril tiril gömleğinin kolunda parlıyordu, güzel dikilmiş kostümünde vücudu ince ve yumuşak hat-

lıydı. Yüzü bile daha az sertti. Bir tek, gri gözleri değişmemişti, aşağıya inmelerini önerirken Kim isteksizce kalkınca, alaycı bakışlarla onu süzüyordu.

«Gülümsemeyi denesen,» diye öğüt verdi. «Herkesin bizi geçimsiz bir karı koca sanmasını istemeyiz, değil mi?»

«Ne düşündükleri senin umurunda mı?» Dave başını bir yana eğdi.

«Değil. Galiba haklısın. Gidelim mi?»

Yemek salonu doluydu. Tavandaki vantilatörlere karşın, içerisi sıcak ve havasızdı, sinek doluydu.

Kim çevresine bakınırken, Dave yüzünü inceleyerek, «Ama yemek iyidir,» dedi. «Afrika'da insan çevresine pek dikkat etmemeyi öğrenir.» Önce Kim'in sigarasını yaktı, sonra kendininkini boş bir şişeye takılmış mumun alevine tuttu, arkasına dayandı, mum ışığında Kim'i gözlemeye başladı. «Uyku iyi geldi mi?»

Kim hemen başını kaldırdı. «Uyku mu?»

«Ben içki içerken, herhalde sen de uyumuşsundur diye düşünmüştüm.» Gözleri biraz daha keskinleşti. «Dışarıya çıkmadın ya?»

«Yok. Hayır. Dışarıya çıkmadım.» Çaresizlik içinde yemek salonuna bakındı. «Servis biraz daha çabuk olmalı.»

«Acelemiz yok ki...» Sustu. «Yoksa var mı?»

Kim hemen ona baktı. «Neden olsun?»

Yumuşak bir sesle, «Bir soruyu asla bir başka soruyla cevaplama,» diye öğüt verdi. «Daima, bir şey saklıyormuşsun izlenimini bırakır.»

Ondan isteyeceği şeyi istemenin tam zamanıydı, ama yeri değildi.

Dave kelimelerin üzerinde dura dura. «Gizleyecek bir şeyin var mı, Kim?» diye sordu.

Söylemenin tam zamanıydı, ama bir türlü açılamıyordu. Chris burada, bu oteldeydi. Dave bunu bilirse, kim bilir ne yapardı, hele odasına girdiğini öğrenirse.. Ama bunu şimdi gizlemek, daha sonra daha büyük bir sorun çıkarabilirdi.

Sonunda güçlükle, «Senden bir şey istemem gerek,» dedi. «Ama burada olmaz, Dave. Önce yemeğimizi yiyelim.»

Dave'in cevap vermesi sanki yüz yıl sürmüştü. Gözleri yüzünü delercesine bakıyordu. «Peki,» dedi, «Önce yemek yeriz.»

Bir saat yemek süresince, Kim önüne konulan yemeklerin tadına bile varamadı, oysa yemek yemeğe kendini bayağı zorlamıştı. Dave görünürde, böyle yavaş yemek yemesine sinirlenmiş değildi, ama göz göze geldikleri vakit Kim onun çenesinin kasıldığını fark etti. İçin için, kendi davranışının Chris'le ilgili olduğunu Dave'in sezdiğini biliyordu ve gerçeği hemen anlatması için onu zorlamaktan kendini güç alıkoyduğu belliydi.

Oysa Dave'in sabrı konusunda yanılmıştı. Yemekten sonra onu sokağa çıkardı, sokaklar kalabalıktı, gaz lambalarıyla aydınlanmış satış tezgâhları doluydu yollarda. Ne olduğunu fark edemeden, Kim kendini arabada buldu, kentten uzaklaşıyorlardı. Freetown'un ana caddesinde iki yanda koca bir cezaevi vardı. Elektrikli duvarları, soğuk ve korkutucuydu.

Sonunda uzun bir kumsala geldiler, yanında golf alanı vardı. Dave arabayı çimenliğin üstünde durdurdu, kontağı kapattı, hemen sigarasına

uzandı.

«Tamam,» dedi. «Anlat bakalım.»

İşte tanıdığı Dave buydu. Konuya yavaş yavaş değil, doğrudan doğruya girerdi. Kim pencere yanına biraz daha sokuldu, nasıl başlayacağını bilemiyordu... daha doğrusu nereden başlayacağını kestiremiyordu.

Sonunda, «Chris'in başı dertte,» dedi.

«Tahmin etmiştim.» Kelimeler sertçe söylenmişti. «Demek Nemesis sonunda yakasına yapışmıştı, öyle mi?»

«Öyle denebilir herhalde.» Sıcağa karşın titriyordu. «Onu gerçekten... yani ele geçirirlerse, ona bir şey yaparlar mı?»

«Onlar demekle Mai'nin kocası ve kardeşini kastediyorsan, uzun süre başkalarının karılarına el atamayacak duruma getirecekleri kuşkusuz.» Kuru bir bakışla devam etti. «Buradaki insanlarda bizim Batılı uygar davranış yoktur bu konularda. Dişe diş, göze göz derler.»

«Ama o tek başına suçlu değil ki, Mai de onunla beraber gitti.»

«O başka.» Dave, Kim'in yüzünü görebilmek için döndü. «Para istiyor herhalde.»

Kim dudağını ısırdı. «Evet.»

«Belli ki, parayı senin bulmanı bekliyor. Benden istemeni?»

Gene, «Evet,» dedi.

Suskunluk sinir bozucuydu. «Kaçışı için benim para vermemi, buna razı olmamı nasıl bekliyebiliyor?»

«Beklemiyor. Ancak...» Söylemenin bir yolunu arıyordu. «Ama evli olduğumuza göre, sandı ki...»

«Sana bunca şey verdikten sonra, hiçbir şey esirgemem diye düşünmüş olmalı.» Kim'in sesi kısılınca, onun yerine kendisi söze devam etmişti. «Tabii, sen ona aramızdaki anlaşmayı anlatmadın, ama kabul etmeyeceğimi düşünecek kadar beni tanıdığını sanmıştım. Senin eski nişanlın başına gelecekleri çoktan hak etti, şahsen ben onun uğruna parmağımı bile kıpırdatmam.»

Kim kucağında avucunu kapattı. «Ben... öderim sana.»

Dave'in kaşını kaldırdığı görülmese de, hissediliyordu. «Nasıl?»

Bundan sonra, hayatının en güç sözlerini söylüyordu artık. «Ben... senin istediğin gibi olurum.»

Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak güçtü, ama konuştuğu vakit sesi kesindi. «Demek, Adams'ın güvenliği uğruna, kendini satmaya hazırsın?»

«Böyle görmek istiyorsan.»

«Başka ne türlü görülebilir?» Sigarasını parmaklarının arasında sıkıp söndürdü, sonra büyük bir hırsla pencereden fırlattı. «Sana yaptıklarından sonra, cehennemin dibine gitmesini söyleyecek kadar gururlu sanırdım seni.»

Chris'in ona yaptıkları, bazı kimselerin kullandıkları yöntemin yanında hafif kalır diye düşündü, ama düşündüklerini açıklamaktan çekindi. «Chris Adams umurumda bile değil,» dedi. «Yani sandığın biçimde değil. Ama yardım gerektiğini de bilmezlikten gelemem. Parayı bulmamın başka bir yolu olsaydı...» Sustu, Dave'e bakmadı. «Senin, karşılıksız olarak yardım edeceğini bekleyemezdim.»

Dave acımasızca cevap verdi. «Henüz yardım edeceğimi söylemedim. Karşılık olarak ne alacakmışım?»

Kim acı acı iç çekti. «Sana açık seçik anlatmama gerek yok sanırım.»

«Yok. Anlatman gerekmez.» Birden elini uzattı, Kim'in çenesini tutup, yüzünü kendine çevirdi. Kendi yüzü sertti. «Şimdi durumu yerli yerine oturtalım, olmaz mı? Sen fedakârlık etmiyorsun, Kim. Bana önerdiğin şey, seninle seviştiğimiz ilk geceden beri bana vermek istediğin şeydir. Ama, bunu Adams'ın hatırı için yaptığına kendini inandırmak daha hoşuna gidecekse, öyle olsun. Kendi kendine ne dersen de, yeter ki ben karşımda küçük bir kız değil, gerçek bir kadın bulayım.»

Dave'in dudakları, dudaklarına ısrarla değince, artık bir şey daha söylemesine ne yer, ne de vakit kalmıştı. Günlerce duygularını baskı altında tuttuktan sonra, sonunda kendini bırakmanın rahatlığı sonsuzdu, harikuladeydi. Kolları sanki kendiliğinden Dave'in boynuna sarıldı, parmakları gür saçlarını tarıyordu. Dave'in kollarının sırtını daha da fazla sıktığını, göğsünün sertliğinin soluğunu kestiğini hissetti, o ana kadar bastırdığı istekleri, içinden bir kaynak gibi fışkırıyordu. Sonunda Dave onu birden, biraz da sertçe bırakınca, yüzüne soğuk su serpilmiş gibi oldu. Kolları, bacakları titriyordu. Orada, karanlıkta, öylece oturup gözlerini Dave'in yüzüne dikmişti, anlayamıyordu ama, onun davranışında bir değişiklik seziyordu.

«Dave?» Sesi bir fısıltıydı, çekingendi, soru sorarcasına seslenmişti. Ancak o zaman Dave kı-

pırdadı, döndü, kontağı çevirdi.

Sert bir sesle, «Merak etme,» dedi. «Adams parayı alacak. Ancak, bundan sonra adını bir daha duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?»

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Dave, Chris'i yalnız başına görmekte ısrar etti, giyinir giyinmez de onun odasına gitti. İki saate yakın bir süre sonra döndü. Kim, iki saat, pencereden, iki adamın ardından bakakalmıştı. Dave'in pazar sabahı bu kadar çok parayı nereden bulacağını bilmiyordu, sormak da istememişti. Bildiği tek şey, rengârenk sokakta, ince, uzun boyuyla Dave'in döndüğünü görünce birdenbire rahatladı.

Odaya girdiği vakit, Kim bir gece önce giydiği elbiseyi katlayıp bavula koyuyordu. Hemen Dave'e baktı, sonra başını çevirdi, dudaklarındaki soruyu sormaya gücü yoktu.

Dave kısaca, «Vapura bindi, Dakar'a gidiyor,» dedi. «Şansımız varsa, bir daha yüzünü görmeyiz. Kahvaltı ettin mi?»

Kim başını salladı. «Seni bekledim.»

«Çok naziksin. Sonra hemen kumsala gideriz. Yanımıza yiyecek alırsak, günü orada geçiririz, sonra dönüp yemek yer, daha sonra da eve gitmek için yola çıkarız.»

Yemek sıkıntılı geçti. Dave, aralarında elle tutulurcasına ağırlaşan havayı gidermek için hiç-

bir şey yapmadı. Dışarıda herkes kilisenin yolunu tutmuştu, kimi karalar giymişti.

Bir gece önce gittikleri kumsala vardılar. Şimdi çeşitli ülkelerden insanlarla doluydu. Dave yüzmeyi önerince Kim başını salladı, daha sonra yüzeceğini söyledi. Onun kıyıya yürüyüşünü gözledi, geçerken, başkalarının da dönüp baktığını gördü. Onca kalabalıkta bile göze çarpıyor, kadınların ilgisini çekiyordu.

Döndüğü vakit daha rahatlamıştı, kendini Kim'in yanına kumların üstüne attı, sigara çıkardı.

«Sen de girmeliydin. Harikaydı.» Merakla Kim'e baktı. «Yüzme biliyorsun, değil mi?»

Kim, çok iyi değilse de, yüzebildiğini söyledi ve birbirleri hakkında ne kadar az şey bildiklerini düşündü. Evliydiler, karı koca olarak birlikte yaşıyorlardı ama gene de, her şeye rağmen, iki yabancıydılar. Belki de böylesi daha iyiydi. Ayrılma vakti gelince, unutulması gereken daha az şey olacaktı... eğer unutabilirse.

Biraz sonra, «Madene döndüğümüz vakit bana bir araba vereceğini vaat etmiştin, unutmadın ya?» diye sordu.

«Unutmadım.» Dave'in gözleri kapalıydı. Sesi neredeyse keyifliydi. «Biraz direksiyon çalışması yapman, sonrası için yararlı olur.»

«Sonrası için mi?»

«Evet, iş bittiği vakit.» Hâlâ gözlerini açmamıştı. «İngiltere'ye dönmeden önce, bir yolculuk yapmayı düşündüm. Belki güneye gider, Lagos'tan bir gemiye bineriz.»

Kim bir süre kıpırdamadan durdu, parmaklarından akıttığı kumlar avucunda kaldı. «Beni

de... beraber mi götüreceksin?»

«Elbette.» Fazla üzerinde durmadan konuşuyordu. «Yoksa, seni ne yaparım?»

«Beni kendi başıma gemiye bindirip gönderebilirsin.»

Gri gözler, Kim'in bir yana eğik başını inceliyordu. «Bunu tercih eder miydin?»

Eder miydi? Kim hemen bir cevap bulamadı.

«Tercih hakkım var mı?» Dave'in dudaklarının bir gülümseyişle yayıldığını gördü.

«Hayır, yok. Şu anda yok. Biz...»

«Ya, demek bu yüzden ortalarda görünmüyordun, Dave?» Ses arkalarından gelmişti. Kim hemen döndü, üzerlerine eğilen, mayolu tıknaz adamı gördü, adamın gözlerindeki açık seçik hayranlığı görünce, kendini oltanın ucunda kıvranan bir balığa benzetti. «Onu sırf kendine saklamak istediğin için seni kınayamam doğrusu. Ama madem ki buradayım, hiç değilse tanıştır bizi.»

Dave doğrulup oturmuştu, yüzündeki ifade ancak onun becerebileceği biçimde esrarlıydı. «Kim, sana Ralph Tait'i tanıştırayım,» dedi, sonra gene yüzünün hatları hiç değişmeden devam etti. «Karım.»

Kim çok zaman «çenesi düştü» sözünü duymuştu, okumuştu, ama bunu gerçek yaşamda gözleriyle hiç görmemişti. Adamın şaşırdığını söylemek, durumunu anlatmaya yetmezdi; ama çabuk kendine geldi.

«Duyduklarıma inanamıyorum!» diyebildi. «Demek Dave Nelson sonunda ipin ucunu kaptırdı!» Açık mavi gözler gene Kim'i inceledi, yüzündeki ifadeye dikkatle bakıyordu. «Bazı kim-

seler sizi hoş karşılamayacaktır, söylemesi benden. Sizin erkeğinizi ele geçirmeye çok kadın çalışmıştır. Bu işin sırrı nedir?»

«Tamam, yeter, Ralph.» Dave hafif bir sesle konuşmuştu, ama sesinde burukluk vardı. «Yalnız mısın?»

«Değilim.» Başıyla plajın gerisindeki ağaçlığı gösteriyordu. «Öbürleri geride. Denize girecektim, sizi gördüm.» Sesinin tonu hemen değişti. «Karen de bizimle. Garip, daha dün gece senden söz ediyordu.»

«Öyle mi?» Bu sözden de hiçbir anlam çıkmıyordu.

«Evet. Bak..» Anlaşılan, Ralph imadan pek anlamıyordu. «Herkese bir merhaba demeden gidemezsin. Daha iyisi, öğle yemeğini birlikte yesek? Bilirsin, Bea her zaman ne kadar çok yemek getirir. Herkese yetecek kadar var.»

Dave cevap vermeyince, Kim çekinerek, «Biz de yiyecek getirmiştik,» dedi.

«Daha iyi ya.. Getirin onları, öbürlerine katarız.» Ralph gözlerini Kim'den ayırıp, Dave'e baktı, meraklanmıştı. «Hadi canım, balayı sonsuza dek sürmez. Hiç kuşkum yok, Kim de tanışmak ister senin... dostlarınla.»

Dave yavaş yavaş kalktı, ıslak mayosundan kumları silkeledi. Kim'e hiç bakmıyordu. «Peki, söyle onlara, toparlanır toparlanmaz geliyoruz.»

Ralph giderken Kim eşyalarını toplamaya başladı, Dave'de bir gerginlik hissetmişti. Çantasını toplayıp ayağa kalkınca; «Kim bu insanlar?» diye sordu. «Yani, nasıl tanıştın onlarla?»

«Ralph kereste işi yapar .. bir çeşit danışman

olarak çalışır. Karısıyla ve kendisiyle bir iki hafta sonu geçirmiştim. Hep onlarla birlikte gezen bir çift daha vardır.» Sabırsızlanarak, «Haydi gel,» dedi.

Grup onları palmiye ağaçlarının gölgesinde bekliyordu, yaklaştıkları vakit, her birinin yüzünde başka ifade vardı. Kim'in dikkati hemen gruptaki en genç kadına çevrildi; ince, biçimli bir esmerdi, sarı bir bikini giymişti, güneş yanığı, klasik biçimli yüzü, Kim'i yukarıdan aşağıya süzerken merakını gizlemiyordu.

Dave'e, «Görüşmeyeli çok oldu,» dedi.

«Öyle.» Cevap rahatça söylenmişti. «Pek çok oldu. Ne var ne yok sende?»

«İyilik.» Kadının gözleri gene Kim'e çevrildi, bu gözlerin karanlık derinliklerinde hemen hemen keyifli bir bakış vardı. «Beni karına tanıtsana.»

«Resmiyete ne gerek var?» Dave eliyle Kim'in omuzuna hafifçe dokunarak onu biraz daha kendisine doğru çekti. «Bu, Karen; şurada duran da Bea; Ralph'ı tanıyorsun. İşte burada da Vida ve Norris.» Eli, Kim'in omuzuna biraz daha bastırdı, onu gruba yaklaştırmak istiyordu. «Sen kızların yanına git. Isırmazlar.»

Bea ansızın gülmeye başladı, bu ses mavi tonlu ak saçlarına ve düzgün biçimine aykırı kaçmıştı. Kırkını aşkındı ama saçı vaktinden önce ağarmıştı, gene de kocasından birkaç yaş daha büyük gösteriyordu. «Seni özledim, Dave,» dedi. «Sen, hakareti övgü gibi söyleyebilen tek erkeksin.» Kim'e bakışları nazik ve müşfikti. «Bu adamla hayli güç bir yük almışsın üstüne.»

Karen hemen, «Belki Kim onu kolayca idare

edebiliyordur,» dedi. «Pek becerikli görünüyor. Öyle misiniz?» Soru, Kim'e yönelikti ve cevap bekleyen bir hali vardı.

Kim gözünün ucuyla Dave'in biraz ötede Norris'le birlikte oturduğunu gördü, cevabını duyabilirdi. «Öğreniyorum,» dedi.

Bea, Dave'e, «Nasıl tanıştınız?» diye sordu. «Son altı haftadır madenden çıkamadığını sanıyordum.»

Dave üzerinde durmadan, «Doğru,» dedi. «Kim madende çalışıyor.»

Ralph inanmayarak, «Maden işinde kadın çalıştırmaya başladıklarını bilmiyordum,» dedi. «Büyük bir gelişme. Sen burada daha fazla kalmayacaksın değil mi?»

«Hayır.» Dave daha fazla bir şey söylemek niyetinde değildi.

«Bu arada, siz de madende oturuyorsunuz demek?» Bea bunu, kendinin hiçbir suretle kabul edemeyeceği bir durum olarak gördüğünü belli eden bir ifade ile söylemişti. «Aman Tanrım, biz kadınlar, aşk uğruna nelere katlanırız!»

Kim, Dave'in bakışındaki anlamı kavramış, yüzünün daha fazla kızarmasını önlemeye çalışıyordu.

Ondan sonra geçen bir saatte Dave belki iyi vakit geçirmiş olabilirdi ama, Kim için öyle olmadı. Gene de tabii davranmak için elinden geleni yaptı. Karen, biraz daha kızarmış piliç ikram etmek bahanesiyle Dave'in yanına gitmiş ve orada kalmış, Kim'in hiç tanımadığı ortak dostlar ve olaylardan heyecanla söz etmeye başlamıştı. Geçmişte ikisinin arasında dostluktan öte bir ilişki olduğu belliydi. Kim aklını buna takma-

maya çalıştı. Kendisiyle bir ilgisi yoktu bunun.

Saat üçü geçmişti, biri yüzmeyi önerdi. İlk ayağa kalkanlardan biri Kim oldu; bu giderek güçleşen durumdan, kısa bir süre de olsa, uzaklaşmak işine gelmişti. Suya girer girmez de öbürlerinden biraz uzaklaştı, körfezin sağ köşesinden suya doğru çıkıntı yapan kayalık yönde yüzmeye başladı, orada birkaç dakika dinlenmek istiyordu.

Kayalık sandığından da uzaktı. Daha yarı yoldayken bacak kaslarının ağrımaya başladığını, kollarının kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. Kayalık ilk baktığı kadar uzaktaydı hâlâ, oysa kumsal da aynı uzaklıktaydı. Hiçbirine ulaşamayacağını, giderek artan bir kaygıyla görüyordu. Hiçbir zaman bu gücü bulamayacaktı kendinde.

Suyu yararak kendisine yaklaşan yüzücü sanki bir can kurtarandı. Ona doğru yüzmeye çabalarken, kollarının, bacaklarının birbirine uyum sağlaması için uğraşıyordu. Dave sonunda ona yaklaştığı vakit, onun kısa, sert emirlerini hemen yerine getirmeye hazırdı, Dave onu sırt üstü yatırdı, bir kolunu göğsüne doladı ve suda onu çekmeye başladı. Yere basıp, kumu ayaklarının altında hissedinceye kadar sanki yıllar geçmişti, o zaman bile Dave onu bırakmadı, kolunu beline doladı ve sığ suda yürürken de yardım etti. Kendi de soluk soluğaydı, Kim'e bakarken, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Sert sert sordu: «Orada ne arıyordun sanki, iyi bir yüzücü olmadığını söylemiştin, neden boyunu aşan uzak yerlere gittin!» Birden sustu, öbürleri yanlarına yaklaşırken, yüzü hâlâ sertti.

Norris hepsinin adına sordu, «Ne oldu, kramp mı?»

Kim vücudunun titreyişini önlemeye çabalayarak, «Şey.. biraz fazla açılmışım, hepsi bu, ama şimdi çok iyiyim artık,» diyebildi.

Bea biraz kaygıyla, «Yüzün bembeyaz,» dedi. Dave'e döndü. «Eve gelip, biraz dinlense iyi olur bence. Şok tehlikeli bir şeydir.»

Kim hemen, «Hiç gerek yok,» diye reddetti. «Üstelik gidip otelden eşyalarımızı almamız gerek.»

Dave kararlıydı. «Bunu daha sonra yapabiliriz. Bea haklı. Korktun, biraz yatmalısın. Kente dönmek için çok vaktimiz var.» Eliyle dirseğinden kavradı. «Bu önerini kabul edeceğiz, Bea.»

Bea, onun yanısıra yürürken, «Bak, şimdi ne yapacağımızı söyleyeyim sana. Sen git eşyaları kendin getir Dave, yemeği bizde yeriz. Üstelik burası madenin neredeyse yarı yolu üzerinde.»

Herkes arabalarına bindi. Land-Rover'da Dave ile yalnız kalınca, Kim cılız bir sesle, «Seninle beraber gelip tasarladığımız gibi otelde yemek yemeyi tercih ederdim. Gerçekten bir şeyim yok,» dedi.

Dave kısaca yüzüne baktı, «Rengin yerine gelince buna inanabilirim,» dedi. «Üstelik daveti kabul ettim bile.» Sustu. «Neden çekiniyorsun? Benden başka birileriyle bulunmak hoşuna gider sanmıştım.»

Kim hafifçe başını kaldırdı. «Böyle bir şey söylemedim.»

«Doğru.» Sesi kuruydu. «İstesen de, istemesen de Tait'lerle birlikte yemek yiyeceğiz. Onun için güler yüzlü olmaya çalış. Neden hoşlanmadın

onlardan bilmiyorum ama...»

Kim hiç düşünmeden konuştu. «Sorun Tait'ler değil.. ama.. Karen de orada olacak, değil mi?»

Güneşe bakarken Dave gözlérini kıstı. «Onun ne ilgisi var?»

Kim bir an susup sonra cevap verdi. «Senden çok hoşlandığını açık seçik belli ediyor.»

«Yaa!» Dave dudaklarını büktü. «Yoksa kıskançlık mı başladı?»

«Hayır, değil, ama benim hiç önemim yokmuş gibi davranması hoşuma gitmedi. Belki bir zamanlar seni elde etmişti...»

Yüzünün sert hatları daha da sertleşmişti. «Aklına olmayacak şeyler getirme. Hiçbir kadın beni elde etmemiştir... sen dahil. Karen sana dediğin gibi davranmışsa, bu senin hatan. Ne yapmamı bekliyorsun?»

«Hiçbir şey.» Dudaklarından çıkan sözlerde öfkeden de öte bir şey vardı. «Bu durumun seni fena halde eğlendirdiğine yemin edebilirim. İşlerini öyle ayarladın ki, hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan dilediğin kadar kadınla ilişki kurabilirsin. Şimdi anlıyorum, demek bu yüzden aramızdaki bağlantıyı uzatmak istiyordun! Tam senin gibi birine uygun bir ayarlama!»

Dave hafif bir sesle, «Sussan iyi olur,» dedi. «Yeterince konuştun.»

Kim sustu. Kendini güç tutuyordu. Sinirleri gerilmişti, camdan, izledikleri arabaya donmuş gözlerle bakıyor, Dave'in direksiyondaki ellerinde, boğum kemiklerinin bembeyaz olduğunu görüyordu. Boğazı tıkanmış gibiydi, göğsü sıkışıyordu. Dave gerçekten Karen ile ilişki kurmuştu, zaten konuşmasından da anlaşılıyordu. Donmuş

gibiydi, kendi kendine, 'olsa da ne çıkar?' diye sordu. Ne fark ederdi?

Tait'lerin evi, kumsaldan on beş kilometre kadar uzakta, tepedeydi; dört köşe, taş bir villaydı, öbürleri gibi onun da üç yanı çepeçevre balkondu. Eve varan yolun iki yanında, koyu renk, kalın yapraklı, bol meyvalı mango ağaçları vardı.

İçerisi daha serindi, kendisine ayrılan yatak odasının loşluğu çok iyi gelmişti. Kumsaldan ayrılmadan önce ıslak mayosunun üstüne bornozunu geçirmiş, saçını doğru dürüst kurutmamış, görünümüne hiç aldırış etmemişti. Dolabın üstündeki aynaya gözü ilişince, hafifçe güldü. Feci görünüyordu, ıslak saçları omuzuna iniyordu, yüzünde renk yoktu. Başı zonkluyordu. Belki de Bea 'şok etkisini gösterir,' derken haklıydı, oysa suda yalnız başına çırpındığı anları düşününce ne kadar saçma olduğunu anlıyordu. Tek yapacağı şey, dinleninceye kadar sırt üstü kendini suya bırakmak, sonra kıyıya yüzmekti. Bu, Dave'in onu, sırf birden paniğe uğradığı için geçirdiği tehlikelerden ikinci kurtarışıydı, üstelik bu defa hiç de hoşuna gitmediği belliydi.

Bej keten pantolonunun fermuarını çekerken kapı açıldı. Dave'in bir elinde bir fincan, öbür elinde bir şişe ilaç vardı.

«Çay ve sakinleştirici bir ilaç,» dedi. «Saat dört buçuğu biraz geçiyor. Ben kente giderken, sen de yatağa uzanıp biraz uyusan iyi olur.»

Kim inatla, «Sakinleştirici ilaç istemem,» dedi. «Eğer gerekli görüyorsan yatarım, ama benim hiçbir şeyim yok, bir duş yaparsam yeter.»

«Ben elbiselerinle döndüğüm vakit, duş yaparsın.» Çayı yatağın yanındaki sehpaya bıraktı,

avucuna birkaç beyaz tablet koydu ve Kim'e uzattı. «Bunlar seni sakinleştirir. Şu halinle, buna ihtiyacın var.»

Yeşil gözler, gri gözlerle karşılaştı, kaçtı. Tek bir kelime söylemeden Kim hapları aldı ve ağzına attı, koca bir yudum sıcak çayla yutup yatağa uzandı. Bakışlarını Dave'in gözlerinden kaçırıyordu.

Dave, «Daha sonra görüşürüz,» diyerek gitti, kapıyı ardından yavaşça kapattı.

Kim uyandığında hava kararmıştı. Doğruldu, başucunda birinin açmış olduğu lambadan gözleri kamaştı, gözlerini kırpıştırdı. Mavi elbisesi iskemlelerden birinin arkasına özenle yerleştirilmişti, öbür iskemlede de bavulu vardı. Yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı, ama evden bir yerden hafif sesler, sonra bir kadının gevrek kahkahası duyuluyordu.

Kim saatine baktı, yediydi. Saçını gözlerinin üstünden çekti. Başağrısı geçmiş, iyice kendine gelmişti. Artık bu upuzun güne göğüs gerebilecek kadar düzelmişti. Bir tek akşam yemeği kalmıştı katlanılacak, sonra madene dönmek için ayrılma vakti gelmiş olurdu. Şu anda gitmek için can atıyordu.

Bea ona banyonun iki kapı ötede olduğunu söylemişti. Kim buruşuk pantolonunu ve gömleğini çıkarıp, mavi bornozunu giyerek banyoyu aramaya gitti. Taş döşemeli holde kimseler yoktu; sesler, öbür uçtaki oturma odasından geliyordu. Ralph'ın kendine güven dolu sesini tanıdı, cevap veren de Vida, diye düşündü. Dave'in nerede olduğunu, ne zaman döndüğünü merak etti.

Duş onu büsbütün iyileştirmişti. Yatak odasına dönünce elbisesini giydi, uygun beyaz sandallarını da ayağına geçirip, hafif bir makyaj yaptı, saçını fırçaladıktan sonra, arkaya toplayıp bağladı. Gözlerinin altındaki gölgeler dışında yeterince normal görünüyordu. Kararlı bir biçimde arkasını aynaya döndü ve ev halkıyla buluşmak üzere odadan çıktı.

Rahat döşenmiş oturma odasına girdiğinde ilk gözüne çarpan şey, Dave'in saksı içinde bir hurma ağacının başında Karen'in oturduğu yerin hemen yanında duruşu oldu. Güzel esmer kadının bir eli Dave'in kolundaydı, hafif bir sesle konuşuyor, gülümsüyordu. Dave ansızın hayatı pek güzel bulmuş gibi sakin, rahattı.

Kim'in kapıda yarı şaşkın durduğunu görünce, Bea seslendi: «Merhaba. Daha iyisin ya?»

Kim başını salladı ve kendini zorlayarak gülümsedi. «Evet, teşekkür ederim. Çok yorulmuş olmalıyım. Saatlerce uyudum.»

«Evet. Dave, üstünü değiştirmek için odaya girdiğinde hâlâ kendine gelmemiş olduğunu söylemişti. Kendiliğinden uyanmanın daha doğru olacağını düşündü, böylece biz de geceyi burada geçirmeniz ve sabah erkenden madene dönmeniz için durumu ayarladık.»

Ralph, odanın bir köşesindeki kamıştan yapılmış bardan seslendi. «Ne içersiniz?»

Dave ona bakıyordu. Durduğu yerde, onun bakışlarını hissediyordu ama dönüp bakmadı. Üzerinde dura dura, «Cin, lütfen,» dedi.

«Neyle birlikte?»

«Sadece buz.»

Ralph kalın kaşlarını kaldırıp güldü. «Tam ba-

na göre bir kadın. İyi içkiyi asla başka şeyle boğmamalıdır.» Yarısına kadar cin dolu kadehi getirdi. «Yarasın!»

Kim bu çocuksu davranışına çoktan pişman olmuştu. Dikkatle bir yudum içti ve tepkisinin yüzünden okunmamasına çalıştı. Limon suyu olmayınca, bu içki berbat bir şeydi. Herkese halini belli etmeden, geri kalanını nasıl içecekti?

İşi hakkında bir soru sorarak Ralph'ın dikkatini başka yere çeken Norris'e neredeyse teşekkür edecekti. O anda kimse ona dikkat etmediğinden, kadehi yanındaki masaya bıraktı ve arkasına dayandı, çevresinde konuşmalar sürüp giderken, rahat bir görünüme girmeye çalışarak gülümsedi. Dave hiç beklenmedik anda yanı başında belirdi, Kim'in oturduğu koltuğun koluna tünedi, bir kolunu koltuğun arkasına uzattı. Kim, o anda onun yakınlığını hissetti ve ansızın içinde ona daha fazla yaklaşma isteği belirdi. Hiçbir kadın Dave gibi bir erkeğe kayıtsız kalamazdı. Kendisi gibi ondan nefret etse bile...

Karen tam karşısında oturuyordu. Onun derin, güvenli gözleriyle karşılaşınca, Kim gene kendi yetersizliğini duymaya başladı. Hiç düşünmeye vakit bırakmadan, başını arkaya eğdi ve Dave'in koluna dayandı, yanağını biraz çevirdi, ceketinin koluna değdirdi. Aynı rahatlıkla, Dave'in eli koltuğun arkasından, Kim'in omuzuna kaydı ve öylece kaldı, eli sanki ona sahip çıkarcasına omuzundaydı. Birkaç gün önce aynı şey onu çok sinirlendirebilirdi. Dave'in kendisini yanlış yorumlayacağına hiç aldırış etmedi. Nedeni, süresi ne olursa olsun, şu anda Dave'in karısıydı, Karen'in de bunu anlaması gerekirdi.

Ya rastlantı, ya da Bea'nin muzipliğinden olacak, yemek masasında Dave'in yeri Kim ile Karen'in ortasındaydı. Ev sahibinin nazik söyleşilerini yarı kulakla dinlerken, Kim öbür kulağıyla ikisinin konuştuklarını dinliyor ve bu kadının, Dave ile birlikteyken kendisinin hiçbir zaman olamayacağı kadar rahat olduğunu anlıyordu.

Kahveyi gene oturma odasında içtiler. Kim kahvesini alıp kapının yanında bir koltuğa oturdu, dışarıya, çekirge dolu geceye bakıyordu. Ağaçlardan dökülen mango meyvalarının yapışkan, tatlı kokusunu duyuyordu. Bu kokuya vadiden yükselen esintinin taşıdığı portakal ve ananas kokuları karışıyordu. Daha uzaklardan, hafifçe davul sesleri geliyor, Afrika'nın ve insanlarının değişmezliğinin bir kanıtı gibi yankılanıyordu.

Ralph yanına geldi, koltuğun kenarına, daha önce Dave'in yaptığı gibi, tünedi. Hafif bir sesle, «Biliyor musun, beni çok ilgilendirdin, Kim,» dedi. «Çelişki dolu bir insansın. Bir yandan çok sakin ve dengeli görünüyorsun, sonra birden olmadık bir şey yapıyorsun, hiç sevmediğin bir içkiyi istemek gibi. Şimdi, biraz önce de bana baktığın vakit, gözlerin yeşil alevler gibiydi, sonra hemen kepenkleri indirdin. Neyin var?»

Kim hafif, uçarı bir sesle cevap verdi. «Önemli bir şey değil. Cin için özür dilerim. Gerçekten saçmaladım. Kahveyi içtikten sonra, içine biraz limon suyu katsak?»

«Ben cinden söz etmiyorum. Ben senden söz ediyorum. Asıl bilmek istediğim şey, buraya nasıl ve neden geldiğin.»

Kim, «Dave söylemişti ya,» diye söze başladı

ama cevap olarak bir homurtu duydu.

«Dave'in bize söylediğini biliyorum. Düpedüz uyduruyor. Buralarda hiçbir maden şirketi işe kadın almaz... hele senin gibisini!»

«Ama beni aldı. Ben şirkette çalışıyorum. İşçi ücret bordrolarını hazırlıyorum.»

Ralph gülerek başını sallamadan önce onu dikkatle süzdü. «Şimdi Dave'in karısı olarak durumun başkadır. Ama gerisi tutmadı.» Gene sustu. «Yüzük de takmıyorsun.»

«Hayır. Bir türlü alamadık.» Adamı hiç ilgilendirmezdi ama ansızın Kim umursamadı. 'Bir noktaya kadar gerçeği varsın öğrensin' diye düşündü. «Aslında ben Afrika'ya nişanlımı aramaya gelmiştim. Bir başkasını bulmuş. Ben de Dave ile evlendim,» dedi.

«Bu kadar kolay demek?» Adamın gözlerinde bir çeşit hayranlık vardı. «Ne istediğini bilmekte pek gecikmemişsin. Yaman kızmışsın, Kim!»

Kim'in yüreği çarptı. «Başka kahve istemez miydiniz?»

«Daha çok var.» Anlaşılan Ralph sorgularını yarıda kesmek istemiyordu. «Onunla birlikte yaşamını sürdürebilecek misin?»

Kim hafifçe yüzünü öteye çevirdi. «Karısıyım.»

«Bu ülkede bu pek güvence sağlamaz. En iyisi onu bir an önce İngiltere'ye götür. Hiç değilse, bir terslik olduğu vakit, bir hak iddia edebilirsin.»

Dave'in onu sevmediği bu kadar belli miydi? Bunu kendi kendine acı acı sordu. Ralph bile hemen bu evliliğin geçici olduğu izlenimini edinmişti.

Kim çenesini kaldırıp, «Bir sorunu, karşılaş-

madan önce düşünmem,» dedi. «Biraz daha kahve içebilir miyim?»

Karen kanepenin üstünde Dave ile birlikte oturuyordu, bir şeyler anlatırken, parmaklarıyla dizlerine bastırıyordu. Ralph kuşkusuz fırsat bulur bulmaz öğrendiklerini ona anlatacaktı. Kadının davranışları bu nedenle değişecek değildi.

Sonunda, erken kalkacağı özürüyle geceyi Dave kapattı. Odalarına girdikleri vakit, ceketini askıya astı, kol düğmelerini çıkardı, sonra önemsemezmiş gibi sordu, «Biraz önce Ralph ile birlikte pek sıkı fıkıydınız. Ne numara çeviriyordu?»

«Gevezelik etmek istiyordu.»

«Ne hakkında?»

Kurdeleyi saçından çıkardı. «Bizim hakkımızda.»

Dave onu aynada izliyordu. «Ne anlattın ona?»

«Gerçeği.» Meydan okurcasına devam etti: «Ralph aptal değil. Bizim gerçek bir evlilik yapmadığımızı çoktan anlamış.»

Dave beklenmedik bir şekilde hemen güldü. «Nesi gerçek değil bizim evliliğimizin?»

Kim'in elbisesinin fermuarı takılmıştı. Kim hırsla çekiştiriyordu. «Sana eğlenceli gelebilir ama benim için, bir çeşit... kapatma olmak hiç de hoş değil!»

«Eşler çoğunlukla kapatmadırlar. Yaşamın bir gerçeği bu.» Arkasına gelmişti. «Çekeleyip durma öyle, kumaşı yırtacaksın.»

«Ne yapalım... yenisini alırsın.» Kim onun parmaklarını boynunun dibinde hissetti, dokunuşu her zamanki gibi her yanını ürpertmişti. Göğsü

sıkışmıştı, boğuk bir sesle, «Dave, daha önce bana, burada işin biter bitmez hemen İngiltere'ye dönmeyeceğini söylemiştin...»

«Sen de benimle geliyorsun. Bunu da söylemiştim.» Sesi sakindi. «Canım istediği vakit seni İngiltere'ye götüreceğim, başka bir şey söylemek niyetindeysen, boş yere vakit harcama.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Birkaç hafta madende yaşam aynı biçimde sürdü gitti. Çalıştılar, yemek yediler, uyudular, sonra kalkıp aynı tekdüzeliği sürdürdüler. Kim için, bir araba edinmek çok şey değiştirmişti. Dave ona anahtarları verir vermez ilk işi maden alanını dolaşmak oldu, gerçi bir gün önce yağmur yağdığından araba kullanmak hayli güçtü.

Aklında kalan birkaç yemek tarifi, biraz da düş gücüyle Patrick'in yemeklerini bir parça geliştirebildi. Akşam yemeği hazırlanırken kendisinin sadece sofra kurmakla oyalanması, üstelik evin hanımının yemekle uğraştığını gizlemek istemesi onun çok işine gelmişti, gerçi nedenini pek anlayamıyordu. Üstelik böylece hem beğeni kazanıyor, hem de iş görmüyordu.

Bir cuma gecesi Kim ertesi akşam Luke ile birkaç mühendisi yemeğe çağırmayı önerdi.

«Kulüpten başka bir yer bir değişiklik olur,» dedi. «Luke geçen gün o aşçının bir çanak muhallebisini daha yerse öleceğini söylüyordu.»

Kim balkonun parmaklığına dayanırken, Dave onu iyice inceliyordu. «Geldiğinden beri söyler bunu. Buradaki yaşam biçimimiz için biraz fazla uygarca bir davranış olur... üstelik konuklar çift çift de olamaz. Yoksa dört erkeğin arasında tek kadın olmayı mı düşünüyordun?»

Alay edilmeye katlanmayacaktı. «Kulüpte de çok zaman böyle oluyor. Konuklar çift çift olamaz diye uygar davranmaktan kaçınmamız gerekmez. Onları davet için bir neden arıyorsan, pokerden önce buluşmak için dersin. Konuklardan biri olarak Carl Gerhardt'ı düşünmüştüm zaten.»

Dave beklenmedik bir tedirginlikle, «Anlaşılan, her şeyi düşünmüşsün, ama ya onlar hafta sonu kente ineceklerse?» diye sordu.

«İnmeyecekler. Öğrendim bile.» Buraya kadar geldikten sonra Kim kolay kolay yenilmemeye kararlıydı. «Tamam mı?»

Dave yeni gelen dergilerin arasından birini alıp gelişigüzel açtı. «Nasıl istersen.»

Yemek pişirme konusunda, Kim bu davetin başarılı olduğunu biliyordu, ama bu dört adamın dördünün de resmiyetten sıkıldığını fark etmişti. Hafta sonları kulüpte kravat takmak genellikle zorunluydu, ama başka hiçbir yerde takılmazdı. Küçücük oturma odasında, yemek masasının başında, keten kostümleri içinde konuklar sıcaktan bunalmış ve rahatsızdılar.

Ancak purolar ve konyaklar içildikten sonra üç konuk rahatlamaya başladı ve Dave'in bir iki tur poker oynama önerisi sevinçle karşılandı. Birkaç dakika içinde hepsinin keyfi gelmişti, ceketler iskemlelerin arkasına atılmış, kravatlar

gevşetilmiş, kollar sıvanmıştı. Kim, unutulduğu için, bir süre kapının yanında bir koltuğa kıvrılıp kitap okumaya çalıştı fakat mırıltılar, sıcak, duman yüzünden dikkatini toplaması güç,hattâ imkânsızdı. Sessizce kalkıp biraz hava almak için dışarıya çıktığı vakit hiçbirinin farkına varmadığından kuşkusu yoktu.

Akşam üzeri her zamanki gelip geçici fırtınalardan biri kopmuştu. Her yer çamur birikintileriyle doluydu, havada çürümüş bitkilerin kokusu vardı.

Balkonda beş dakika kadar kaldıktan sonra, kulüp yönünde, yoldan bir arabanın geçtiğini duydu. Farlarını yakmış olan araba, ön merdivenlerin başında durdu.

Şoför, «Size konuk var,» diyerek arabadan çıkıp çamura battı. Önde, yanında oturan genç kadını belinden kavradı ve basamakları geçirdi, istemiyerek ellerini belinden çekip bıraktı. «Şimdi rahat edersiniz bayan.»

Kim tam kıpırdayacaktı, birden arabayla balkon arasına bir başkasının atladığını gördü; bu kez inen erkekti ve gençti.

Kim donuk bir sesle, «Merhaba Karen,» dedi. «Bu... tam bir sürpriz.»

«Öyle mi?» Karen başını kaldırıp Kim'e bakmadan önce balkonun ışığında çamurlanan pantolonunu inceliyordu. Ansızın gülümsedi, bu gülümseyişte kötü, ters bir ifade vardı. «Daha doğrusu bu bir şok demeli. Dave içerde mi?»

«Yarı yarıya.» Dave sesleri duyunca kapıya gelmişti. Her zamanki gibi ne düşündüğünü kestirmek güçtü. Bir eli kapının pervazında öylece duruyor, hafifçe kalkık kaşlarla gelenleri izliyor-

du, ama yüzünde şaşkınlık ifadesi yoktu. «Ziyarete gelmek için garip bir saat,» diye ekledi.

Karen'in yanındaki adam hemen cevap verdi. «Fırtına olmasaydı, üç saat önce gelecektik. Öğle yemeğinden hemen sonra yola çıktık.»

Onları getiren şoför, gözlerini Karen'den ayırarak, «Yol göle dönmüş, Dave,» dedi. «Ben onları geçidin başında buldum. Kendi arabaları çamura saplanmıştı.»

«Austin'in harika şoförlüğü yüzünden.» Karen'in bu sözleriyle yanındaki gencin yüzü kıpkırmızı oldu. «Tam arabayı çevirip geri dönüyordu, bir de baktık, yol çökmüş.»

«Bir taşa çarptım, sonra tekerlek takıldı.» Bu açıklama bir çeşit savunmaydı. «Yağmur öylesine yağıyordu ki, hiçbir şey görülmüyordu.»

Dave, damdan düşercesine, «Öyleyse yola çıkmadan önce yağmurun dinmesini beklemeliydiniz,» dedi. «İkiniz de içeriye gelseniz iyi olur.» Bakışları Kim'e çevrildi. «Pat'e söyle, sıcak su gerekecek, olur mu?» Kim çekinerek,

«Kulüpte yıkansalar daha iyi olmaz mı?» diye sordu. «Alışık olmayınca arka banyoda yıkanmak güçtür.»

«İdare ederler. Sen de bu arada Karen için giyecek bir şeyler bulmaya çalış. Ben öbür konuğumuza bakarım.»

Karen güldü. «Sizi tanıştırmadım değil mi? Adı Moyes. Austin Moyes. Bu da Dave Nelson.. ha, bu da Kim.»

İçeri girdikleri vakit, poker oynayan üç kişi ayağa kalkmıştı. İçerde yedi kişi olunca oda daha da küçük ve sıkıntılı görünüyor, eşyalar yetersiz kalıyordu. Karen, beğenmediğini gizlemek

gereğini bile duymadan çevresine bakındı, sonra Dave'e baktı ve gülümseyerek omuzlarını kaldırdı.

«Bir partiye engel olduk galiba.»

Luke hemen cevap verdi. «Biz de artık gitsek, Dave. Sen yatak filan yapma işine bakmalısın. Kulübe haber vereyim mi?»

«Zahmet olmazsa.»

İyi geceler dilendi, Dave üç mühendisi ön kapıya kadar geçirdi. Kim sıcak su ve temiz giysiler konusunda bir şeyler mırıldanarak mutfağa geçti ve Patrick'e bu gece için işinin henüz bitmediğini haber vermeye gitti. Yatak odasında yeni yıkanmış bir pantolon ve temiz gömlek çıkardı, sonra bunlar elinde, bir süre durdu, kendi duygularını anlamaya çalışıyordu. Karen'in madene gelmesi, bunu Dave'in istemiş olması demek değildi. Tam tersine, Karen'i kapısının dibinde görmeyi hiç de beklemiyordu. Ama bu da onu gördüğüne sevinmedi anlamına gelmezdi. Son bir iki haftadır içine kapanmıştı, sanki kafasında bir şeyler var gibiydi.

Karen temiz giysileri, güç anlarda her şeye katlanan bir insan tavrıyla kabul etti. Kim onu evin arka tarafına götürdü ve duşu nasıl kullanacağını gösterdi, bir yandan da onun tepkisini bekliyordu.

«Biraz ilkeldir ama işe yarar. Ben sana bir havlu getireyim, işin bitince yatak odasında giyinebilirsin.»

Karen'in cevabı, «Herhalde bu yerde giyinecek değilim,» oldu. «Kimbilir neler, ne böcekler dolaşıyordur buralarda!»

Bir ara Kim onu akreplerden yana uyarmayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Patrick, banyonun hazır olduğunu bildirmeden önce içinin iyice aranıp kontrol edilmesi için uyarılmıştı. Kim gidip mavi bornuzu getirdi, sonra Karen'in çamurlu giysilerini alıp mutfağa geldi.

«Artık gidebilirsin Patrick,» dedi. «Karen işini bitirince sen depoyu doldur, kahveyi ve yiyecekleri ben kendim hazırlarım.»

Tepsiyle oturma odasına girdiği vakit, iki konuk da oradaydılar. Austin, Dave'in pantolonunu giymişti, fena durmuyordu çünkü kendisi de uzun boyluydu, ama gömlek, daha zayıf olan gövdesinde çuval gibiydi. Kim onun yirmi yedi yaşlarında olduğunu tahmin etti, bu ülkede sık raslanan tiplerden değildi. Şu anda pek huzursuz görünüyordu.

Dave kesin bir ifadeyle, «Öyleyse bu da kararlaştırıldı,» diyordu. «Austin ve ben kulüpte yatacağız, siz kızlar da bu evi paylaşırsınız. Yolun onarılması birkaç gün sürebilir, beklerken, buraya alışmaya bakın.»

Karen, «Yok canım, o kadar da kötü sayılmaz,» diye karşılık verdi. «İlginç bir deneyim sayılır. Dönünce de konuşacak konu bulmuş oluruz. Öbürleri seni hiç madende ziyaret etmişler miydi Dave?»

«Kimse bunu akıl edecek kadar deli değil.» Dave de gülüyordu, sesi şakacıydı: «Öncelikle öğleden sonra.»

«Biz kalmak niyetinde değildik.»

«Anlaşılan öyle, yoksa yanınızda bir şeyler getirirdiniz. Ama gene de bir süre burada kalaca-

ğınıza göre, elimizden geleni yaparız.» Kim'e alaycı bir tavırla bakıyordu. «Geldiğinize çok sevindik. Şimdi bir kahve için ve boş yere kaygılanmayın.»

Austin kanepeye, Kim'in yanına oturdu, çekinerek gülümsedi. «Size bir sürü zahmet verdik.»

«Hiç önemi yok. Buraya konuk çok ender gelir. Siz de Ralph Tait ile birlikte mi çalışıyorsunuz?»

«Ben Bea'nın yeğeniyim, ağabeyinin oğlu. Bir aylık tatil için daha geçen hafta geldim. Yıllardır çağırırdı, ama daha önce fırsat bulamamıştım. İngiltere ve Fransa dışında pek dolaşmadım, ama bir gün daha uzaklara gideceğime dair kendi kendime söz vermiştim.»

«Sözünüzü tutmuşa benziyorsunuz. Şimdilik ne düşünüyorsunuz Afrika hakkında?»

«Burada sürekli kalmak istemezdim, ama mutlaka görmek isterdim buraları. Büyüleyici bir kıta burası. Ne kadar çeşitli kültür ve uygarlıklar var. Ama tam beklediğimi buldum da diyemem.» Tatlı tatlı gülümsedi. «Sanırım buralarını hâlâ vahşilerin dolaştığı ıssız, gür ormanlar sanıyordum.»

Karen, «Austin doğuştan romantiktir,» dedi. Özellikle ters bir şey söylemek amacında değildi. «Ama sanırım buraya yerlilerin öncülüğünde, elimizin altında tüfeklerle yaya gelmediğimiz için de üzüldü. Ben ona boyalı yüzlerle tütün çubuklarının çoktan tarihe karıştığını söylemiştim.»

Dave kuru kuru, «Sen daha iç yörelerdeki yerli kabilelere anlat bakalım bunları,» dedi. Aya-

ğa kalktı. «Artık gitsek iyi olur. Siz kızlar, buraya yerleşir, idare edersiniz, değil mi?»

Cevap veren Kim oldu. «Tabii. İdare ederiz.» Dediği kadar emin olmayı çok isterdi.

«Öyleyse size iyi geceler. Biz gider gitmez kapının sürgüsünü kapatın.»

Motor sesi kaybolmadan ikisi de konuşmadılar. Sessizliği ilk bozan Karen oldu.

«Dave'i yatağından ettiğim için kendimi suçlu bulmam gerekir.»

«Buna hiç gerek yok. Kulüpteki yataklar da çok rahattır.» Kim kanepeye yaklaştı, tepsiyi indirdi. «Biraz daha kahve?»

«Daha bunu bitirmedim, teşekkür ederim.» Karen koltukta arkasına dayanmıştı, parmaklarının arasında bir sigara vardı. «Biliyor musun, sizinki aldatmaca bir cennet. Dave seninle nikâh yapmış olabilir, ama evlenme cüzdanı yüzünden hayat boyu birlikte kalabileceğinizi de sanma. Ben onu iki yıldır tanırım. Hiçbir kadının onu elde edemeyeceğini anlayacak kadar yakından tanıdım onu.»

Kim hafifçe, «Sen de mi?» diye sordu.

Karen omuz silkti. «Ben hiçbir erkeği elde etmek istemem. Bu nedenle senin gibilere hep tercih edilirim. Geçimimi sağlayacak kadar kendi param var, evlenip de ev bark sahibi olmak niyetinde değilim, onun için seni kıskandım da ondan böyle konuşuyorum sanma. Dave ile ilişkiler uzun süreli olmaz. Onun tabiatı böyledir.»

«Buraya kadar bana bunu söylemek için mi geldin?»

«Hayır.» Bir an hafifçe gülümsedi. «Buradaki düzeni merak ediyordum. Bir taşla iki kuş vu-

rurum dedim. Austin'e de arandığı serüveni sağlamış olacaktım. Çok kapalı bir hayat sürmüş de.»

Kim hemen, «Pek sevimli bir genç gibi geldi bana,» dedi.

«Ya, öyledir. Senin kocana oranla, melek sayılır. İşte kadınların anlaşılmaz yanı da bu ya! Bizler Austin gibi erkeklerden pek hoşlanmayız, oysa çok iyi insanlardır. Sanırım güç erkekler bizi çeker. Kim olsa Austin'i idare edebilir, ama Dave Nelson gibi birine diz çöktürmek... » Güldü. «Yaman iştir. İtiraf etmeliyim ki, bir zamanlar ben de çok hoşlanırdım ondan.»

«Ama artık ilgilenmiyorsun, öyle mi?»

«Bunu söylemedim. Dave bazı konularda ters bir adam olabilir, ama bugüne kadar tanıdığım en heyecan verici erkek odur. Sana aramızdaki duygular tamamen bitmiştir dersem yalan söylemiş olurum, belki sen arada olmasaydın, bunlar yeniden canlanabilirdi. Dinle bak, senin kocanla benim aramda, kadın-erkek ilişkisinde pek ender rastlanan bir şey vardır... biz birbimizi anlarız. Sen onunla beraber olmayı ne kadar sürdürsen de, onu etkileyen şeyin ne olduğunu asla anlayamazsın.»

Bu sözde o kadar büyük bir gerçek payı vardı ki, Kim karşı çıkmayı denemedi. Tek isteği, zaten bildiği bir şeyi, başkalarının yinelememesiydi. Hemen ayağa kalktı, tepsiyi toplamaya başladı. «Gidip yatağını yapayım,» dedi.

Austin ertesi sabah saat dokuz buçukta eve geldiği vakit, ikisi de çoktan kalkmış, giyinmiş, bir saat önce de kahvaltı etmişlerdi. Dave toprak kayması olan yere gitmiş, ne zaman döneceğini

söylememişti.

Karen, «Öyleyse, günümüzü nasıl geçirelim?» diye sordu. «Kim, evin erkeği burada olmadığı zaman vaktini nasıl geçirirsin?»

Kim bu alayı anlamazlıktan geldi. Sükûnetle, «Çalışıyorum,» dedi. «Ama hafta sonları çalışmam. Bir araba daha var. İsterseniz sizi madende dolaştırırım. Pazar günleri iş yavaşlar.»

«Aman ne hoş! Neyse, ne yapsak burada oturmaktan iyidir. Şu kulüp denen yer nasıl bir şey, Austin?»

«İyi işte.» Austin kesin bir şey söylemek istemiyordu.

Kim hemen, «İş saatleri dışında erkeklerin buluşması için yapılmış bir yer,» diye yetişti. «Onlar da pek fazla bir şey istemezler. Öğle yemeğini orada yiyebiliriz, eğer herkesin dik dik sana bakmasının bir sakıncası yoksa.»

Karen, uçarı şakacılığıyla cevap verdi, «Erkeklerin beni uzaktan yemelerine hiç karşı çıkmam. Umarım sen Austin'den daha iyi bir şoförsündür. Bir daha çamurlarda yüzmek istemem doğrusu.»

Madende arabayla gezinti pek başarılı sayılmazdı. Konuyu bilmeyenler için ilginç hiçbir şey yoktu, çamur yüzünden arabayla dolaşmak oldukça tehlikeliydi. Kim kulübe uğrayıp bir şeyler içmeyi önerince, Karen ilk defa içtenlikle bir şey kabul etmiş oldu. Austin bu gezintiden çok hoşlandığını ısrarla söylüyordu.

Pazar sabahları, hafta sonunu kentte geçirmek istemeyen mühendisler kulübe giderlerdi. Oysa bugün kulüp bomboştu. Kim iki konuğunu Amerikan barın başında bırakıp herkesin nere-

de olduğunu öğrenmeye gitti, sonunda kulüpte çalışanların birini yemek salonunda buldu.

Adam, «Herkes yola gitti,» dedi. «Daha çok kaya düşmüş.»

Kim haberi getirdiği vakit, Karen, «Demek yolu gene yeniden uygarlığa açmaya çalışıyorlar,» diye cevap verdi. «Gidip biz de bir göz atsak, ne dersiniz? Ne de olsa, yolun yapımıyla şahsen ilgileniyorum.»

Kim çekindi, Dave işi gücü olmayanların izleyici olarak bulunmasından hoşlanmayacaktı, ama kendi de gitmek istiyordu. Bir terslik olmuştu, içinden bunu hissediyordu. Sanki kötü bir haber alacakmış gibi geliyordu ona.

Karen alay ederek, «Kocan ne der diye korkuyorsun, değil mi? Merak etme, sorumluluğu ben üstüme alırım. Ben aklıma bir şey koydum mu, yaparım, o bilir bunu. İstersen arabayı da ben kullanayım.»

Kim karar vermişti. Kısaca, «Sağol,» dedi. «Ben kullanırım.»

Giriş kapısına geldikleri vakit, ardına kadar açık olduğunu gördüler, oysa bekçi her zamanki gibi, kulübesinde görevinin başındaydı. Kim geçiş izni almayı beklemeden kapıdan çıkıp, yamacın altına, yola doğru ilerlemeye başladı, içinde hâlâ bir huzursuzluk vardı. Dağın tepesinden toprak ve kayalar kaymış, ta yirmi, otuz metre kadar aşağıda yolun üstüne yayılmıştı, yol her türlü trafiğe kapalıydı. Kim'in arabayı durdurduğu yere çok yakın bir alanda, yeni bir toprak kaymasıyla buldozerlerden biri hendeğin kenarına kaymış, başaşağı dönmüş ve elli metre aşağıda, ağaçlık bölgeye

kaymasına kıl payı bir aralık kalmıştı. İleride birçok toprak kaldırma aracı vardı ama, içinde hiç kimse yoktu. Herkes, hendeğin kenarından kayma tehlikesi gösteren aracı kurtarmak için toplanmış, birkaçı buldozeri yerinden oynatmaya çalışırken, öbürleri sessizce izliyordu. Kim çok bakındı ama Dave'i aralarında göremedi. Luke bir yandan çalışmaları yönetiyordu.

Kim yanındakileri unutmuştu, arabadan inip, biraz ileride duran mühendisin yanına koştu, kolunu çekerek, «Dave nerede? diye sordu. Adam üzgün bir yüzle dönüp ona bakmadan önce de cevabın ne olacağını sezmişti.

Adam kayan buldozeri göstererek, «Altında,» dedi. «Buldozeri kullanıyordu, yeniden toprak ve taş kaydı, üstüne geldi.»

Kim'in soluğu kesilmişti. «Öldü mü?»

«Hayır, ama içeride kaldı.» Adam önce sustu, sonra gerçeği anlatma gereğini duydu. «Bu buldozer birkaç santim daha kayarsa, onu ezer, görünüşe bakılırsa, her an kayabilir.»

Kim bir adama, bir buldozere baktı, yarı kalkık kaldıraça baktı, sonra Luke'a döndü. Çılgın gibi, «Burada pek çok kişi var. Beklemeden, makineyi üstünden çekemezler mi?»

«İşe yaramaz. Yukarıdan kaldırılması gerekir. Hem de tam dikey olarak, bunun için altına bir zincir geçirmemiz gerekir. Kanca kayabilir, bunu göze alamayız.» Bu kez bilerek susmuştu. «Sorun, bunun nasıl yapılabileceğinde. Aslında gerekli olan, birinin gidip zinciri altından geçirmesi ve tam yerine geçirildiğinden emin olması, ama makineyi her ikisinin üstüne yıkmadan altına sığabilecek kadar ufak tefek biri yok.»

Kim hemen, «Ama başkaları sıkıştığı vakit, Dave aşağıya inmişti,» dedi ve adamın yüzündeki hafif acı gülüşü gördü.

«Bu durum biraz farklı. Dave'in şu anda hayatta olmasının tek nedeni, ağırlığı dozerin çerçevesinin taşıması.. o da şimdilik. O çökerse, her şey çöker, ama şu anda çok ufak tefek, cılız bir adamın sürünerek geçebileceği kadar bir aralık var, eğer dikkat ederse, ama demin dediğim gibi o kadar ufacık bir adam yok. Anlaşılan, zinciri atıp kancaya takmaya çalışacağız.»

«Ben yeterince ufak tefeğim Luke. Ben geçirebilirim zinciri.»

«Sen mi?» Luke bir an umutla onu süzdü, sonra ağır ağır başını salladı. «Dave istemez bunu. Çok tehlikeli.»

Kim'in kararı giderek kesinleşiyordu. «Dave neyi isteyip neyi istemediğini söyleyecek durumda değil şu anda. Biri çok çabuk harekete geçmezse, hiçbir zaman bir şey diyemez artık. Şimdi yönetim senin elinde, Luke. Neyin doğru olduğuna sen karar vereceksin.»

Luke'un bakışlarından kararsız olduğu belliydi. «Şu nesnenin nasıl dengelendiğini görüyor musun? Bir yanlış hareket, tek bir hareket, dozeri olduğu gibi başınıza göçertebilir.»

«Dikkatli olacağım. Sen sadece bana ne yapacağımı söyle.»

Luke adamlara birkaç kesin emir verdi, sonra makinenin önüne yaklaştı, Kim'in sürünerek aşacağı aralığa yüzünü yaklaştırdı. «Dave, şimdi... birini gönderiyoruz, zinciri tam ortaya takacak.» Hafif ama berrak bir sesle konuşuyordu. «Seni hemen çıkaracağız oradan.»

Kim, Dave'in cevabını duymadı, ama Luke ona bakarak başını salladı. «Sen iple birlikte indiğin vakit dikkat et, çektiğimiz zaman zincirin önü açık olsun. Dave'in yatış durumuna göre, zincir arkasından geçmeli, yanından geçirerek çek, sonra tekrar öbür yandan girip, arkasından çekmelisin. Yapabileceğine hâlâ inanıyor musun?»

«Deneyeceğim.» Solgundu, ama kararlıydı. Luke'un yanında çamura çömeldi. Sert çamur ve taş birikiminin üzerinden kayarken pantolon giydiğine sevindi, hiç değilse elbise giymiş olmaktan daha elverişliydi. İpin ucu, daha kolay tutabilmesi için düğümlenmişti, avucundaydı. Hafiften alırmış gibi görünmeye çalışarak, «Takılır kalırsam, ayaklarımdan tutar beni çekersiniz!»

«Kim?» Dave'in sesi aşağıdan, inanılmaz bir güçle duyuldu. «Sen çekil git buradan! Duydun mu? Luke, götür onu buradan.»

Kim, yerle maden arasındaki daracık geçide yüzüstü dalmadan önce dönüp Luke'a hazin gözlerle baktı. İpi geçirmesi gereken çerçeveye döndü, Dave'in gövdesi yarı yarıya bunun altındaydı. Yan yatıyordu, sol kolu çerçevenin üst bölümünün altındaydı, dirsekten aşağısı sıkışmıştı. Yüzü garip bir acıyla doluydu, güç soluk aldığı belliydi. Birkaç saniye sonra, Kim duyduğu sesin, kolundan iri damlalar halinde, alttaki madene akan kanın sesi olduğunu fark etti.

Hareket etmek için pek az yer vardı, dönmek ise imkânsızdı. Kim ilerlemek için maden çerçeveye asılmaya cesaret edemedi, dirseklerini yere bastırarak her seferinde birkaç santim ilerlemeye başladı. İp altındaydı, Luke, bacaklarının arasından usul usul ipi kaydırıyordu. Upuzun beş da-

kika sonra Kim ipi kendi vücudunun altından çekebildi ve Dave'in beline uzandı.

Hafif bir sesle sordu: «Ben tekrar çıkarken, ipi, kaymaması için öbür elini indirip tutabilir misin?» Gömleğinin yakasıyla alnındaki teri sildi, kollarını, bacaklarını, bu daracık yerde dümdüz tutmaya çalışıyordu.

Dave yanından kolunu kaydırdı, ipi sıkı sıkı kavradı, Kim'in parmaklarına değen parmakları buz gibiydi. Yüzü griydi, çenesi acıdan gerilmişti. «Buraya girmemeliydin,» diye söylendi. «Sana karışma demiştim.»

«Biliyorum.» Kim'in eli, bir an elinin üstünde kaldı, boğum kemiklerini sıktığını hissetti. «İsyan yasalarını bana sonra okursun, birkaç dakika sonra öbür yandan görüşürüz.»

Geri geri dışarıya çıkmak, içeriye girmekten de güçtü. Çıktığı vakit, sırılsıklamdı, bu sıcakta sürünerek ilerleme çabasından bitkindi ama işin gerisini de yapıp bitirmek gerekti.

Luke, «Biraz dinlen,» diye öğüt verdi, görünüşünden kaygılanmıştı. «Tekrar içeriye girmeden bir iki dakika bekle.»

«Vakit yok.» Sallanarak ayağa kalktı. «O çerçeve daha fazla dayanamaz, üstelik kenarı Dave'in koluna fena inmiş...» Arkasını getiremedi, buldozer bütün ağırlığıyla, araya sıkışan Dave'in tepesine inerse, ne olacağını düşünmek istemiyordu. «Başka bir şey daha var, Luke. Öbür yandan girdiğim vakit, zinciri de ben çekemez miyim? Orada biri bulunmazsa, belki çerçeveye sıkışıp kalır.»

Luke kuşkuyla, «Çok ağırdır,» dedi. «Üstelik sen de yüz üstü yerde yatıyor olacaksın.»

«Pekâlâ öyleyse, önce ipi geçiririm, sonra döner, siz buradan çekerken, ben zincirin düzgün durmasını kontrol ederim. Çerçevenin çevresini dolandıktan sonra tehlike kalmaz.»

Ondan sonra dakikalar hızla birbirini izledi. Kim, yolculuğunun bundan sonrasını tam hatırlayamıyordu; otuz santim yükseklikteki geçitten geçerek, Luke ve yardımcılarının çektiği zinciri ucundan kaldırarak, kaldıracın kancasına takışını, sonunda da yeniden açık havaya çıkışını hiç bilemiyordu. Açık seçik hatırladığı tek şey ayaklarının, kollarının titreyişi, Luke'un onu ayağa kaldırışı ve ağır zincirin güvence içinde kancaya takılışıydı. Ondan sonra kaldıracın ağırlığı kaldırışı, dozerin önünün santim santım havaya kalkarken madenin çıkardığı iniltiyi, yeterince kalktıktan sonra iki adamın, ağır bir mardeni kol altında tutsak kalan Dave'i yerinden çıkarışı bir düş gibiydi. Birkaç saniye sonra kulakları sağır eden bir gümbürtü duyuldu, koca yük yer çekimine daha çok dayanamayarak makinenin üstüne yığıldı ve birlikte hendeğe yuvarlandılar.

Dave, bekleyen sedyeye yatırıldığı vakit henüz kendindeydi. Madenin doktoru, dirsek üstünden gömleğinin kolunu yırtmadan önce bir morfin iğnesi yaptı.

Sedyeyi arabalardan birinin arkasına koyarlarken morfin etkisini göstermeye başlamıştı. Kim binip yanına oturduğu vakit, gri gözler buğuluydu, dudaklarında acı vardı, içinden kendi dudaklarını bu dudaklara bastırmak geldi, aşk ve istekle değil, umut ve rahatlık vermek için.. Doktor Selby'nin kaçamak sözlerinin anlamını

biliyordu, bu tür bir korkuyu morfin bastıramazdı. Daracık yerde otururken, Dave'in sağlam eli, elinden birkaç santim ötedeydi, ama dokunmaya yeltenmedi. İçinden bir duygu ona, bu anda Dave'in dokunulmak istemediğini söylüyordu, ne kendisinin, ne de başkasının dokunmasını istemezdi. Onun gibileri yalnız savaşırlardı. Madenin hastanesine kadar kısacık yolculuk süresince, öylece, sessizce oturup, evlendiği adamın tozlu yüzünü gözledi.

Daha sonra küçük bekleme odasına Luke geldiği vakit, Kim hâlâ oradaydı. Luke'un uzattığı sigarayı istekle aldı, başını arkasındaki duvara dayadı, gözleri yorgunluktan kapalı, sigarasını içti. Dave bundan kurtulacaktı, iyileşecekti.

«Onu seviyorsun, değil mi?» Luke'un sesi boğuktu. «Ben de kendine bir güvence bulmak için evlendin sanmıştım.»

Kim gözlerini açmıştı, ama yanındaki adama bakmadı. «Sevgi kelimesi doğru mu bilemem. Benim bildiğim anlamıyla bu kelime uymuyor. İnsan doğru dürüst tanımadığı bir adamı sevebilir mi, Luke?»

«Hiç düşünmemiştim. Ben sadece bir erkeğim. Ancak siz kadınlar böyle düşüncelere kaptırırsınız kendinizi. Ben kadınları bu bakımdan hiç anlayamadım. Siz basit bir ilişki kuramazsınız, hep bir karmaşıklık olması gerekir.»

Kim artık ona bakıyordu, ilk defa görürmüş gibi sert yüzünü inceliyordu. «Sen benim de aynı şeyi yaptığımı mı düşünüyorsun, yani işleri karmaşık bir hale mi getiriyorum?»

Luke sadece, «Evet,» dedi. «Biraz önce şu adam için hayatını tehlikeye attın. Eğer bu aşk değil-

se, nedir? Benim için bunu göze alacak bir kadın bulsam, duygularından yana hiç kuşkum olmazdı.»

Kim usulca sordu: «Dave'in de benim duygularımdan kuşkusu olmayacak mı dersin?»

Luke durakladı. «Şart değil. Biraz daha ileriye gitmeden önce, onun hakkında bilmen gereken bir iki şey var. Ben de zamanla fark ettim bunları. Hiçbir zaman bir evi ya da ailesi olmamıştır onun. Kendisi iki üç yaşındayken, annesi de babası da bir kazada ölmüşler. Kendi başının çaresine bakabileceği yaşa kadar bir yuva ve yurtta kalmış. Bir ara, boş bulunup, bana birlikte yaşadığı kimselere fazla alışmamaya çalıştığını söylemişti, gene elinden gidecek diye korkarmış. Bu biçim bir çocukluk ve gençlik, bir erkeği çok etkiler.»

«Yani Dave göründüğü kadar sert değil mi?»

«Onun gibi bir şey. Şunu demek istiyorum, kendisi yaklaşmadan önce, bir kadının ona karşı duygularından çok emin olması gerekir. Hele bugün olandan sonra.»

Kim'in ağzı kupkuruydu. «Kolunu kaybedeceğinden emin misin?»

«Daha iyi bir sonuç beklemiyorum diyelim. Eğer kaybedecek olursa, hiç kuşkum yok, kendine gelir gelmez seni buradan gönderecektir. Ondan sonra ancak sen kendin onu yeterince sevip sevmediğine ve yanında kalmaya karar verebilirsin. Ama inan bana Kim, sana çok ihtiyacı olacaktır. Hayatında ilk defa bir evi, işinden döndükten sonra evini paylaşacak bir kadını oldu. Ne kadar gizlemeye çalışsa da bu onun için çok büyük bir anlam taşıyor.» Luke sustu, gözleri

Kim'in yüzündeydi. «Onu ehlileştirmeden önce canına okuyacağına göre, buna katlanmaya razı mısın?»

«Bilemem.» Kim mutsuzdu, itiraf edercesine. «Luke, bilemiyorum,» dedi.

«Öyleyse kararı çabuk ver. Hem de çok çabuk. Ama sakın yanılayım deme. Şu anda ona en büyük kötülük acımaktır.»

Luke'un haklı olduğunu biliyordu. Buna kendi başına bir çözüm bulmalıydı. Sonuç kötü olursa, Dave'in gururu ve bağımsızlık alışkanlığıyla savaşabilecek kadar seviyor muydu onu? Yoksa, Luke'un kesin olarak tahmin ettiği seçeneği kabul etmek ve usulca buradan uzaklaşmak ikisi için de daha mı iyi olurdu? Dave'e karşı duyguları, gerçekten aşk mıydı? Dave ona gitmesini söylediği vakit, yüreğindeki bu kuşkuyla, gitmeyecek cesareti kendinde bulabilecek miydi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dr. Selby odadan çıkıp yanlarına gelinceye kadar aradan saatler geçmiş gibiydi. Yorgun ve bitik görünüyordu, Kim'e bakarken bir şeyler saklar gibiydi.

Sessizliği bozarak, «İyileşecek,» dedi. «Kol kırılmış ve oldukça yaralanmış, ama korktuğum kadar kötü değil. Ayıldı artık, sizi görmek istiyor.»

Kim altı yataklı dar koğuşa girdiği vakit, Da-

ve birkaç yastığa dayanmış yatıyordu. Güneş yanığına rağmen yüzü solgundu, ama gri gözleri her zamanki gibi keskindi. Yaralı kolu dirsekten aşağıya sargılıydı, yatağın üstünde bir çerçeveden sarkan bir askıya alınmıştı.

«İyi haberi duyunca sevindim. Dr. Selby beni görmek istediğini söyledi.»

«Evet.» Dave'in sesi kısık ama düzgündü. «Az önce hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmemiştim.»

Kim üzerinde durmadan, «Nasıl olsa seni çıkarırlardı,» dedi. «Şimdi nasılsın?»

«Fena sayılmaz. Dikkatle Kim'e bakıyordu. «Tabii sana söylememe gerek bile yok, bu kaza planlarımızı değiştirecek. Ben sözleşmem sona erinceye kadar burada kalacağım,ama senin daha fazla beklemen için gerek yok. Yarın öğleden sonra bir uçak kalkacak. Luke bir helikopter çağırır ve seni uçağa göndertir, işleri halledinceye kadar senin bankana bir havale gönderirim. Hiçbir şey için merak etme. Sana ne gerekliyse yapılacaktır.»

«Ücretimi mi ödüyorsun?» Kim kendine bu kadar hakim olabilmesine kendi de şaşmıştı.

«Bu biçim görmek istiyorsan öyle olsun.»

Kim yutkundu. «Ya gitmek istemezsem?»

Dave gözlerini kıstı. «İstediğin ne?... daha çok para mı?»

«Bana ne kadar vereceğini bilmediğime göre, daha çok istiyor olamam. Sen bana... İngiltere'ye gitmeden önce güneye bir yolculuk için söz vermiştin.»

Dave dudaklarını bükerek yaralı kolunu gösterdi. «Bununla mı?»

«Ben araba kullanabilirim.»

Kim onun hırsla soluğunu içine çektiğini, odanın sessizliği içinde duymuştu. «Bana bir kadının bakmasına izin vereceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Bana göre, seninle aramızdaki ilişki bitmiştir, yeşil gözlüm; buradan ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi olur. Zaten bir iki haftaya kadar bitecekti.»

«Gene de bitebilir... öyle istiyorsan.» Son bir çaba gösterebilmek için kendini zorluyordu. «Ben... ben gitmek istemiyorum, Dave. Böyle değil. İlk planlarımızı uygulasak da hiç olmazsa ülkemize birlikte dönsek olmaz mı?»

Gri gözler yumuşamıyordu. «Hayır, olmaz. Az önce, sana artık burada istenmediğini söylemiştim.»

«Kolun kırıldı diye mi? Bunun sanki...»

«Kol bunun yalnızca bir bölümü.» Çenesi gerilmişti, dudakları kısıktı. «Artık bu ilişkiden bıktığımı kafana sokamaz mısın? Tabii güneye birlikte gideriz demiştim. Ama ondan sonra...» Sustu, sonra özenle konuşarak devam etti. «Ondan sonra Karen'i yeniden gördüm. Bu alçı çıkar çıkmaz, planlarımın içinde o da olacak. Şimdi kafana girdi mi?»

Kim çenesini kaldırdı, gururu içindeki acıyı örtmeye çabalıyordu. «Hem de nasıl girdi! Merak etme, Dave, senin başına dert olmam. Beni bir daha görmene bile gerek yok. Umarım ikiniz de aradığınızı bulursunuz.»

Elinden geldiğince vekar içinde döndü, koğuştan çıktı. Bitmişti artık. Dave onu istemiyordu. Luke yanılmıştı.

«Kim?» Kim bekleme odasına inen tek basa-

mağa takılınca, Luke yanına geldi. «Ne var? Ne oldu?»

Kim titrek bir sesle sordu: «Karen nerede?»

«İkisine de eve dönmelerini söylemiştim.» Gözlerinin içindeki bakıştan anladığı belliydi. «Şimdi de bunu mu yaptı? Seni göndermek için Karen'i özür olarak mı kullanıyor?»

«Hayır, özür olarak değil. Bir neden olarak. Onun asıl istediği Karen, ben değilim.» Kim acı acı gülümsedi. «Sen yanıldın Luke. Dave'in hiç kimseye ihtiyacı yok, olmayacak da. Bunu açık seçik söyledi.»

Luke bir an ses çıkarmadı, yüzünde çeşitli ifadeler belirdi. Yenilgiyi kabul edercesine omuz silkti. «Onu daha iyi tanıdığıma yemin edebilirdim. Haydi gel, seni eve götüreyim.»

Karen arabanın sesini duyunca kapıya geldi. Austin arkasındaydı.

Kim ile Luke merdivenlerden çıkarken, «Ee, sonuç ne?» diye sordu onlara.

«İyileşecek. Kolu kırılmış, o kadar.» Kim ikisinin yanından geçti, Karen'in gözlerindeki hesaplı bakışın farkındaydı. «Siz de gidip onu görebilirsiniz isterseniz. Kendine gelmiş.»

«Gelmiş ha?» Karen ne kastedildiğini tam anlayamamıştı. «Beni görmek istediğini söyledi mi?»

«Evet.» Kim sesine hakim olabiliyordu. «Ben sabahleyin buradan ayrılıyorum. İngiltere'ye dönüyorum. Şimdi size yemek hazırlayayım. Öğle yemeği yememiştik.»

Luke arkasından mutfağa girip, elini kapının pervazına dayamıştı, onun bu tavrını görünce, Kim'in içi burkuldu. «Demek gidiyorsun. Böyle,

durup dururken.» dedi Luke.

«Başka ne yapabilirim?» Boş gözlerle Luke'a bakıyordu. «Bana seçme hakkı tanımadı ki.. Bir an önce buradan gitmemi istiyor. Bu arada, senin helikopterle beni uçağa göndermeni istiyor.»

«Hiç değilse bunu yapmam.»

«Bir yararı olmaz. Sen yapmazsan, başka birine yaptırtır. Seninle gitmek daha iyi.»

Luke çaresizlik içinde ona bakıyordu. «Bir türlü anlayamıyorum. Kolunda gerçekten kötü bir şey olsaydı, anlardım, ama yok.»

«Çok basit. Dave benden bıktı ve gitmemi istiyor. Bu kaza işleri biraz daha hızlandırdı, o kadar. Ben daha başından beri bunun sürekli bir beraberlik olmadığını biliyordum. Dave beklenmedik bir şey yapmış değil. Değişen benim.»

«Dönünce ne yapacaksın?»

«Bilemiyorum. Bir iş bulana kadar, bana para verme önerisini kabul ederim. Ama son kuruşuna kadar da öderim.»

Luke başıyla, şaşkınlığını belli eden bir hareket yaptı. «Sana bir şey diyeyim mi, sen de onun kadar gururlu ve inatçısın! Dave'e olan duygularını ona söylememişsindir, bundan hiç kuşkum yok.»

«Söylemek mi?» Kim, yemyeşil gözleri pırıl pırıl, döndü, «Luke, bilmek istemiyor ki!» dedi. «İlgilendiği bir tek şey var, o da benden bir an önce kurtulmak. O makinenin altından geçip zinciri çeken ben olduğum için çok öfkeli, bana kalırsa, bir kadından yardım görmektense, ölmeyi yeğlerdi.»

«Öyleyse kafasını düzeltmenin zamanı geldi.» Luke kapının pervazından uzaklaştı. «İster kolu

kırılsın, ister başka yeri, şimdi kafasına bazı gerçekleri sokmak gerek.»

«Hayır, ne olursun...» Kim elini Luke'un koluna koydu. «Bırak, ne olur. Hatırım için.»

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Luke üzüntüyle başını salladı. «Peki. Madem ki bu kadar istiyorsun. Şimdi gideyim, yarın sabah için bir helikopter arayayım. Ya öbür ikisi? Onlar da aynı saatlerde kente inmek istemezler mi? Yolun düzelmesi daha birkaç gün sürer.»

«Ben bunu bilemem. Onlara sorsan daha iyi olur.» Kim gene döndü, bir tepsiye uzandı. «Burada kal da, önce bizimle bir kahve iç.»

Austin tekrar deniz kıyısına inebileceğini duyunca çok keyiflendi, anlaşılan bu güç yaşam biçimi ona çoktan yetip artmıştı. Karen de Tait'lerin evinin rahatlığını özlediğini söyledi. Tekrar gelebileceğini söylemeye de gerek duymadı. Gülüşündeki rahatlık bunu nasıl olsa belli ediyordu. Yemekten sonra Luke gitmek üzere ayağa kalkınca, o da kalktı ve hastaneye gitmek için Kim'den arabayı ödünç istedi.

Şakacı bir tavırla, «Gitmeden önce bizim hastaya bir baksam iyi olur,» dedi. «Yarın sabah vakit bulamayabilirim. Luke, ne taraftan gideceğimi gösterir misin?»

Kim anahtarları verirken, Luke, «Tabii. Haydi gelin,» dedi.

İkisi gittikten sonra, Austin bir süre gözlerini önündeki tabağa dikti, yüzü biraz kızarmıştı. Kim ona acıdı.

«Senin bu olanlara karışmış olmana üzüldüm,» dedi. «Belki de en iyisi her şeyi açıkça ortaya koymaktır. Dave ile ben yakında zaten ay-

rılacaktık. Bu durumda, şimdiden ayrılmayı daha uygun gördük.»

Austin sonunda ona bakarak, «Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin,» dedi. «Çok gerçekçi bir insan olduğumu söyleyemem, Dave ile aranda neler geçtiğini anladım da diyemem, ama bildiğim tek şey varsa, o da Karen'in seni incitmesine izin vermemen gerektiğidir. Buraya gelirken bana Dave'i gene elde etmeye kararlı olduğunu söylemişti, senin elinden alma zevkini tatmak amacıyla olsa da bunu yapacaktı. Aslında onu kendisi için istemiyor. Gerçeği söylemek gerekirse, onun hiçbir kimseyi ya da hiçbir şeyi uzun süre isteyeceğini sanmam, ancak onları elde edinceye kadar ister. O çok... bencil bir insandır.»

Kim ona bakarak hafifçe gülümsedi. «Sen de çok iyi bir insansın, Austin. Karen hakkında dediklerin doğru da olabilir. Ama sorun gerçekten o değil. Gerçek olan, Dave ile benim birbirimize uygun olmayışımız. İkimiz için de ayrılmak en iyisi.» Sesine özenle uçarı bir ifade vererek, «Artık içimizi döktüğümüze göre, bunları unutalım ve birer kahve daha içelim,» dedi.

Karen biraz sonra döndüğü vakit Austin'in kendi yaşamından söz ediyorlardı. Kim onun bu kez değişmiş olduğunu düşündü ama değişikliğin ne olduğunu kestiremedi. Karen, «Evet, Dave'in keyfi yerinde,» dedi. Bunu sanki aklı başka yerdeymiş gibi, ilgisizce söylemişti. Austin, Karen'in karakterini açıklarken herhalde tam üstüne basmıştı. Artık kazanmış olduğuna göre, Karen bu avın ardında gitmekten caymıştı.

Bütün gece yağmur yağdı, ancak gün ağarırken durdu. Bir saat kadar gökyüzü karanlıktı,

uzaktan gökgürültüsü duyuluyordu, sonradan ansızın, bir mucize gibi, hava açtı. Luke onları almaya geldiği vakit, güneşin kızgın etkisiyle kırmızı çamurlar sertleşmeye başlamıştı. Araba yokuş yukarı evden uzaklaşırken Kim geriye dönüp, bir aydır yaşadığı eve bakmadı.

Helikopter giriş kapısının yanındaki düzlükte onları bekliyordu. Pilotu tanır tanımaz Kim'in yüreği çarptı, helikoptere yaklaşırken güçlükle gülümsedi. Pilot yardım edip onu yanındaki koltuğa çıkarırken yüzüne bir garip bakıyordu, ama neyse ki daha önce karşılaştıklarına dair hiçbir şey söylemedi. Luke arkasından bindi ve kapıyı sürerek kapattı, sıraya oturdu, motor çalıştı. Havaya yükseliyorlar, dağın tepesine doğru yukarıya, yana doğru ilerliyorlar, yapılar, uzaklaşıyordu, artık aşağılarda yalnızca orman görünüyordu.

Birkaç dakika uçtuktan sonra, Jerry Brice sonunda konuştu. «Bugün yolcu beklemiyordum. Döneceksiniz değil mi?»

«Hayır.» Karen'in arkadaki koltuktan onları dinlediğini biliyordu. «Hayır, geri dönmeyeceğim.»

Pilot dönüp ona baktı, gözünün altındaki gölgeleri, dudaklarının kenarındaki çizgileri görmüştü. «Başı dertte bir adamı bırakacak bir kıza benzetmemiştim sizi,» dedi. «Dave'in başına gelenlerden sonra, burada kalırsınız sanmıştım.»

Kim kendini savunurcasına, «Yalnızca kolu kırıldı,» dedi.

«Ya?» Adam şaşırmış gibiydi. «Ben öyle duymadım. Biraz önce konuştuğum biri, durumunun

çok kötü olduğunu söylemişti. Doktorun yardımcısı, kolun kesilmesi gerekebileceğini söylemiş.»

Kim hiç kıpırdamadan olduğu yerde kaldı, kalbi hızla çarpıyordu. «Yanlış duymuş olmalı.»

«Belki. Ama çok emin görünüyordu.»

Kim bir içgüdüyle başını çevirdi, Karen ile göz göze geldi. Karen gözünü kırpmadan ona bakıyordu, ama bir an için yüzünde beliren ifadeyi gizleyemedi.

Kim hafif bir sesle, «Sen biliyordun, değil mi?» diye sordu. «Onun için dün gece geldiğin vakit keyifsizdin. Sana gerçeği söylemiş olmalı.»

«Söylemedi. Doktor Selby söyledi.» Karen'in sesinde umursamazlık vardı. «Doğrusunu istersen, Dave'i görmedim bile. Görmekte bir yarar yoktu. Kendimi bir sakata bağlamak niyetinde değilim.»

Sözündeki acımasızlık Kim'i etkilemedi ama ardındaki anlam boğazını düğümlemişti. Birden, «Dave hiçbir zaman bir sakat olmayacaktır. Ne olursa olsun, sakat denemez ona!» diye haykırdı. Başını gene ileriye çevirdi, ne yapacağını düşünmüyordu, yalnızca yapması gerektiğini düşünüyordu. «Jerry, beni geri götürür müsünüz? Lütfen. Çok önemli.»

Kim konuşurken, Jerry zaten helikopteri geri çeviriyordu, döndükleri vakit, yeniden madenin yolunu tutmuşlardı. «Bundan sonraki işim alt üst olacak.» Jerry gülümsüyordu. «Ama ne çıkar! Onarım yapıyordum derim.»

Birkaç dakika içinde madene dönmüşlerdi, oysa Kim'e göre bu yolculuk yıllar sürmüştü. Dave'in onu isteyip istemediği hâlâ belli değildi ama aldığı yara konusunda Dr. Selby'den yanlış

bilgi vermesini istemesi, açıklanması gereken bir konuydu.

Yere indikleri vakit Luke onunla birlikte indi, bavulu çıkardı. Kim arkada oturan iki yolcuya kısaca veda etti, karşılık olarak Karen kısaca omuz silkti.

Austin içtenlikle, «Şansın açık olsun, umarım her şey yolunda gider,» dedi.

Kim pilotun eline dokunarak gülümsedi.

«Sağol, Jerry.»

«Sen de.»

Kim ve Luke arabaya bindikleri vakit, helikopter çoktan havalanmıştı. Kim elini salladı, Jerry ve Austin de el sallayarak karşılık verdi. Sonra gözden kayboldular. Luke arabayı çalıştırdı, hastaneye giden yola koyuldular.

Luke, Kim'in içinden geçenleri okur gibi, «Kolay olmayacak,» dedi. «Seni gördüğüne sevinecek, ama itiraf etmeyecek.»

«Ben başa çıkarım onunla. Ne derse desin, bu defa kalıyorum.»

Luke gülümsedi. «Yaşa sen.»

Doktor Selby bakım odasında çantasının içindekileri çıkartıyordu. Kim kapıda belirince, doktor şaşkınlık içinde ona baktı, sonra gözü saatine gitti.

«Gittin sanıyordum. Araç gelmedi mi?»

«Geldi.» Kim açıklamaları sonraya bırakmaya karar verdi. Şu anda yalnızca durumun aydınlanmasını istiyordu. «Dave'in kolunu kaybetme tehlikesi olduğu doğru mu?»

Kısa bir sessizlikten sonra, doktor içini çekti, sonra başını salladı. «Evet, doğru... daha doğrusu olabilir. En iyi ihtimalle bile, kolunu eskisi

gibi kullanabileceği şüpheli. Sinirler zedelenmiş, ama...» Gerisini getirmedi. «Bu yaptığımdan ben de hoşlanmadım, ama senin gerçeği bilmeni istemiyordu. Bence, bunu senden gizlemekle hata ediyordu.»

«Ama Karen'e söyledin... dün gece gördüğün kadına.»

«Bunu da Dave'in ısrarıyla yaptım. Onu koğuşa girmeden yakalamamı ve durumu bütün açıklığıyla söylememi istemişti. 'Ondan kurtulmanın tek yolu budur,' demişti.»

«Anlıyorum.» Kim sakin olmaya çalışıyordu. «İçeri girip onu görebilir miyim?»

«Tabii görebilirsin.» Doktor çekinerek başını sallıyordu. «Ama seni görünce tepkisi ne olur, bilemem. Dave Nelson'un kafası ne türlü çalışır, kimsenin bildiğini sanmam!»

Kim, içinden bir tek kişinin bilebileceğini düşündü. Şu anda tek güvencesi, Luke'un yargısıydı.

Afrikalılardan biri elinde bir kahve ibriğiyle koğuşa girmek üzereydi. Kim ibriği adamın elinden aldı, eliyle sesini çıkarmaması için işaret etti, kapıyı açtı. Dave, sırtı odaya dönük, pencerenin önünde duruyordu. Giyinmişti, sol kolu askıdaydı. Kim içeriye girince, başını çevirmedi, sadece yatağın yanındaki komodini işaret ederek, «Kahveyi oraya bırak,» dedi.

Kim, yüreği hızla çarparak, usulca kahveyi yerine koydu, bunu yaparken eli ve kolu Dave'in görüş alanı içine girmişti. Dave hemen başını kaldırdı, ona uzun uzun bakarken, odayı derin bir sessizlik kapladı. Gri gözlerdeki ifadeli bakış öylesine kısa sürdü ki, Kim bu değişikliği gör-

düğünden bile emin olamadı, ondan sonra gene engeller oluştu, artık onun düşüncelerini anlayabilmek imkânsızdı.

«Helikopter yirmi dakika önce kalktı. Neden binmedin?»

«Binmiştim.» Kim heyecanını belli etmemeye kararlıydı. «Jerry'ye beni geri getirmesini söyledim.»

«Neden?» Bu soru top gibi patlamıştı.

«Bir şey öğrendim de, ondan. Karen'in bana bir itirafı.» Sustu. «Dave, gerçeği öğrenmek benim de hakkım. Doktor Selby'ye yaptırdığın şey, hem ona, hem de bana karşı haksızlıktı.»

Ansızın Dave'in çenesinde bir kas gerildi. «Bu bir görüş meselesidir. Aslında hiç fark etmez, ancak geri dönerek yeni sorunlar yaratmış oldun. Şimdi Jerry Brice'ı tekrar buraya getirtmemiz gerekecek.»

«Bugün getirtemezsin. Programı dolu.»

«Ya? O firmanın başka helikopterleri de var.» Hırsla döndü, pencerenin pervazına dayandı. «Kesin olan tek şey, senin burada kalmayacağın. Sana daha önce de gitmeni söylemiştim.»

Kim, üzerine basa basa, «Tek kolla benimle baş edemeyeceğin için mi?» diye sordu; Dave'in dudakları kısıldı.

«Evet, doğru bildin. Ben zaten kendime acıyorum, bir de senin katkın gerekmez!»

Kim gülümsedi. «Yok, merak etme, sana acımak niyetinde değilim. Neden acıyacakmışım? Dr. Selby'nin dediğine göre, kolunun sürekli bir arızası olmayacakmış. En kötü ihtimalle, sen tek kolla, başkalarının üç kolla yapamayacaklarını yapacak duruma gelebilirsin zamanla. Senin su-

çun, Dave Nelson, başkalarının amaçlarından hep kuşku duyman. Bambaşka bir nedenle senin yanında kalmak isteyebileceğim hiç aklına gelmiyor mu?»

Dave'in dudakları büküldü. «Ne gibi?»

Kim kısık bir sesle cevap verdi. «Sana âşık olabileceğim gibi. Öyle bakma bana. Gerçek bu. Seni sevmek istemedim, ama... oldu işte.»

«Demek elinde değildi, ha?» Sesinde alay vardı, dudakları acı bir gülüşle bükülmüştü. «İyi denedin, yeşil gözlüm, ama ben sandığın kadar budala değilim. İstemeyerek beni çekici bulmuş olabilirsin, ama bunu aşkla karıştırma. Sana, kadın olduğunu öğreten ilk erkek benim, işte bu kadar.»

Kim hemen, «Bana başka pek çok şey öğrettin,» dedi. «Kendi kendime hep senden nefret ettiğimi söylüyordum, çünkü senin de bana hep söylediğin gibi, seni çok istiyordum ve bundan utanıyordum. İstek de sevginin bir parçasıdır, Dave. Hiç değilse bir kadın için öyledir... benim gibi bir kadın için.»

Onu gözleyen gri gözler yumuşamıştı. «Bunu bana söylemek için neden bu anı bekledin? Neden dün, ya da daha önceki gün söylemedin?»

Buna karşı söylenecek çok şey vardı ama,Kim bir süre sustuktan sonra, kısaca, «Çünkü senin duygularından emin değildim,» dedi.

«Şimdi emin misin?»

«Evet... sanırım.» Yalvarırcasına bir elini uzatarak devam etti. «Dave, ben gururum pahasına seninle açık konuştum. Ne olur, sen de yarı yola kadar gelsen..?»

Dave soğuk bir şekilde omuz silkti. «Kusura

bakma, ben mutlu son romanlarına benzemem.»

Kim bu taş gibi, soğuk yüze bakarken birden içinden bembeyaz alevler fışkırırcasına bir öfkenin kabardığını hissetti ve hiç düşünmeden kelimeler ağzından dökülmeye başladı: «Öyleyse sen budalasın! Şu kalın derinin altına girebilir, içine ulaşabilirim sandığım için ben de budalayım! Sen nesin, biliyor musun, Dave? Sen bir korkaksın! Başkalarının seni incitmesinden o kadar çok korkuyorsun ki, bir kez bile insanca davranmaktan kaçınıyorsun! Pekâlâ, ben de koca olarak bir korkağı istemiyorum. Seninle ilk tanıştığım vakit, seni vahşi bir hayvan gibi görmüş olabilirim, ama bir korkak olacağın aklıma gelmezdi. Canın isterse yaşamının geri kalan yıllarını, canının yanabileceği korkusuyla geçir. Ben de kendime, gözü pek bir erkek bulurum!»

Gözyaşlarından önünü görmüyordu, kapıya doğru sendeleyerek ilerledi, kapının tokmağını arandı. Dave'in arkasından geldiğini duymamıştı, ansızın eli omuzundaydı, onu çevirdi, sırtını kapının pervazına dayadı. Yüzü bembeyazdı, gözleri alev alevdi.

Dişlerinin arasından, «Öldürürüm seni o zaman,» dedi. «Seni küçük...» Eli, vahşice omuzundan ayrıldı, boğazına gitti, başını yukarıya kaldırırken canını yaktı. Sonra ağzı, yaban bir istekle onun ağzını kapladı, hiçbir engel tanımıyordu, istiyor, istiyordu. Kim karşı koymaya hiç uğraşmadı. Tam tersine, karşılık verdi, elinden geldiğince, damla damla karşılık verdi ona, sonunda Dave'in dudakları sertliğini yitirdi, gevşedi, daha yumuşak bir hırsla dudaklarını bastırıyordu, elleri boğazındaki baskıyı gevşetti, indi,

Kim'e sarıldı, kendine çekti. Kim çılgın gibi sarılıyordu ona, gözyaşlarından yanakları ıslanmıştı, o anda artık başka hiçbir şey düşünmüyordu. Dave sonunda başını kaldırınca, Kim yanağını onun göğsüne dayadı, yüreğinin güçlü atışını, soluğunun saçlarında dolaşışını duyuyordu.

«Seni seviyorum. Bana inanman gerek, Dave. Seni seviyorum!»

«İnanmak istiyorum.» Onu tanıdığından bu yana, ilk kez sesinde güvensizlik vardı. «Ne kadar istediğimi sana anlatamam. Sen geldiğinden bu yana geçen haftalar boyunca... benim için sanki yepyeni bir yaşam başlamıştı. Senin için başlangıçta çok iyi şeyler düşünmüştüm diyecek değilim. Seni istiyordum ve seni elde etmek için her çareye baş vurdum, ama seni İngiltere'ye götüreceğim günden ötesini hiç düşünmedim.»

«O zamana kadar benden çoktan bıkacağını mı düşünmüştün?»

«Sanırım, eğer herhangi bir şey düşünmüşsem, öyle.» Kim'in saçlarını okşayan eli yumuşaktı ama gene de biraz çekingendi. «Sen tanıdığım kadınlardan farklıydın. Mesela Adams'a bağlılığın, olanları öğrendikten sonra bile. Onun ne biçim adam olduğunu sana gösterdiğim vakit, senin davranışın. Evden çıkana kadar bir damla gözyaşı dökmedin, ancak o zaman kendini nasıl bir çıkmaza soktuğunu anlamıştın. Ondan sonra ben yalnızca kendi çıkarımı düşündüm. Seni başka türlü elde edemeyeceğimi anladığım için, geçici bir evlilik öne sürdüm.. Senin ne kadar dürüst, insana ne kadar güvenen bir kız olduğunu hesaba katmamıştım.» Sustu, onu ken-

dinden uzaklaştırdı, gözleri yüzündeydi. «Bir erkeğin bu kadar duygusuz ve yalnızca zevkine düşkün olabileceğine gerçekten inanıyor muydun?»

«Bilmiyorum.» Gülümseyişi çekingendi. «Belki de kendimi inandırmak istiyordum, senin dediğin gibi bir özür bulmaya çalışıyordum.»

«Çok şey söylemiştim, unutmak istiyorum.» O da çekinerek gülümsüyordu. «Sana yaptıklarımdan sonra, bana karşı iyi bir duygu beslemen inanılır gibi değil, ama buz gibi davranışın, boğaya sallanan al mendil etkisi yaptı. Adams'ın hayatı karşılığında bana kendini vermeyi önerdiğin gece, ikinizi de öldürebilirdim!»

«Ama benimle sevişirken sana karşı olan duygularımı biliyordun. Sen kendin bana, inatçı olduğumu söylemiştin.»

«Evet, söylemiştim. Bana karşı gelmekte direndiğin için koyduğun engellerin varlığını bilmek başka şey, bu engelleri bir borç ödemek uğruna yıkman, daha başka bir şey. İşte o zaman, vakit geldiğinde çekip gidemeyeceğimi anlamıştım. Güneye gitmemizi önermemin nedeni de, belki aramızda bir anlayış belirir de, ilişkimize yeniden başlarız diye düşünmemdi.»

Kim, kaskatı duran sol koluna bakarak, yumuşak bir sesle konuştu. «Sonra bu oldu, sen de kendini, hiçbir kadının kabullenmeyeceği bir yük olarak gördün. Ah, Dave, bana gitmemi söylediğin vakit, ne büyük bir acı verdiğini görmen gerekirdi.» Başını kaldırdı, gene gri gözlere baktı. «Ama şimdi inanıyorsun bana, değil mi?»

«Evet. Evet, inanıyorum. Ama dikkat et, bu inancımı öbür boyu sürdürmen gerek. Biraz ön-

ce bana verdiğin o öpücüklerden birkaç bin tane daha istiyorum, ondan sonra...» Gözleri kırık koluna gitti, biraz acıyla gülümsedi; «Yolumuzu el yordamıyla buluruz. İki kişiye üç kol yeter.»

Kim hemen cevap verdi. «Dört kol daha iyi olur. Bu yalnızca Doktor Selby'nin görüşüydü, kendisi de yanılabileceğini söyledi. İngiltere'de çok daha yetenekli operatörler var, son kararı onlar verir, o zaman bile, herşey senin iradene bağlı... bu da, Tanrı biliyor ya, sende bol bol var!»

Dave ona büyük bir dikkatle bakıyordu, sanki yüzünün her bir çizgisini, belleğine kazımak istiyordu. «Ya sonu kötü çıkarsa?»

«O zaman tenekeden bir kol yaptırırız! Ama, hangisini ısırmamam gerektiğini öğrenmeliyim!»

Dave'in birden kahkaha atışı büyük bir mutluluk yaratmıştı. Dopdolu, erkeksi, rahat bir kahkahaydı bu. Kolunu Kim'in beline doladı, onu yerden kaldırdı, dudak dudağa gelmeden önce, «Bir ara bana unutturma da, sana seni sevdiğimi söyleyeyim, yeşil gözlüm,» dedi. «Ama şimdilik işimize bakalım!»

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………*SON*……..

TEHLİKELİ OYUN

Kim, uzun süredir mektup yazmayan nişanlısı Chris'i aramak üzere Sierra Leone'deki madene gitmiş, fakat madenin patronu Dave Nelson'dan nişanlısının artık orada çalışmadığını, üstelik yerli bir kadınla yaşadığını öğrenmişti.

Geriye dönmekten başka bir şey yapamazdı artık; oysa dönüş yolculuğu için parası yoktu. Dave Nelson'un teklifini fazla düşünmeden kabul etti; geçici olarak evlenecekler, altı ay sonra Dave'in çalışma süresinin bitiminde İngiltere'ye birlikte döneceklerdi. Evliliği de orada bozarlardı artık...

Kim, bu planın aksayan bazı yönleri olduğunu farketmekte geç kalmıştı...

Fiatı : 180 TL.